

ദൈവമേഖല

തെയ്യാർദ് ഷർദ്ദാൻ

Gc. Black

ദൈവമേഖല

BHARATHRAM COLLEGE
LIBRARY
BANGALORE-29

JANATHA SERVICES
ERNAKULAM

DEIVAMEKHALA

Translation of Le Milieu Divin
by Teilhard de Chardin

M/248.2
CHA-D

First Published in 1957
Editions du Seuil

Copy right 1957, Editions du Seuil
All rights of reproduction, adaptation
and translation reserved for all countries

Translated by
Jacob Thadathil
George Nellissery

Copy right in Malayalam Translation
Fr. Paul Maroky, Kottayam 1976

Price 7.50

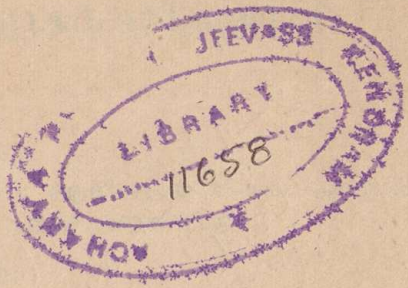
Copies 2500

Printed at Prathibha Training Centre
Thevara, Cochin - 682013

Published by Janatha Services for
Fr. Paul Maroky

Distributors
Janatha Book Stall
Thevara – Ernakulam - Alwaye

ദൈവമേഖല

വിവർത്തകർ

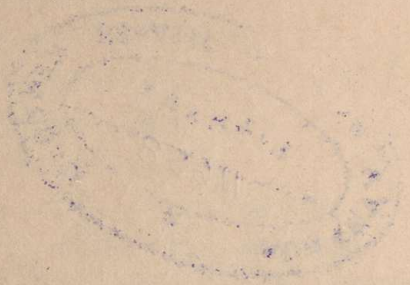
ജേക്കബ് തടത്തിൽ
ജോർജജ് നെല്ലിശ്ശേരി

വിതരണം

ജനത ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

തേവര — എറണാകുളം — ആലുവ

വില 7.50

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

പേജ്

പ്രസ്താവന
ക്രൈസ്തവ ആദ്ധ്യാത്മികത തെയ്യാർ ദ് ഷർദാന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ 14

ആമുഖം 29
ഉപോദ്ഘാതം 32

ഒന്നാം ഭാഗം

നമ്മുടെപ്രവൃത്തികളുടെ ദൈവികീകരണം 37

1 പ്രവർത്തനവിശുദ്ധീകരണം: യഥാർത്ഥവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഒരു ക്രിസ്തീയ പ്രശ്നം 38

2 അപൂർണ്ണപരിഹാരം:
'ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയില്ലാത്ത പ്രവർത്തനത്തിന് യാതൊരു മൂല്യവുമില്ല.' 43

3 അന്തിമപരിഹാരം:
'എല്ലാ പ്രയത്നവും ലോകത്തെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണമാക്കുന്നതിന് മനുഷ്യനു ഉപകരിക്കുന്നു.' 48

A 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഓരോ ആത്മാവും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു 49

B പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഓരോ ആത്മാവും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നതോടൊപ്പം ഇന്ദ്രിയവിഷയമായതെല്ലാം ആത്മാവിനുവേണ്ടിയും നിലകൊള്ളുന്നു 51

C ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഇവയിൽനിന്നുള്ള നിഗമനവും 56

4 പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയുള്ള സംയോഗം 57

5 മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ക്രിസ്തീയ പൂർണ്ണത 60

A മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണം 62

B ക്രിസ്തീയപ്രയത്നത്തിന്റെ മനുഷ്യവത്കരണം 66

C അനാസക്തി പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും 71

രണ്ടാം ഭാഗം

നമ്മുടെ യാതനകളുടെ ദൈവികീകരണം 76

1 മാനവയാതനകളുടെ ആഴവും വ്യാപ്തിയും വ്യതിരിക്ത ഭാവങ്ങളും 77

2 വളർച്ചയുടെ വേദനകളും ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളും 80

3 ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ യാതനകളും 87

A തിന്മയ്ക്കെതിരായി ദൈവത്തോടുകൂടിയുള്ള നമ്മുടെ പോരാട്ടം 93

B നമ്മുടെ ഭാഗികമായ പരാജയവും അതിന്റെ രൂപാന്തരീകരണവും 95

C ന്യൂനീകരണത്തിലൂടെയുള്ള ഐക്യം 103

D യഥാർത്ഥ പരിത്യാഗം 105

ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾക്ക് സമാപനം

ക്രൈസ്തവ ആദ്ധ്യാത്മിക ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി കുറെ പൊതു നിഗമനങ്ങൾ 112

1 ആസക്തിയും അനാസക്തിയും 112

A ആദ്യമായി നിന്റെ വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിക്കുക—ക്രിസ്തുമതം ക്രിസ്ത്യാനിയെ അനുശാസിക്കുന്നു 114

സുവിശേഷത്തിലൂടെ ക്രിസ്തു ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു: 116

B 'നിനക്കെന്തെങ്കിലും സമ്പാദ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതുപേക്ഷിച്ച് എന്റെ പിന്നാലെ വരിക.'

C ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിൽ, വികസനവും പരിത്യാഗവും, ആസക്തിയും അനാസക്തിയും പരസ്പരവിരുദ്ധമല്ല 119

2 കുരിശിന്റെ പൊരുൾ 123

3 പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആത്മീയ ശക്തി 129

മൂന്നാം ഭാഗം

ദൈവമേഖല 140

1 ദൈവമേഖലയുടെ ഗുണങ്ങൾ 141
2 ദൈവമേഖലയുടെ സ്വഭാവം, പ്രപഞ്ചകി
സ്തു, മഹാ സംയോഗം 156
3 ദൈവമേഖലയുടെ വളർച്ച 169

A ദൈവമേഖലയുടെ ആഗമനം. സത്താഭി
രുചിയും ദൈവത്തിന്റെ സംപ്രത്യ
ക്ഷീകരണവും 170

B ദൈവമേഖലയിൽ വ്യക്തികളുടെപു
രോഗതി. പ്രവർത്തകശക്തികൾ:
വിശുദ്ധി, വിശ്വാസം, വിശ്വസ്തത 176

C സമ്പൂർണ്ണദൈവമേഖലയുടെ പുരോ
ഗതി: ഉപവിയും പുണ്യവാന്മാരുടെ
ഐക്യവും 191

ഉപസംഹാരം

മിശിഹായുടെ ദ്വിതീയാഗമനത്തിനുവേണ്ടി
യുള്ള കാത്തിരുപ്പ്. 207
മലയാള വിവർത്തകരുടെ കുറിപ്പുകൾ. 217
വിഷയസൂചിക 223

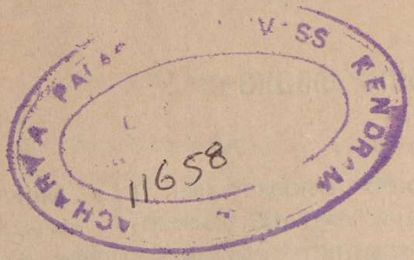
പ്രസ്താവന

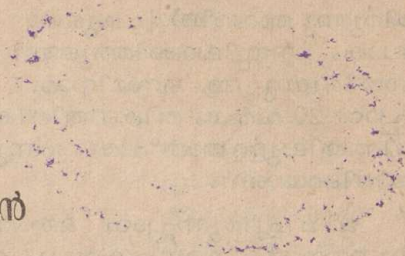
തെയ്യാർദ് ഷർദാന്റെ "ദൈവമേഖല" (Le Milieu Divin) മലയാളത്തിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുക എന്നത് ഒരു സാഹസമാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്കറിയാം. കാരണം അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനംതന്നെ സാധാരണക്കാർക്ക് സുഗ്രാഹ്യമല്ല. തെയ്യാറിയൻ ചിന്തയിൽ അവഗാഹം നേടിയിട്ടുള്ള ഞങ്ങളുടെ വന്ദ്യഗുരുഭൂതൻ ഫാദർ പോൾ മാറോക്കിയുടെ നിർദ്ദേശവും പ്രോത്സാഹനവുമാണ് ഞങ്ങളെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള നന്ദി വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കി നിർത്താവുന്നതല്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ആദ്യന്തം വായിച്ച് വേണ്ട തിരുത്തലുകൾവരുത്തിയ ഡോ. ജെ. കുട്ടയ്ക്കലിനോടും ശ്രീ കെ. പി. നായർസാറിനോടും ഞങ്ങൾ അത്യന്തം കൃതജ്ഞരാണ്. കൂടാതെ, ഈ വിവർത്തനത്തിന് ഓരോരോ വിധത്തിൽ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ച വടവാതൂർ സെമിനാരി റെക്ടർ മോൺ. സക്കറിയാസ് വാഴപ്പിള്ളി, ഡോ. ജോർജ്ജ് മങ്ങാട്ട്, ഫാ. ആൻറണി പൊറത്തൂർ എന്നിവർക്കും, "ദൈവമേഖല" മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ അനുവാദം തന്ന തെയ്യാർ ദ് ഷർദാൻ ഫൗണ്ടേഷൻ സെക്രട്ടറി Mademoiselle Jeanne Mortier, Editions du seuil കമ്പനി, ഇതിന്റെ പ്രസാധനം സസന്തോഷം ഏറെറടുത്ത ജനത സെർവീസസ് ഭാരവാഹികൾ എന്നിവർക്കും കൃതജ്ഞതയുടെ കൂപ്പുകൈ.

വിവർത്തകർ

സെൻറ് തോമസ് അപ്പസ്തോലിക് സെമിനാരി,
വടവാതൂർ, കോട്ടയം–10

KENDRA
SS·A
11658

തെയ്യാർ ദ° ഷർദാൻ

1955 ഏപ്രിൽ പത്താം തീയതി–പ്രകീസ°തു പ്രപഞ്ചജേതാവായി ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റതിന്റെ ഓർമ്മ ആചരിക്കുന്ന ഈസ°റർ ദിവസം. ഈസ°റർ ദിവസംതന്നെ മരിക്കണമെന്ന തെയ്യാർ ദ° ഷർദാന്റെ അഭിലാഷം അന്നു നിവർത്തിതമായി. രണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ന്യൂയോർക്കിലുള്ള ഈശോസഭക്കാരുടെ ആശ്രമശ°മശാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം സംസ°ക്കരിക്കപ്പെട്ടു. അനാർഭാടമായ ആ സംസ°ക്കാരചടങ്ങിൽ സംബന°ധിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാനും സുഹൃത്തുക്കൾ മാത്രമേ എത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. അതായിരുന്നു ശാസ°ത്രജ°ഞനും, ദാർശനികനും, കവിയും, പ്രവാചകനും മിസ°റിക്കുമായിരുന്ന ആ വലിയ മനുഷ്യന്റെ അന്ത്യം.

1965 ഡിസംബറിൽ യുനെസ°ക്കോ ഒരന്തർദ്ദേശീയ സെമിനാർ നടത്തി. ആൽബർട്ട° ഐൻസ°റയിനും തെയ്യാർ ദ° ഷർദാനും മരിച്ചതിന്റെ പത്താം വാർഷികം പ്രമാണിച്ചു സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട സെമിനാറായിരുന്നു അത°. പ്രപഞ്ചദർശനത്തിന° ഈ രണ്ടു മഹാശയന്മാർ നൽകിയ സംഭാവനകളെ വിലയിരുത്താൻ ലോകപ്രശസ°തരായ ശാസ°ത്രജ°ഞരും ചിന്തകരും പാരീസിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടി. വെർനെർ ഹയ°സൻബെർഗ°, റോബെർട്ട° ഓപ്പൻഹയ°മർ, ജൂലിയൻ ഹക°സലി, ഷാങ°പിവെത്തോ, ഫ്രാൻസ്വാ മേയർ, സോവിയറ°

സയൻസ് അക്കാഡമിയിലെ കെദ്രോവ് തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു അവരിൽ പ്രമുഖർ. തെയ്യാറിന്റെ പ്രതിഭ ലോകം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങി എന്നതിന്റെ സൂചനയായിരുന്നു ആ സെമിനാർ. തെയ്യാർ മരിച്ചിട്ട് ഇപ്പോഴും 20 വർഷം തികഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തെയ്യാറിയൻ ചിന്തയിലുള്ള താത്പര്യം ഇന്നു വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴും ഒരു വിവാദപുരുഷനായിരുന്നു തെയ്യാർ. മരണശേഷവും ആ നിലയ്ക്ക് വലിയ വ്യത്യാസം വന്നിട്ടില്ല. തെയ്യാറിനെ അപകടകാരിയെന്നു മുദ്രകുത്തുന്നവർ അദ്ദേഹത്തെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടോയെന്നു സംശയമാണ്. തെയ്യാറിന്റെ ജീവിതവും ചിന്തയും അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവും നാം പഠിച്ചിരിക്കണം.

1881 മേയ് ഒന്നാം തീയതി ഫ്രാൻസിലെ ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമമായ Sarcenat Auvergne ലാണ് പിയെർ തെയ്യാർ ജനിച്ചത്. എമ്മന്നുവേൽ തെയ്യാറും ബർത്ത്–അദേലുമായിരുന്നു മാതാപിതാക്കന്മാർ. വോൾട്ടയർ, പാസ്കൽ തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാശാലികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് തെയ്യാർ കുടുംബം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ പിതാവിനുണ്ടായിരുന്ന താൽപര്യമാണ് പിയെറിൽ പ്രകൃതിയോടുള്ള ആസക്തിയുണർത്തിയത്. മാതാവിൽനിന്നു ലഭിച്ച ആധ്യാത്മിക ചൈതന്യം പ്രകൃതിയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ കണ്ടെത്തുവാൻ അവനെ സഹായിച്ചു.

പിയെറിന്റെ ബാല്യകാല വിദ്യാഭ്യാസം നോട്ടർ ഡാമിലെ ഈശോസഭക്കാരുടെ വിദ്യാലയത്തിലായിരുന്നു. 18–ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം ഈശോസഭയിൽ ചേർന്നു. വൈദികവിദ്യാഭ്യാസകാലത്തും ശാസ്ത്ര പഠനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം സമയം കണ്ടെത്തിയിരു

ന്നു. 1905 ൽ കയ്റോയിലെ ഹോളി ഫാമിലി കോ ളേജിൽ ഫിസിക്സിന്റേയും കെമിസ്ട്രിയുടേയും അദ്ധ്യാപകനായി അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. കയ് റോയിലുണ്ടായിരുന്ന മൂന്നുവർഷം ഭൂഗർഭശാസ്ത്ര ത്തിലുള്ള തന്റെ വിജ്ഞാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു തെയ്യാർ വിനിയോഗിച്ചു. 1908 ൽ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടി ലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവിടെവച്ചാണ് പ്രപഞ്ചത്തെ ക്കുറിച്ച് പുതിയ ഒരു ദർശനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന സ്സിൽ ഉദയം ചെയ്തത്. 1911 ൽ അദ്ദേഹം വൈദിക നായി. വൈദികനായതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു ശാ സ്ത്രപഠനത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ യുദ്ധസേ വനത്തിനു പോകേണ്ടിവന്നു യുദ്ധാനന്തരം പഠനം തുടർന്ന് പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ ഡോക്ടർ ബിരുദം നേടി. തുടർന്ന് പാരീസിൽ ഭൂഗർഭശാസ്ത്രാദ്ധ്യാ പകനായി അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ശാ സ്ത്രഗവേഷണത്തിലായിരുന്നു തെയ്യാറിന് കൂടുതൽ അഭിരുചി. 1923–ൽ ഭൂഗർഭഗവേഷണത്തിനായി അ ദ്ദേഹം ചൈനയിലേയ്ക്ക് പോയി. അടുത്തവർഷം തി രിച്ചെത്തിയെങ്കിലും വീണ്ടും ചൈനയിലേയ്ക്ക് പോ കാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായി. തെയ്യാറിന്റെയും കൂട്ടരുടെയും ചൈനയിലെ ഗവേഷണഫലമാണ് 'പീ ക്കിങ്ങ് മനുഷ്യ'ന്റെ കണ്ടുപിടുത്തം.

തെയ്യാർ ചൈനയിലെ റഗിയെൻസിനിൽ താമസി ക്കുമ്പോഴാണ് 'ദൈവമേഖല' (Le Milieu Divin) എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതിയത്. എന്നാൽ അതിലെആശയങ്ങൾ വ ളരെ മുമ്പേ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ രൂപമെടുത്തിരുന്നു. 1917ലാണ് തെയ്യാർ 'മിസ്റ്റിക്ക് മേഖല' എന്ന പ്രബ ന്ധമെഴുതിയത്. ഇതിനെ 'ദൈവമേഖല'യുടെ പ്രാ ഗ്രൂപമായി കണക്കാക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. 1920–നും 1923–നും ഇടയ്ക്കു തെയ്യാർ നടത്തിയ പല ധ്യാനപ്ര സംഗങ്ങളിൽ 'ദൈവമേഖല'യുടെ ആശയം പ്രതിഫലി ച്ചിരുന്നു. 1926–ൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി; ''ആധ്യാ

ത്മിക ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പുസ്തകം എഴുതാൻ തന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇതുവരേയും ഞാൻ ജീവിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്ത ആധ്യാത്മികപാഠങ്ങളെ ഒന്നു പകർത്തിവയ്ക്കാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.'' ആ പുസ്തകത്തിൽ തന്റെ ഹൃദയം മുഴുവൻ തുറന്നു കാണിക്കാനായിരുന്നു തെയ്യാറിന്റെ ശ്രമം. പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം എഴുതിയ ആദ്യഗ്രന്ഥമാണിത്. ലുവെയിനിലെ ഈശോസഭക്കാർ അത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സമ്മതിച്ചതാണ്. പക്ഷേ, അവസാനനിമിഷത്തിൽ അവർ ആ ശ്രമം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

1926 മുതൽ 1946 വരെയുള്ള നീണ്ട ഇരുപതു വർഷം തെയ്യാർ ശാസ്ത്രപഠനങ്ങളിലും ഗവേഷണങ്ങളിലും വ്യാപൃതനായിരുന്നു. ഈ പഠനങ്ങളും ഗവേഷണങ്ങളും പുതിയൊരു പ്രപഞ്ചദർശനം ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ ദർശനമാണ് 'മനുഷ്യപ്രതിഭാസം' (The Phenomenon of Man) എന്ന പ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളത്. 'മനുഷ്യോദയം' (The Appearance of Man) 'ഭൂതകാലദർശനം' (The Vision of the Past) എന്നിവയിൽ പരിണാമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തെയ്യാറിന്റെ ആശയങ്ങൾ കാണാം. ഇവ കൂടാതെ നിരവധി ലേഖനങ്ങളും കത്തുകളും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പലതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്.

ചൈനയിൽനിന്ന് തെയ്യാർ 1946-ൽ പാരീസിൽ തിരിച്ചെത്തി. അക്കൊല്ലംതന്നെ ഫ്രഞ്ചു സയൻസ് അക്കാഡമി അനേകം ബഹുമതികൾ നൽകി അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. എന്നാൽ സഭാധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല ആശയങ്ങളോടും യോജിച്ചില്ല. 1951-ൽ തെയ്യാർ ഫ്രഞ്ചു സയൻസ് അക്കാഡമിയിൽ അംഗമായി. തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം ന്യൂയോർ

ക്കിലെ വെന്നർ ഗ്രെൻ ഫൗണ്ടേഷനിലാണ് തെയ്യാർ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്.

ഈശോസഭാധികാരികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളോടു പൂർണ്ണമായും യോജിച്ചില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. താൻ അംഗമായിരുന്ന സഭയോടു തെയ്യാർ എന്നും വിശ്വസ്തനായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു പ്രതികൂലസാഹചര്യങ്ങളിലും 'ദൈവകരം' ദർശിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഒരു ശുഭാപ്തി വിശ്വാസിയായിരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത്. ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ താൻ ഏറ്റവും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പൂർണ്ണത അദ്ദേഹം കൈവരിച്ചു എന്നു നമുക്കു ന്യായമായും കരുതാം.

ക്രൈസ്തവ ആദ്ധ്യാത്മികത തെയ്യാർദ് ഷർദാന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ

തെയ്യാർ ദ് ഷർദാന്റെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ലക്ഷ്യം ക്രിസ്തുമതത്തെ നവീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു.[1] ആധ്യാത്മികതയുടെ നവീകരണമാണല്ലോ മതനവീകരണത്തിന്റെ കാതൽ .[2] നവ്യമായ ആ ആധ്യാത്മികതയാണ് 'ദൈവമേഖല' അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ അഭിലാഷങ്ങളോടൊത്തുപോകുന്നു എന്നതാണ് അതിന്റെ പ്രത്യേകത. ഇങ്ങനെ ആനുകാലികമായ ആധ്യാത്മികത അവതരിപ്പിക്കുന്ന 'ദൈവമേഖലയ്ക്ക്' തെയ്യാറിയൻ കൃതികളിൽ അതുല്യമായ സ്ഥാനമാണുള്ളത്.

എന്നാൽ ആധ്യാത്മിക ജീവിതത്തെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായ ഒരു വിവരണം 'ദൈവമേഖല'യിൽ ഇല്ല. ആധ്യാത്മിക ശാസ്ത്രത്തിനേറയോ മിസ്റ്റിക്ക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിനേറയോ പാഠപുസ്തകവുമല്ലിത്.അങ്ങനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ തീർച്ചയായും നമുക്കാവശ്യമാണ്.[3] 'ദൈവമേഖല' അവയെ ഒരിക്കലും മാറ്റി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടില്ല. ആധ്യാത്മിക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഒരാദർശം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുകമാത്രമേ അതു ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ആധുനിക മനുഷ്യരിൽ പലരേയും അതിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുന്ന ഒരു പുതുമ അതിനുണ്ട് എന്നത് വാസ്തവമാണ്.[4]

എങ്കിലും 'ദൈവമേഖല'യിൽ അപകടകരമായ നവീനത്വം ദർശിക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുണ്ട്. അവരുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞുവരികയാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'ദൈവമേഖല'യിലെ ആധ്യാത്മികതയ്ക്കു എന്തോ ഒരു നവീനത്വം ഉണ്ടെന്നു ഇവരുംസമ്മതിക്കുന്നു.

പക്ഷേ ഈ നവീനത്വം വികലവും വിനാശകാരിയുമായ ആധ്യാത്മികതയുടെ ലക്ഷണമായിട്ടാണ് അവർ കണക്കാക്കുന്നത്. അവരുടെ വാദം ഇതാണ്: ശരിയായ ആധ്യാത്മികത സനാതനതത്ത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആധുനികമനുഷ്യന്റെ അഭിരുചിക്കൊത്ത് ആധ്യാത്മികതയിൽ മാറ്റം വരുത്തുമ്പോഴും സത്യവിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിക്കുകയായിരിക്കും നാം ചെയ്യുക. പുതിയ ആധ്യാത്മികത ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വെറും 'അവസരാരാധന'യാണ്.

'ദൈവമേഖല'യെക്കുറിച്ചു മറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും ധാരാളമുണ്ട്. പ്രഗൽഭകർത്താവു സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയ 'ദൈവമേഖല'യുടെ ആദ്ധ്യാത്മികത "ബഹുമാനപുരസ്സരം പഠിക്കുകയും, അതേപ്പറ്റി ആഴമായി ചിന്തിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം, ബുദ്ധിമുട്ടിത്തന്നെയും അതു സ്വാംശീകരിക്കുകയും" ചെയ്യണമെന്നാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായം. പുതിയ ആദ്ധ്യാത്മികത ചിലർക്ക് ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നതിന്റെ കാരണവും അവർ പറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ ആധ്യാത്മികതയെ അതിന്റെ ആഴത്തിലും പരപ്പിലും അക്കൂട്ടർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതുതന്നെ അതിന്റെ കാരണം.

ആധ്യാത്മികത നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ ലോകവുമായി അവശ്യംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലോകദർശനത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റം തീർച്ചയായും ആദ്ധ്യാത്മികതയേയും ബാധിക്കും. ലോകത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആശയമല്ല ഇന്നു നമുക്കുള്ളത്. ശാസ്ത്രത്തിനും സാങ്കേതികവിദ്യയ്ക്കും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ പുരോഗതിയാണ് ഈ മാറ്റത്തിനു കാരണം. നമ്മുടെ പ്രപഞ്ചം ചലനാത്മകമാണ്. അതിന്റെ ചക്രവാളങ്ങൾ അനുദിനം വികസ്വരമായി

ക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. പ്രശാന്തമായിരുന്നു ധ്യാനിക്കാൻ പറഞ്ഞ വസ്തു മാത്രമായിട്ടല്ല ലോകത്തെ ഇന്നുള്ളവർ വീക്ഷിക്കുന്നത്. അനന്തമായ വിഭവങ്ങളും അത്ഭുതകരമായ ശക്തികളും ഉള്ള ഈ ലോകം ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനു മഹത്തായ ഒരു പ്രവർത്തനമേഖലയാണ്. അവന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ സമർപ്പണം ആവശ്യപ്പെടുന്ന മേഖലയാണത്. അപ്പോഴും, ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളും മായാമയമെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ആധ്യാത്മികത ഈ പുതിയ ലോകദർശനവുമായി ഒത്തുപോവുകയില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. ലോകപുരോഗതിക്കുവേണ്ടി കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനായ ആധുനികമനുഷ്യനു ആവേശം പകരാൻ ആ ആധ്യാത്മികതയ്ക്കു സാധിക്കുകയില്ലതന്നെ. അതിനാൽ, ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ ഒരു നവീകരണം അവശ്യാവശ്യമാണെന്നു വരുന്നു. ഈ ആവശ്യത്തെപ്പറ്റി തെയ്യാർ എപ്പോഴും ബോധവാനായിരുന്നു. പ്രസ്തുത ആവശ്യം നിറവേറ്റാനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ പരിശ്രമമാണ് 'ദൈവമേഖല'യിലുള്ളത്.

'ദൈവമേഖല' അവതരിപ്പിക്കുന്ന ആധ്യാത്മികാദർശത്തിനു ഒരു നവീനത്വമുണ്ടെന്നകാര്യം ആരും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ എവിടെയാണ് ഈ നവീനത്വം? ഈ നവീനത്വം ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യത്തിൽ പരിപൂജ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നിനെയും അവഗണിക്കുന്നില്ല .[6] ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യത്തിലെ വള്ളിക്കോ പുള്ളിക്കോ അദ്ദേഹം മാറ്റംവരുത്തുകയില്ല.ദൈവമേഖലയുടെ ആമുഖത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നതു നോക്കുക: "ജ്ഞാനസ്നാനം, കുരിശ്, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന എന്നിവയിലൂടെ പ്രകാശിതമാകുന്ന പരമ്പരാഗതക്രൈസ്തവചിന്ത നമ്മുടെ തലമുറയുടെ സവിശേഷമായ അഭിലാഷങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠമായതെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി വിശദീകരിക്കാം."[7] പ്രവർത്തനത്തിനു പ്രാർത്ഥനയേക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതാണു പുതുമയുടെ കാരണമെന്ന് ഒരുപക്ഷേ തോന്നിയേക്കാം. ഇതു തീർ

ത്തും തെറ്റാണ്. പ്രാർത്ഥനയും കൂദാശസ്വീകരണവും കൂടാതെയുള്ള പ്രയത്നം മുഴുവൻ "നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവരഹിതമായിരിക്കുമെന്ന്[8]" തെയ്യാർ സംശയരഹിതമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തെലുബാക്കിന്റെ അഭിപ്രായം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്. പുതുമ വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ തലത്തിലല്ല പ്രത്യുത വിശ്വാസം ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കുന്ന രീതിയിലാണ്.[9] മറ്റു വാക്കുകളിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, "മനുഷ്യനേയും ചലനാത്മകമായ ഒരു പ്രപഞ്ചദർശനം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള അവന്റെ പ്രവർത്തനത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന വശത്തിനാണ്"[10] പുതുമ. പ്രകൃതിയിൽ മനുഷ്യനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ അവബോധമുണ്ടെങ്കിൽ തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും സഹനങ്ങളുടെയും പ്രാധാന്യം മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കും. ഈ തത്ത്വമാണ് പുതിയ ആധ്യാത്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം.

പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ക്രൈസ്തവ ലോകം പലപ്പോഴും വ്യക്തമായി കാണുന്നില്ലെന്നാണു തെയ്യാറിന്റെ അഭിപ്രായം. പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുള്ള കടമയേയും സാധ്യതയേയും പറ്റി ക്രിസ്ത്യാനികൾ അജ്ഞരായിരുന്നു എന്നു തെയ്യാർ പറയുന്നില്ല. എല്ലാം നമ്മുടെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ ചെയ്യുക എന്ന അപ്പസ്തോലന്റെ ആഹ്വാനം[11] ഈ കടമയെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ ശുദ്ധനിയോഗംവഴി തങ്ങളുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും, ഏറ്റവും ലൗകികമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പോലും വിശുദ്ധീകരിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് കഴിയുമായിരുന്നു. പ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ധാരണ ശരിയാണ്, പക്ഷേ, അപൂർണ്ണമാണ് എന്നത്രേ തെയ്യാറിന്റെ മതം.

മനുഷ്യപ്രയത്നത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തവും പൂർണ്ണവുമായ ധാരണ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ 'നാ

മമാത്രവാദികളുടെ (Nominalists) ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയ'മായിരിക്കും നമ്മുടെ ആധ്യാത്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം.[12] പ്രവർത്തനത്തെ യേശുക്രിസ്തുവിനോടു 'നാമമാത്രമായി' ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന ശുദ്ധനിയോഗംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല പ്രവർത്തനം വിശുദ്ധമാകുന്നത്. ലോകത്തിലെ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു അതിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ വിശുദ്ധിയുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവുമായുള്ള അതിന്റെ ബന്ധം കൂടുതൽ യഥാർത്ഥമാണ്. കാരണം, ചലനാത്മകമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ക്രിസ്തുതന്നെയത്രേ.[13] അപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രയത്നത്തിനും പരമകേന്ദ്രമായ ക്രിസ്തുവുമായി യഥാർത്ഥ ബന്ധമുണ്ട്. ഈ ബന്ധം ഗ്രഹിക്കുക, അതേപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരാകുക–അതുമാത്രമാണ് നമുക്കു ചെയ്യാനുള്ളത്. ഇങ്ങനെ തെയ്യാറിയൻ വീക്ഷണത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും വിശുദ്ധീകരണമാർഗ്ഗങ്ങളാണ്. പ്രവർത്തനങ്ങൾ "ആധ്യാത്മികതയ്ക്കുള്ള പ്രതിബന്ധമല്ലാതായിത്തീരുന്നു."[14] പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രിസ്തോന്മുഖത ഫലമായി എല്ലാപ്രവർത്തനങ്ങളും, ഏറ്റവും ലൗകികമായവപോലും അതിപ്രധാനങ്ങളായിത്തീരുന്നു. കാരണം, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ അവ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരനിർമ്മിതിയിൽ അതിന്റെ ഭൗതികഫലം കൊണ്ട് ക്രിയാത്മകമായി സഹകരിക്കാൻ മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അത്യത്ഭുതകരമായ വര'[15]ത്തെപ്പറ്റി 'വിശ്വദേവതാവാദവും ക്രിസ്തുമതവും' എന്നതന്റെ ലേഖനത്തിൽ തെയ്യാർ പറയുന്നുണ്ട്.

'ദൈവമേഖല'യിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പുതിയ ആധ്യാത്മികത മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ മൂഴുവൻ അർത്ഥവും പ്രാധാന്യവും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു നമ്മെ സഹായിക്കുമെന്ന് തെയ്യാർ കരുതുന്നു. മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിനു രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തേത് പ്രചോദനത്തിനു ഇച്ഛാശക്തി നൽകുന്ന പ്രതിക

രണം. അതു ആന്തരികപ്രവർത്തനമാണ്. തെയ്യാർ അതിനെ 'പ്രവർത്തനം' (operatio) എന്നു വിളിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് ആന്തരികപ്രവർത്തനം പുറപ്പെടുത്തുന്ന ഫലം അഥവാ നേട്ടമാണ്. 'പ്രവർത്തനഫലം' (opus) എന്നാണ് തെയ്യാർ അതിനെ വിളിക്കുക. സാമ്പത്തിക ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി വരച്ചിരിക്കുന്നു ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ കാര്യമെടുക്കുക. പടം പ്രവർത്തനഫലമാണ്. പണം സമ്പാദിക്കണമെന്ന ചിത്രകാരന്റെ ആഗ്രഹമാണ് പ്രവർത്തനം. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ആത്മാവാണ് പ്രവർത്തനമെങ്കിൽ അതിന്റെ ശരീരമാണ് പ്രവർത്തനഫലം. പ്രയത്നത്തെ മുഴുവനായും—ആത്മാവിനേയും ശരീരത്തേയും—നാം വിശുദ്ധീകരിക്കണം. മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ ശുദ്ധനിയോഗം ആത്മാവിനെ മാത്രമേ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നുള്ളൂ. ശരീരത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതകൂടി അംഗീകരിക്കണമെന്നാണ് തെയ്യാറിന്റെ വാദം. നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളും പൂജ്യങ്ങളാണ്. നിലനിൽക്കുന്ന മൂല്യം അവയ്ക്കുണ്ട്.

ദെ ലുബാക്ക് പറയുന്നതുപോലെ "മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനഫലമൊന്നും ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ നശിച്ചുപോകുന്നില്ല.....പ്രപഞ്ചത്തിൽ രൂപമെടുക്കുന്നവയെല്ലാം, അവയുടെ രൂപം നശിച്ചു പോകുമെങ്കിലും, വെറും മായയായിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല; വെറും ശൂന്യതയായി പരിണമിയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ല."[16] ഭൗമികനേട്ടങ്ങളെ പൊള്ളയും കൃഷ്ണികവുമായാണ് പഴയ ആധ്യാത്മികത പലപ്പോഴും വീക്ഷിച്ചിരുന്നതെന്നു നാം പറഞ്ഞു. ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളുടെ കൃഷ്ണികതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ, ലോകപുരോഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? "ഭൂമി മുഴുവൻ നിറഞ്ഞ് അതിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുക"[17] എന്ന ആദ്യകല്പനയെപ്പറ്റിയുള്ള പുതിയ ഒരു അവബോധവും അതിൽനിന്നുളവാകുന്ന ഉത്തരവാദിത്തബോധവുമാണ് പ്രാസ്തവത്തിൽ തെയ്യാറിയൻ ആധ്യാത്മികതയുടെ കാതൽ.

ഈ കല്പനയുടെ നിർവഹണം, തെയ്യാറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ആരാധനയത്രേ. വസ്തുക്കളേക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥാനം ദൈവത്തിനു കൊടുക്കുന്നതല്ല ആരാധന. 'ക്രിസ്തുമതവും പരിണാമവും' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ തെയ്യാർ എഴുതുന്നു: 'വസ്തുക്കളെ ദൈവത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയും അവയെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചുംകൊണ്ട് അവയേക്കാൾ കൂടുതൽ ദൈവത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് ആരാധന എന്നാണിതുവരെ കരുതിപ്പോന്നത്. എന്നാലിപ്പോൾ ആത്മശരീരങ്ങൾ മുഴുവനോടുംകൂടി സർഗ്ഗാത്മകപ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെടുക, ആ പ്രവർത്തനത്തെ ദൈവവുമായി സംയോജിപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ പ്രയത്നവും ഗവേഷണവും വഴി ലോകത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുക എന്നൊക്കെയാണ് ആരാധനയുടെ അർത്ഥം." [18] ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുവാൻ ആരാധകൻ ഭൗമികവസ്തുക്കളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ അവ ആരാധനയുടെ പുറം ഉപകരണങ്ങളല്ല. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മൂലഘടകങ്ങളാണവ. അവയെ ഉദ്ഗ്രഥിച്ചുവേണം പരമപൂർണ്ണം (Pleroma) നിർമ്മിക്കാൻ." [19] മനുഷ്യപ്രയത്നം ക്രിസ്തുവിനു പൂർണ്ണതയേകുന്നു എന്നതിലാണ് അതിന്റെ മഹത്വമടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതയും നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്ന ആ ബന്ധത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം എന്തെന്നു മുഴുവനും വ്യക്തമല്ല. എങ്കിലും തെയ്യാർ കൃതികളിൽനിന്ന് അതിനെക്കുറിച്ച് ഏകദേശമൊരു ആശയം നമുക്കു രൂപീകരിക്കാം.

നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതയുടെ ഭാഗമാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങൾ (ഉദാ. ന്യൂക്ലിയർ റിയാക്ടർ) അതേപടി ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുന്നില്ല. അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം മഹത്വീക

രിക്കപ്പെടും. ഈ മഹത്വീകൃത യാഥാർത്ഥ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതയുടെ ഭാഗമാകും. ഇത് വിഭാവന ചെയ്യാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്വീകൃതശരീരം ഈ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നുണ്ട്.[20]

നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തോടു ചേരുന്നത് നേരിട്ടല്ല എന്നതാണു തെയ്യാറിന്റെ നിലപാട് എന്നു തോന്നുന്നു. ഓരോ നേട്ടത്തിലും മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചശക്തികളെ തനിക്കു കീഴ്പ്പെടുത്തുകയാണ്. അതുവഴി അവ മനുഷ്യനു സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. സ്മാംഡേഴ്സ് പറയുന്നതുപോലെ "മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ നല്ല ഫലങ്ങളെല്ലാം, ഒരുവിധത്തിൽ, അവന്റെ സത്തയുടെ ധന്യതയ്ക്കു മാറ്റു കൂട്ടുന്നു; അവന്റെ സത്തയിലേയ്ക്കു സ്വാശീകരിക്കപ്പെടുന്നു."[21] അതുകൊണ്ടു നമ്മോടുകൂടി നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളും മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മറ്റു വാക്കുകളിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുന്ന മനുഷ്യപ്രയത്നം ക്രിസ്തുവിനേയും പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവർത്തനനിരതമായിരിക്കുന്ന സ്നേഹം പ്രഫുല്ലമാകുന്നതിന്റെ ഫലമാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണത എന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മനുഷ്യന്റെ നേട്ടങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള അവന്റെ കഴിവിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കും. ഈ അർത്ഥത്തിൽ അവ സ്നേഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപകരിക്കുന്നു.[22] നേട്ടങ്ങൾ വഴി പ്രപഞ്ചപദാർത്ഥത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മനുഷ്യവത്ക്കരിക്കയാണ് നാം ചെയ്യുന്നത്. ആ ഭാഗം നമുക്കു കീഴ്പ്പെടുകയും നമ്മെ സേവിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് അങ്ങനെ പറയുന്നത്. ഇപ്രകാരം പാദാർത്ഥിക ലോകത്തിന്റെ ജീവരസം നമ്മുടെ ഊർജ്ജമായിപ്പകരുന്നു. ആ ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ രൂപമാണ് സ്നേഹം. ചുരുക്കത്തിൽ, മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ

നല്ല പ്രവൃത്തികളും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മനുഷ്യവത്കരണത്തെ സഹായിക്കുന്നു, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്നേഹവത്കരണത്തിനു ആക്കംകൂട്ടുന്നു, സ്നേഹത്തിന്റെ പരമോന്നത ഉദ്ഗ്രഥനമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്ക് ജന്മം കൊടുക്കുന്നു.

വെറും പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു മിസ്റ്റിസിസമല്ല തെയ്യാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യജീവിതം മുഴുവൻ പ്രവർത്തനമല്ല. അതിനു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. നാം ചെയ്യുന്നതും നാം സഹിക്കുന്നതും. മനുഷ്യജീവിതം സമ്പൂർണ്ണമായും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടണം. സമഗ്രഹേഴ്സിന്റെ വാക്കുകളിൽ 'വിശുദ്ധിയും (Holiness) സമ്പൂർണ്ണതയും (Wholeness) പര്യായങ്ങളാണ്'.[23] പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പോലെ സഹനങ്ങളും നാം വിശുദ്ധീകരിക്കണം.

സഹനം പലവിധത്തിലുണ്ട്. അവയിലൊന്നാണ് 'വളർച്ചയുടെ സഹനങ്ങൾ' (Passivities or growth). നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ ശക്തികളെയാണ് വളർച്ചയുടെ സഹനങ്ങൾകൊണ്ട് തെയ്യാർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. നാം ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലുപരി അതിനെ സ്വീകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. "എന്റെ വ്യക്തിത്വം ഞാൻ രൂപവത്കരിക്കുന്നുവെന്നതിനേക്കാൾ ഞാൻ അതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയാണു ശരി."[24] ജീവിക്കുന്നതിനു പ്രവർത്തനം ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല ശക്തികളുടെയും സംയുക്തപ്രവർത്തനത്തിനു മാത്രമേ എന്റെ പ്രവർത്തനശക്തിയെ നിലനിർത്താനാവൂ. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനു രൂപംകൊടുക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ സ്വാധീനങ്ങൾ ദൈവസാന്നിധ്യനിർഭരമായിരിക്കുന്നത് കാണുവാൻ തെയ്യാർ വിശ്വാസികളോടാവശ്യപ്പെടുന്നു.[25] അതിനാൽ നമുക്കു വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ വളർച്ചയുടെസഹനങ്ങൾ വളർച്ചയിലേയ്ക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ വിളിയാകും. ഈ സഹനങ്ങളെ

വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു സജീവമായ വിശ്വാസത്തോടെ അവയ്ക്ക് കീഴടങ്ങിയാൽ മതി.

ചില സഹനങ്ങൾ (ഉദാ. അപകടങ്ങൾ) നമുക്കു പുറത്തു സംഭവിക്കുന്നവയാണ്. മറ്റു ചിലത് നമുക്കുള്ളിൽത്തന്നെ സംഭവിക്കുന്നു (ഉദാ. ശാരീരികവികലതകൾ). ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ ഈ സഹനങ്ങൾ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനശക്തി കുറയ്ക്കുന്നതിനാൽ അവയെ 'ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ സഹനങ്ങൾ' (Passivities of diminishment) എന്നു പറയാം. ഈ സഹനങ്ങളും നമ്മെ ദൈവത്തിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കും.

ദൈവപരിപാലന മേല്പറഞ്ഞ സഹനങ്ങളെ നന്മയാക്കിമാറ്റുന്നത് വിശ്വാസികൾക്ക് കാണാൻ കഴിയും.[26] അപകടങ്ങളും രോഗങ്ങളും നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പലപ്പോഴും കൂടുതൽ ഉപകാരപ്രദമായ രംഗങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടാറുണ്ട്. കൂടുതൽ ആത്മീയമായ മേഖലകളിൽ നമ്മുടെ മോഹഭംഗങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ വേദന നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചെന്നുവരാം. അഗ്നിപരീക്ഷകൾ നമ്മെ കൂടുതൽ ധന്യരും പക്വമതികളും ആക്കിത്തീർക്കും. കൂടാതെ അവയിൽ നിന്നു നമുക്കു നവമായ ആധ്യാത്മിക ചൈതന്യം ലഭിക്കയുംചെയ്യും.

തോട്ടക്കാരൻ ചെടികളെ വെട്ടിനിറുത്തുന്നതുപോലെ ദൈവപരിപാലന സഹനങ്ങൾകൊണ്ടു നമ്മെ വെട്ടി ശരിപ്പെടുത്തുകയാണ്. നാം കൂടുതൽ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മെ നാശത്തിലേയ്ക്കും ശൂന്യതയിലേയ്ക്കും മാത്രം നയിക്കുന്ന സഹനങ്ങളുമുണ്ട്. പൂർണ്ണമായും ന്യൂനീകരണ ശക്തികൾതന്നെയാണവ. ജീവിതത്തിലുടനീളം ഇങ്ങനെയുള്ള സഹനങ്ങളുണ്ട്. മരണം അവയ്ക്ക് മകുടം ചാർത്തുന്നു. മരണം പരിപൂർണ്ണമായ ന്യൂനീകരണവും ശിഥിലീകരണവുമാണ്. മരണത്തിൽ, നമ്മുടെ അസ്തിത്വം തന്നെ—നാം ആയി

രിക്കുന്നതും നാം നേടിയിട്ടുള്ളതും എല്ലാം–നമ്മുടെ പിടിവിട്ടുപോകുന്ന അനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകും. നമുക്കു ജന്മം നൽകിയ പ്രപഞ്ചശക്തികൾതന്നെ നമ്മെ നശിപ്പിക്കുന്ന വേദനാജനകമായ അനുഭവമായിരിക്കും മരണസമയത്തു നമുക്കുണ്ടാകുക.

ക്രൂരമായ പ്രകൃതിശക്തികൾ നടത്തുന്ന വെറും നശീകരണപ്രക്രിയയായല്ല തെയ്യാർ മരണത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു ദൈവിക പ്രവർത്തനമാണത്. ആ പ്രവർത്തനം കൂടാതെ നമ്മുടെ ജീവിതലക്ഷ്യമായ വിശുദ്ധി നേടാൻ നമുക്ക് ഒരിക്കലും കഴിയുകയില്ല. ദൈവത്തോടുനാം പരിപൂർണ്ണമായി ഐക്യപ്പെടുമ്പോഴാണ് നാം ആ വിശുദ്ധി നേടുക. ഐക്യത്തിന് ഏറ്റവും ആവശ്യമായ കാര്യം "തന്നിൽനിന്നുതന്നെ പുറത്തുകടക്കുക"[27] എന്നതാണ്. ഐക്യം പൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ ഈ പുറത്തുകടക്കലും പൂർണ്ണമാകണം. പക്ഷേ ഈ ജീവിതത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായ പുറത്തുകടക്കൽ അസാധ്യമാണ്.

"നമുക്കു പുതിയ രൂപഭാവങ്ങളേകുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ സത്തയുടെ തന്മാത്രകളെ ഛിന്നഭിന്നമാക്കുന്ന"[28] നശീകരണശക്തികൾ വിശുദ്ധീകരണത്തിനേറെയും മഹത്വീകരണത്തിനേറെയും അന്തിമഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിന് നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. മരണമൊരിക്കലും ഒരു നശീകരണപ്രക്രിയയല്ല; മഹത്തായ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനമാണത്. മരണത്തിൽ ദൈവം നമ്മുടെ കുറവുകളെപരിഹരിക്കയും നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ആഴത്തിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിവരികയും തന്നിലേയ്ക്ക് നമ്മെ ആവഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു.[29] ന്യൂനീകരണങ്ങളുടെ സഹനങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ ദർശിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് അവയെ ദൈവികീകരിക്കാൻ കഴിയും; അയാൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയും വേണം.

വിശ്വാസത്താൽ പ്രേരിതരായി സഹനങ്ങളിൽ ദൈവകരം ദർശിക്കുകയും അവയ്ക്കു സ്നേഹപൂർവം വിധേയമാകുകയും ചെയ്യുന്നത് ക്രിസ്തീയ അനാസക്തിയുടെ ഭാഗമാണ്. പക്ഷേ ക്രിസ്തീയ അനാസക്തിയെ നിഷ്ക്രിയത്വം ആയിട്ടാണു പലരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ക്രിസ്തുമതം "തിന്മയുടെ മുമ്പിൽ നിഷ്ക്രിയത്വം"[30] ഉപദേശിക്കുന്നുവെന്നും "സഹനത്തെയും ന്യൂനീകരണത്തെയും പൂവിട്ടു പൂജിക്കാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു"[31]വെന്നും ചിന്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലായിരിക്കാം ക്രിസ്തുമതം മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന കറുപ്പാണ് എന്നു ചിലർ പറയുന്നത്. നിഷ്ക്രിയത്വം വളർത്തുന്ന അനാസക്തിയുമായി യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുമതത്തിനു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ ശിഷ്യൻ ദൈവാഭീഷ്ടത്തിനു വിധേയമായി ജീവിക്കുന്നത് പ്രവർത്തനനിരതനായാണ്. തിന്മ അയാളിലെ നന്മയെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുന്നു. എല്ലാ തിന്മകൾക്കുമെതിരെ സമരം ചെയ്യണമെന്നാണ് ക്രിസ്തുമതം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. തിന്മയുടെ മുമ്പിലുള്ള നിഷ്ക്രിയത്വം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തോടു ചെയ്യുന്ന വലിയ അപരാധമാണ്. തിന്മയോടു സമരം ചെയ്യുമ്പോഴാ മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനി ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടുകയുള്ളൂ. തിന്മയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്വാൻ ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ കഴിവ് മുഴുവൻ വിനിയോഗിക്കുമ്പോഴാ മാത്രമേ അയാൾക്ക് ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെടാൻ സാധിക്കൂ.

പരിപൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തോടെ നാം സകല തിന്മയ്ക്കുമെതിരായി സമരം ചെയ്യണം. എന്നാൽ സമ്പൂർണ്ണവിജയം ഒരിക്കലും നമ്മുടേതായിരിക്കുകയില്ല. സകല തിന്മയ്ക്കുമെതിരെ സമരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ അന്ത്യം കുരിശിലായിരുന്നു. ക്രൂശിതന്റെ വഴിതന്നെയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമ്മുടേതും.

അന്ധകാരത്തിന്റെയും ന്യൂനീകരണത്തിന്റെയും ശക്തികൾക്കെതിരെ നാം സമരം ചെയ്യും. പക്ഷേ, അവസാനം, നശീകരണ ശക്തികളുടെ കടന്നാക്രമണത്തിൽ നാം നിസ്സഹായരായി നിലംപതിക്കും.

കുരിശായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതാന്ത്യം. പക്ഷേ കുരിശോടുകൂടി എല്ലാം അവസാനിച്ചില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിൽ മരണത്തിന്റെ വിഷമുള്ള് അതിന്റെമേൽത്തന്നെ വന്നുകൊണ്ടു. ക്രിസ്തുമൂലം നമ്മുടെ മരണവും നമ്മുടെ ആത്യന്തിക അന്ത്യം ആയിരിക്കയില്ല. ഏറ്റവും വലിയ സഹനമായ മരണം വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിത്യജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള കവാടമായിരിക്കും.[32]

നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും സഹനങ്ങളേയും ദൈവികീകരിക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വസാന്നിധ്യമാണ്. ഈ 'ദൈവികസർവ്വസാന്നിധ്യ'ത്തെയാണു ദൈവമേഖല എന്നു പറയുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭൗതിക കേന്ദ്രമായ[33] ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽകൂടിയേ ഈ സാന്നിധ്യം വസ്തുക്കളിലും ജീവികളിലും എത്തൂ. ലോകത്തെ ദൈവത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ നയിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ഈ സജീവസാന്നിധ്യമാണ് ദൈവമേഖല.[34] അതിലൂടെ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും നേട്ടങ്ങളേയും സഹനങ്ങളേയും നമുക്കു വിശുദ്ധീകരിക്കാം.

പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെ തമ്മിൽ ഐക്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് ക്രിസ്തു ലോകത്തെ ദൈവത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ഐക്യം വിശ്വദേവതാവാദ (Pantheism) ത്തിന്റെ "സമ്പൂർണ്ണവും സാർവ്വത്രികവുമായ ഐക്യ"[35] ത്തിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമത്രേ. വിശ്വദേവതാവാദപ്രകാരം പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെല്ലാം ദൈവത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകും. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം അവയെയെല്ലാം

തന്നിലേയ്ക്കു വലിച്ചെടുക്കും. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസമനുസരിച്ച് ഐക്യപ്പെടുന്ന ഘടകങ്ങളുടെ വ്യതിരിക്തതയും വ്യക്തിത്വവും വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളൂ. അതു "വിഭേദൈക്യ" (differentiating union) മാണ്. വ്യക്തികളുടെ തലത്തിൽ അതു വ്യക്തിവത്ക്കരണ ഐക്യ (Personalizing union) മായി മാറുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ഈ ഐക്യം ചരിത്രത്തിൽ ക്രിസ്തു സാധിച്ച ഐക്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയും വളർച്ചയുമാണെന്നു തെയ്യാർ കരുതുന്നു. മറുവാക്കുകളിൽ, മനുഷ്യാവതാരഫലമായി ദൈവത്തിന്റെ സർവസാന്നിധ്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ സർവസാന്നിധ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ സകല പ്രവർത്തനങ്ങളിലും സഹനങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ സജീവസാന്നിധ്യമുണ്ട്. എല്ലാം തന്നിൽ സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു എല്ലാറ്റിനേയും രക്ഷിക്കുന്നു. എല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണതയുടെ ഭാഗമായിത്തീരുന്നു. എല്ലാം ക്രിസ്തുവത്ക്കരിക്ക (Christified) പ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രിസ്തുവത്ക്കരിക്കുന്ന സർവസാന്നിധ്യം തന്നെയാണ് ദൈവമേഖല.

'ദൈവമേഖല'യിലെ ആധ്യാത്മികത പ്രത്യേക വിധത്തിൽ ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതമാണ്. ക്രിസ്തു എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും കേന്ദ്രമാണ് എന്നു പറയുന്നതു വെറും നൈയാമികാർത്ഥത്തിലല്ല; ഭൗതിക (Physical) മായ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയാണ്. ക്രിസ്തുവിൽ ഈവിധം കേന്ദ്രീകൃതമായ ആധ്യാത്മികത തീർച്ചയായും സാധ്യമാണ്. എന്നുവച്ചു വേറെവിധത്തിലുള്ള ആധ്യാത്മികതയൊന്നും സാധ്യമല്ലായെന്നു വരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രത്തോട് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുന്ന പലരും ഈ ആധ്യാത്മികത ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നതു വാസ്തവമാണ്. എന്നിരുന്നാലും പൂർണ്ണതപ്രാപിക്കാനുള്ള പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒന്നായിമാത്രം തെയ്യാറിയൻ ആധ്യാത്മികതയെ കരുതിയാൽ മതി. ക്രിസ്തുനിയി

ലെ ഉറപ്പിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ, എല്ലാവരും ഒരേ രീതിയിലല്ലല്ലോ സുവിശേഷം പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടത് (“Nec totum Evangelium omnis implet Christianus”)[36].

ദൈവമേഖലയിലെ ആധ്യാത്മികതയുടെ ആകർഷണത്തിനു കാരണമുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ തന്നെ ആഴമേറിയ ആധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽ കൃത്യമായി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടുള്ള ഒന്നാണത്. “താൻ ദീർഘകാലം ജീവിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും”[37] ചെയ്ത ആധ്യാത്മികപഠനങ്ങളാണ് ദൈവമേഖലയിലുള്ളതെന്നു തെയ്യാർ പറയുന്നു. ദൈവമേഖല ഒരുതരത്തിലുള്ള ആത്മകഥയാണ്. ‘ദൈവമേഖല’ എന്റെ ആത്മകഥതന്നെയാണ്[38] എന്ന് തെയ്യാർ തന്റെ ഒരു കത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

ദൈവമേഖല ഭാരതീയരിൽ പ്രത്യേക താത്പര്യമുണർത്താൻ പോരുന്നതാണ്. തെയ്യാർ ഭാരതീയചിന്തയോടു നിഷേധാത്മക മനോഭാവം പുലർത്തിയിരുന്നു എന്നതു ശരിയാണ്. ഹിന്ദുമതത്തെക്കുറിച്ചു വേണ്ടത്ര അറിവില്ലാതിരുന്ന തെയ്യാർ അതിനെ ‘പഴഞ്ചൻ’ എന്ന് എഴുതിത്തള്ളി. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ഗീതയിലെ ആധ്യാത്മികതയുമായി പല കാര്യങ്ങളിലും സാദൃശ്യമുള്ള തെയ്യാറിയൻ ആധ്യാത്മിക ത ഭാരതീയരെ ആകർഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. സേനറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഗീത തെയ്യാറിയൻ മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ മറ്റൊരു രൂപമാണ്.[39] തന്മൂലം ദൈവമേഖല അവതരിപ്പിക്കുന്ന മിസ്റ്റിസിസം ഭാരതീയർക്കും വളരെ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

ഫാ. പോൾ മാറോക്കി

ദൈവമേഖല

ആമുഖം

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആശയങ്ങളുടെ ആഴവും പരപ്പും ശരിയായി ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ, ഈ ഗ്രന്ഥം എന്തുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി വിരചിതമായിരിക്കുന്നു എന്ന് ആദ്യം തന്നെ മനസ്സിലാക്കണം.

ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിൽ രൂഢമൂലരും, ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി കൂടുതലൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടാവശ്യമില്ലാത്തവരുമായവരെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല പ്രധാനമായും ഈ കൃതി വിരചിതമായിരിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കകത്തും പുറത്തുമുള്ള ചഞ്ചലമാനസരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണീകൃതി. സഭയിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസമർപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം അതിന്റെ കവാടത്തിൽ ശങ്കിച്ചു നിൽക്കുന്നവർക്കും അതിന്നപ്പുറംപോകാമെന്നു വ്യാമോഹിച്ച് മുഖം തിരിച്ചു കളയുന്നവർക്കും വേണ്ടിയാണ്, ഈ പുസ്തകം രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

കഴിഞ്ഞ ശതകത്തിലെ സംഭവവികാസങ്ങളുടെ ഫലമായി നമ്മുടെ ഭൗതികാധിഷ്ഠിത പ്രപഞ്ചദർശനത്തിനു പരിവർത്തനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്, ആ പ്രപഞ്ചദർശനത്തിലെ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങൾക്കും മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ഫലമായി 'മാനുഷിക മതാത്മകാദർശം' (Human religious ideal) ചില പ്രവണതകൾക്ക് പ്രാമുഖ്യം നൽകുന്നു; ചില ശൈലികളിൽ അതു പ്രകടമാകുന്നു. അവ പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ 'ക്രൈസ്തവമതാദർശ'ത്തിനു വിരുദ്ധമാണെന്നു തോന്നാം.

തന്മൂലം ലോകത്തിന്റെ ആഹ്വാനത്തെ ശ്രവിക്കുവാൻ വിദ്യാഭ്യാസമോ നൈസർഗ്ഗിക പ്രവണതകളോ നിമിത്തം പ്രേരിതരാകുന്നവരിൽ ഒരു ആശങ്ക

ജനിക്കുന്നു. സുവിശേഷപാതയിലൂടെ ചരിക്കുന്ന പക്ഷം തങ്ങൾക്ക് തങ്ങളോടുതന്നെ നീതി പുലർത്താനാവില്ലെന്നും തങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ അത് മുരടിപ്പിക്കുമെന്നും ആണ് അവരുടെ ഭയം.

ജീവിതത്തേയോ, ആന്തരികദർശനത്തേയോ പുരസ്ക്കരിച്ചുള്ള ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പ്രസ്തുതഭീതി അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയാണ്. ജ്ഞാനസ്നാനം, കുരിശ്, വിശുദ്ധ കുർബാന മുതലായവയിലൂടെ പ്രകാശിതമാകുന്ന പരമ്പരാഗത ക്രൈസ്തവ ചിന്ത, നമ്മുടെ തലമുറയുടെ സവിശേഷമായ അഭിലാഷങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠമായവയെ എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി നമുക്കു കാണാം.

സനാതനനും നിത്യനൂതനനുമായ ക്രിസ്തു മനുഷ്യരിൽ ഒന്നാമനായി ഇന്നും പരിലസിക്കുന്നുവെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഇതു സഹായകരമായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ.

സുപ്രധാനമായ ഒരു സംവീക്ഷണം

ഈ കൃതിയിൽ ആധ്യാത്മിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമഗ്രപ്രതിപാദനമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. നിയതമായ ഒരു കാലയളവിൽ ദൃശ്യമായ മാനസിക പരിണാമത്തിന്റെ ഒരു ലളിത വിവരണം മാത്രമാണ് ഇതിലുള്ളത്. വിനീതവും എന്നാൽ ഉദ്ദീപകവുമായ ഒരാധ്യാത്മികാരോഹണത്തിൽ, ക്രമാനുഗതമായി അനാവൃതമാകുന്ന ആന്തരിക ദർശനങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പര—ഇതാണ് ഈ കൃതിയുടെ സാരാംശം. അവയൊന്നു കുറിച്ചുവയ്ക്കാനേ ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

അതിനാൽ അധാർമ്മികതയേയും പാപത്തേയും കുറിച്ചു സുദീർഘമായി ചർച്ചചെയ്യാത്തതിനാൽ അ

നുവാചകർ നീരസപ്പെടേണ്ടതില്ല. നാം പരാമർശിക്കുന്ന ആത്മാവ് തെറ്റിന്റെ പാതയിൽനിന്ന് പിൻതിരിഞ്ഞതാണെന്നു ധരിക്കണം.

അതുപോലെ, ഈശ്വരപ്രസാദത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കയോ വിവരിക്കയോ ചെയ്യാത്തതിൽ ആരും വിസ്മയിക്കേണ്ട. നമ്മുടെ വിചിന്തന വിഷയം, മൂർത്തനും പ്രകൃത്യതീതനുമായ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനാണ്; അതും ബോധമനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ (Conscious Psychology) പ്രത്യക്ഷമാകുന്നിടത്തോളം മാത്രം. തന്മൂലം പ്രകൃത്യനുസൃതം, പ്രകൃത്യതീതം, ദൈവാധീനം, മനുഷ്യപ്രവർത്തനം ഇവ വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഈ സാങ്കേതികപദങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുകയില്ലെങ്കിലും അവ എല്ലായിടത്തും സ്വീകൃത പ്രമേയങ്ങളാണ്. സൈദ്ധാന്തികമായി മാത്രമല്ല, ഒരു സജീവയാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടുതന്നെ 'പ്രസാദവരം' ഈ കൃതിയിൽ വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

തന്റേതും തന്നിലുള്ളതും തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന് ഉപോദ്ബലകവുമായ അടിസ്ഥാന ഘടകം തന്നിലൊട്ടും അവശേഷിക്കാത്ത നിലവരെ, ദൈവികസമുദ്രത്തിൽ പൂർണ്ണമായും ലയിച്ചുപോകുന്ന അനുഭൂതി ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മിസ്റ്റിക്കിന്—തന്റെ ഭാഗഭാഗിത്വാസ്തിത്വം മുഴുവനോടുകൂടിയും, സ്വതന്ത്രമായി നൽകപ്പെടുന്ന പ്രസാദവരം സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമായ ആത്മാവോടുകൂടിയും ദൃഢമാക്കപ്പെട്ടതും ഭയരഹിതവുമായ മനസ്സോടുകൂടിയും ഈ അനുഭൂതി ഉണ്ടാകാത്ത മിസ്റ്റിക്കിന്—ദൈവമേഖലയുടെ പ്രാഭവവും ഹൃദ്യതയും വാസ്തവത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമാകയില്ല.

ഉപോദ്ഘാതം

അവനിൽ നാം ജീവിക്കുന്നു

നമുക്കു ചുറ്റും നമുക്കുള്ളിലുമുള്ള ലോകത്തിന്റെ വലിപ്പവും അവ തമ്മിലുള്ള ഐക്യവും അനാവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതോടെയാണ് നമ്മുടെ കാലത്ത് മതചിന്തയ്ക്ക് ഉയർച്ചയും ഉത്തേജനവും ലഭിച്ചതെന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളും സ്ഥലകാലസീമകളെ നിരന്തരം വികസിപ്പിക്കുന്നു; പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പുതിയ ബന്ധങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രീയ നേട്ടങ്ങളും നിമിത്തം മനുഷ്യനോളം പഴക്കമുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെയും അന്യോന്യാനുഭാവങ്ങളുടെയും ഒരു പുതിയ ലോകം നമുക്കുള്ളിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതുവരെ ഒരനുഭവമെന്നതിനേക്കാളും സ്വപ്നമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവയ്ക്ക് ഇന്നിതാ രൂപവും ഭാവവും കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും വിവേചനാശക്തിയുള്ളവരും സാമന്യേവിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരും— അവർ ഋജുബുദ്ധികളോ വിജ്ഞാനഗർവ്വുള്ളവരോ ആകട്ടെ— മഹത്തരവും കൂടുതൽ ഏകീകൃതവുമായ ഏതോ ഒന്നിനുവേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്. അജ്ഞാതശക്തികളെയും അവയുടെ സാദ്ധ്യതകളേയുംപറ്റിയുള്ള പൂർവ്വസൂചന (Premonition) രണ്ടുകൂട്ടർക്കും ഒന്നുതന്നെ. ഈ ആഗ്രഹങ്ങളും പൂർവ്വസൂചനയും ഒരേസമയത്ത് എല്ലായിടത്തും ദൃശ്യമാകുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഒരു അണു (atom) അഥവാ ഒരു പൗരൻ എന്നു വ്യക്തമായ അവബോധത്തോടെ തികച്ചും സ്വാഭാവികമായും നൈസർഗ്ഗികമായും ജീവിക്കുന്നവരാണധികവും.

വ്യക്തികളും ചില പ്രത്യേക നിമിഷത്തിൽ അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി ബോധവാന്മാരാകുന്നതുപോലെ, ഈ സംഘാതാവ

ബോധം മാനവസമൂഹത്തിൽ ആഴമായൊരു മതാത്മക പ്രതികരണം സൃഷ്ടിക്കാതിരിക്കയില്ല. അത് മാനവസമൂഹത്തെ നിരാശയിലേയ്ക്കോ പ്രത്യാശയിലേയ്ക്കോ നയിച്ചെന്നുവരാം.

ചിലരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രപഞ്ചം അതിവിസ്തൃമാണ്. ഈ അനന്ത വിശാലതയിൽ മനുഷ്യൻ നിലയും വിലയും ഇല്ലാത്തവനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവനിനിചെയ്യാവുന്നത് കണ്ണുകൊം പൂട്ടി രംഗത്തുനിന്ന് നിഷ്ക്രമിക്കുകമാത്രം. മറ്റുചിലർക്ക് ലോകം അതീവസുന്ദരമാണ്; അതു മാത്രമേ പൂജ്യമായിട്ടുള്ളൂ. ഈ നിരാശയ്ക്കും വശ്യതയ്ക്കും ക്രൈസ്തവരടക്കം പലരും വശംവദരാകുന്നുണ്ട്.

ഈ പുതിയലോകത്തിന്റെ ഉദയം അപ്രതിരോധ്യമാംവിധം തങ്ങളിൽ ഉണർത്തുന്ന അസ്വാസ്ഥ്യവും ആകർഷണവും മൂലം സംഭീതരായി കഴിയുന്നവരുമുണ്ട്. പാശ്ചാത്യർ വിഭാവന ചെയ്യുകയും വണങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിനു് അത്യധികം വികസിതമായ നമ്മുടെ ലോകത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുവാനും അതിന്റെ കേന്ദ്രമായിരിക്കുവാനും ഇനിയും കഴിയുമോ? ലോകം, വാസ്തവത്തിൽ 'യഹോവ'[41] യേക്കാം വ്യാപകവും സമീപസ്ഥവും പ്രകാശമാനവുമായിത്തീരുകയല്ലേ? ഈ ലോകം നമ്മുടെ മതത്തെ തകർക്കുകയില്ലേ? നമ്മുടെ ദൈവത്തെ ഗ്രസിക്കുകയില്ലേ? നിഷ്പ്രഭമാക്കുകയില്ലേ?

ഈ ഭീതി തങ്ങളുടെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ പലർക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നുവെന്നത് ഒരു സത്യമാണ്. ഒരുപക്ഷേ അവരത് അംഗീകരിക്കുകയില്ലായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഈ പുസ്തകം.

തത്ത്വജ്ഞാനമോ സ്വപക്ഷസംരക്ഷണമോ അല്ല എന്റെ ലക്ഷ്യം. പ്രത്യുത എന്നോടൊത്തു നടക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരോടുകൂടി ഞാൻ 'അഗോറ'[42] യിലേയ്ക്കു തിരിക്കും. അവിടെ നമുക്കൊരുമിച്ച് വി. പൗലോസ് ''തന്നെ അന്വഷിക്കുവാനായി മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തെപ്പറ്റി; നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ അന്വേഷണങ്ങൾവഴി നാം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദൈവത്തെപ്പറ്റി; നാം ജീവിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തെപ്പോലെ സർവ്വവ്യാപിയും അനുഭവവേദ്യനുമായ ദൈവത്തെപ്പറ്റി''[43] ഏരേയോപാഗസ് നിവാസികളോട് സംസാരിക്കുന്നതു ശ്രവിക്കാം. പ്രപഞ്ചത്തെപ്പോലെതന്നെ ദൈവം നമ്മെ പൂർണ്ണമായും വലയം ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടും അവിടുത്തെ കൈകൊം ഗ്രഹിക്കാൻ നമ്മൊക്ക് സാധിക്കാത്തതെന്താണ്? അവിടുത്തെ കാണുവാനുള്ള നമ്മുടെ കഴിവുകേട് ഒന്നു മാത്രം. *

സഭയുടെ സനാതനപ്രബോധനങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ കൃതി തയ്യാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കാലത്തിനൊത്ത് ചിന്തിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാളു

---

* പ്രഭാഷകന്റെ കുറിപ്പ്

ജീവിതത്തിന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ആത്മകഥാപരമായ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽ ''ദൈവമേ!'' യുടെ കാര്യം പറയുന്നുണ്ട്. 'അവിടുത്തെ കാണുക' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം അവിടെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വിശദമാക്കുന്നു. 'എന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം എന്റെ ജീവിതം വഴി ലോകം കൂടുതൽ അഗ്നിക്കിരയാകുന്നതായും അവസാനം അത് ഉള്ളിൽനിന്ന് പ്രകാശപൂരിതമാകുന്നതായും എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ അതാണെന്റെ അനുഭവം, ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മദ്ധ്യേ ദൈവത്തിന്റെ സംപ്രത്യക്ഷീകരണം— ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹൃദയം ഒരഗ്നിയാണ്, അതിന് എല്ലാവരിനെയും തുളച്ചുകടക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. അത് എല്ലായിടത്തും പടർന്നുപിടിക്കുന്നു.''

ടെ—ദൈവത്തെ എല്ലായിടത്തും, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും നിഗൂഢമായതിലും സാന്ദ്രമായതിലും അന്യമായതിലും, കാണുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളുടെ—ഭാഷയിൽ സഭയുടെ സനാതന സത്യങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുക മാത്രമേ ഈ കൃതിയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. തികച്ചും പ്രായോഗികമായ ഒരു സമീപനമാണ് ഈ കൃതി കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്. ഒന്നുകൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ശരിയായി ദൈവത്തെ എങ്ങനെ കാണാമെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയാണ്. വിവാദങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു നമുക്കു മുന്നോട്ടു പോകാം. 'ഞാൻ നില്ക്കുന്ന ഈ പൂജ്യസ്ഥലത്തു' നിന്ന് (ഇത് ചിലർക്കു മാത്രം കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല, രണ്ടായിരം വർഷങ്ങളിലെ ക്രൈസ്തവാനുഭവം കൊണ്ട് നിർമ്മിതമായ ദൃഢാടിസ്ഥാനമാണ്) നോക്കിയാൽ നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തെ ശിഥിലമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ (ലോകം, ദൈവം) വശ്യകിരണങ്ങൾ ഒന്നുചേരുന്നതായിക്കാണാം. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പ്രപഞ്ചത്തെ അതിന്റെ ഭയാനകമായ വലിപ്പം കൊണ്ടും നിരീശ്വര സൗന്ദര്യം കൊണ്ടും (Pagan beauty) നിങ്ങളെ വല്ലാതെ ഇളക്കിമറിയ്ക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ, നിങ്ങൾ നോക്കിനില്ക്കെ, യാതൊരു കലർപ്പോ കലക്കമോ കൂടാതെ ക്രൈസ്തവരുടെ സത്യദൈവം കീഴടക്കും. പ്രകാശരശ്മി സ്ഫടികത്തെയെന്നപോലെ അവിടുന്ന് പ്രപഞ്ചത്തെ ഭേദിച്ചുകടന്ന് അതിനെ പ്രകാശപൂരിതമാക്കും. സൃഷ്ടിയുടെ ശ്രേണികളിലൂടെ അവിടുന്ന് നിങ്ങൾക്ക് സർവ്വത്ര പ്രവർത്തന നിരതനും അനുഭവഗോചരനും ആയിരിക്കും; അവിടുന്ന് ഒരേ സമയം സമീപസ്ഥനും വിദൂരസ്ഥനുമായിരിക്കും.

ഈ മഹാകാരത്തെ ദർശിക്കത്തക്കവിധം നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചാൽ ഭൂമിയുടെ വർദ്ധമാനമായ പ്രാധാന്യം കാണുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ ഭീതികൾ വിസ്മൃതമാകുമെ

ന്നു് ഞാൻ ഉറപ്പു തരുന്നു. അപ്പോഴും ഇങ്ങനെ ഉദ്ഘോഷിക്കുവാൻ മാത്രമേ നിങ്ങൾക്കു കഴിയൂ: 'നാഥാ, അങ്ങയുടെ പ്രപഞ്ചം ഇനിയുമിനിയും വികസിക്കട്ടെ; അങ്ങനെ വർദ്ധിതമായ ഊഷ്മളതയോടും വിശാലതയോടും കൂടി ഞങ്ങളങ്ങയെ ആവഹിക്കുകയും അങ്ങയാൽ ആവഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യട്ടെ.'

നമ്മുടെ അന്വേഷണത്തിന്റെ പാത സുഗമമാണു്. അനുഭവതലത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യന്റേയും അസ്തിത്വത്തെ രണ്ടു ഭാഗമായി തിരിക്കാം: പ്രകിയാത്മകവും വിധേയാത്മകവും—അവൻ ചെയ്യുന്നതും അവൻ വിധേയമാകുന്നതും (What he does and what he undergoes) ഇവയോരോന്നും നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. രണ്ടിൽനിന്നും ഒന്നു വ്യക്തമാകും. ദൈവം നമ്മെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ തന്റെ വാഗ്ദാനപ്രകാരം അവിടുന്നു തീർച്ചയായും സൃഷ്ടികളിൽ നമ്മെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയെങ്കിലുമാണു്. അവിടുത്തെ മഹാസാന്നിധ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കരണം, നമ്മുടെ മാനുഷികഭാവത്തിന്റെ ലയം ഒരുതരത്തിലും തെറ്റിക്കുന്നില്ല. മറിച്ചു് അതിനു പൂർണ്ണതയും സൗന്ദര്യവും കൈവരുത്തുകയാണു് എന്നതു് നമ്മെ വിസ്മയഭരിതരാക്കും. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞാൽ ജീവിതത്തിലെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും, പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും ദൈവനിവസിതമാണെന്നു് തെളിയിച്ചാൽ, പിന്നെ നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഈ മേഖലയുടെ അത്ഭുതാവഹമായ സവിശേഷതകളെ വിശകലനം ചെയ്യുകയേ വേണ്ടൂ. ഈ മേഖല എല്ലാറ്റിനും അതീതവും അന്തര്യാമിയുമാകുന്നു. അതിൽ മാത്രമാണു് ഇനി മുതൽ നമുക്കു സ്വതന്ത്രമായി ശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുക.

ഒന്നാം ഭാഗം

നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ദൈവികീകരണം
(The Divinisation of our activit es)

ആമുഖത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ പറഞ്ഞത് ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. 'പ്രവൃത്തി' യെന്ന പദം അതിന്റെ കേവലാർത്ഥത്തിലാണു നാമിവിടെ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആത്മാവിന്റെ അനുഭവതലങ്ങൾക്കപ്പുറം നടക്കുന്ന പ്രസാദവരത്തിന്റേയും ഇച്ഛാശക്തിയുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ നാം നിഷേധിക്കുന്നില്ല. ആത്യന്തികാർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തെക്കൂടാതെ നാമൊന്നുമല്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. പെലാജിയനിസ്[44]ത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും അതീവസുന്ദരമായ ദൈവമേഖലയെ 'ദാർശനിക'ന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിരൂപമാക്കും.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടു മേഖലകളിൽ, പ്രവൃത്തി, ശ്രമം, വികസനം എന്നീ മണ്ഡലങ്ങളാണ് സർവ്വപ്രധാനം എന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നും. എന്നാൽ, പ്രതിപ്രവർത്തനം കൂടാതെയുള്ള പ്രവർത്തനമില്ല. ആഴമായി ചിന്തിച്ചാൽ സെൻറ് അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നതുപോലെ, 'നമ്മിലുള്ളതെല്ലാം നമ്മെക്കൂടാതെയുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്' എന്നു കാണാം. പരമമായ നൈസർഗ്ഗികതയോടും വീര്യത്തോടും കൂടി നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു കരുതുമ്പോഴും നാം നിയന്ത്രിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ കുറെയൊക്കെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്. മാത്രമല്ല; നമ്മുടെ ഊർജ്ജത്തിന്റെ വികാസം (ഇതാണ് നമ്മുടെ സർവ്വതന്ത്ര സ്വതന്ത്രമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ കേന്ദ്രം) അസ്തിത്വത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുമുള്ള നമ്മുടെ

സ്വാഭാവിക പ്രേരണയോടുള്ള സഹകരണം വഴിയേ സാധ്യമാകൂ. അതിന്റെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തീവ്രതയേയോ അനന്തമായ രൂപങ്ങളേയോ കീഴടക്കുവാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല. രണ്ടാം ഭാഗത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഈ വിധേയാത്മകാനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്ക് നാം വീണ്ടും കടക്കും. അവയിൽ ചിലത് നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ സിരകളെ തന്നെയാണ്. മറ്റുചിലത് പ്രപഞ്ചശക്തികളുടെ പ്രതിപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ മധ്യേ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു; ഇവയെയാണ്. 'സ്വഭാവം,' 'പ്രകൃതി,' 'ഭാഗ്യനിർഭാഗ്യങ്ങൾ' എന്നൊക്കെ നാം വിളിക്കുന്നത്. തത്കാലം കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണവും സാർവ്വത്രികവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങളുടെയും നിർവചനങ്ങളുടെയും വെളിച്ചത്തിൽ ജീവിതത്തെ നമുക്കു നിരീക്ഷിക്കാം. പ്രവർത്തിക്കുന്നതും പ്രവർത്തനവിധേയമാകുന്നതും എപ്പോഴെന്ന് ആർക്കും നിഷ്പ്രയാസം വിവേചിച്ചറിയാം. പ്രവർത്തനനിരതമായ ഒരു സുപ്രധാന സന്ധിയിൽ നമുക്കു നമ്മെത്തന്നെ വീക്ഷിക്കാം. നമ്മുടെ പ്രവർത്തനം വഴിയായും അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ വികാസം വഴിയായും ദൈവം എപ്രകാരം നമ്മെ വലയംചെയ്യുകയും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നുവെന്നും കാണാം.

1. പ്രവർത്തനവിശുദ്ധീകരണം: യഥാർത്ഥവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഒരു ക്രിസ്തീയ പ്രശ്നം

മനുഷ്യപ്രവർത്തനം വിശുദ്ധീകരിക്കാമെന്നതിനേക്കാൾ ദൈവശാസ്ത്രതലത്തിൽ സുനിശ്ചിതമായ മറ്റൊരു തത്ത്വവുമില്ല. വിശുദ്ധ പൗലോസ് പറയുന്നു: "നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ചെയ്യുവിൻ."[45] അത്യുത്തമമായ ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യം ഈ

വാക്കുകൊണ്ട് താഴെവരുംവിധമുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാന മാണ് നൽകിപ്പോന്നിട്ടുള്ളത്: നമ്മുടെ കർത്താവായ ക്രിസ്തുവുമായുള്ള ഉറ്റബന്ധത്തിൽ എല്ലാം ചെയ്യുക. ക്രിസ്തുവിനെ ധരിക്കുവാൻ (Put on Christ)[46] ആഹ്വാനം ചെയ്ത ശേഷം ആ രഹസ്യത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ വിശുദ്ധ പൗലോസ് സുപ്രസിദ്ധമായ ഈ പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു: 'സഹകരിക്കുക' 'സഹതപിക്കുക,' 'കൂടെ മരിക്കുക,' 'കൂടെഉയിർക്കുക.' ഇവയ്ക്കുള്ളിലെല്ലാം പരിപൂർണ്ണമായ വാച്യാർത്ഥംപോലും കലർന്നിരിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർന്നുള്ള ജീവിതമായിരിക്കണം ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ജീവിതം എന്ന തന്റെ ബോധ്യം ഈ പദങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു– വി. പൗലോസ് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്ന ജീവിതവ്യാപാരങ്ങൾ പ്രാർത്ഥന, ഉപവാസം, ദാനധർമ്മം എന്നിവയിലവസാനിക്കുന്ന ഒരുതരം മതാത്മക ഭക്തി പ്രകടനങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കിയാൽ പോരാ. സ്വാഭാവികതലങ്ങളുംപ്പെടെ, മനുഷ്യജീവിതത്തെയാകമാനം വിശുദ്ധീകരിക്കാമെന്നാണ് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. "നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിലും പാനം ചെയ്യുകയാണെങ്കിലും" എന്നാണല്ലോ വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ വാക്കുകൾ. സഭാചരിത്രം മുഴുവനും ഇതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വജീവിതത്തിന്റെ കർത്തവ്യ നിർവഹണത്തേയും, പ്രകൃതിസത്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണത്തേയും, മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ വികാസത്തേയും ദൈവത്തിൽ ഉത്കൃഷ്ടമാക്കാനും ഉദാത്തീകരിക്കാനും രൂപാന്തരീകരിക്കാനും വേണ്ടിയായിരുന്നു എക്കാലത്തും ക്രിസ്തുസഭയുടെ പ്രബോധനവും പ്രവർത്തനവും. മാർപാപ്പമാരുടെയും മതപണ്ഡിതന്മാരുടെയും പ്രൗഢപ്രഖ്യാപനങ്ങളും മാതൃകകളും മുതൽ വൈദികർ കുമ്പസാരക്കൂട്ടിൽ നൽകുന്ന എളിയ ഉപദേശങ്ങൾ വരെ ഇതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

പ്രവർത്തനത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കാമെന്നത് അനിഷേധ്യമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. പക്ഷേ അതിന്റെ ഔചിത്യം, ക്രൈസ്തവ വീക്ഷണത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയുമായുള്ള അതിന്റെ യുക്ത്യാത്മകത പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്പഷ്ടമല്ല. 'ദൈവരാജ്യം' നമുക്കു നൽകുന്ന വീക്ഷണങ്ങൾ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സംവിധാനത്തേയും സമതുലനത്തേയും എന്തുകൊണ്ട് തകർക്കുന്നില്ല? സ്വർഗ്ഗത്തിലും കുരിശിലും വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് പ്രവൃത്തികളുടെ മൂല്യത്തിൽ ഗൗരവബുദ്ധ്യാ വിശ്വസിക്കാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? ഒരു ക്രിസ്തുവിശ്വാസിക്ക് ക്രിസ്ത്യാനിയെന്ന നിലയിൽ, തന്റെ മാനുഷിക കർത്തവ്യങ്ങളെ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ, സമ്യക്കായും, സ്വതന്ത്രമായും നിർവ്വഹിക്കുന്നതു വഴി ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഇതാണ് പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ അവ്യക്തമായിട്ടുള്ളത്. നാം വിചാരിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തികളെ ഈ പ്രശ്നം അലട്ടുന്നുണ്ട്.

ചോദ്യം ഇപ്രകാരം ഉന്നയിക്കാം: സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഭൗമികജീവിതം തുലനം ചെയ്യാനാവാത്ത അചിന്ത്യസുന്ദരമായ ഒരഭൗമിക ജീവിതമായി തുടരുന്നുവെന്നത് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണമാണ്. ഈ വ്യത്യാസവും അനുപാതമില്ലായ്മയും മതി, ലോകത്തോടുള്ള നമ്മുടെ അഭിരുചിയും താത്പര്യവും നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ. ലോകം അധഃപതിച്ചതും ദുഷിച്ചതുമാണെന്ന പ്രബോധനവും ലോകത്തോടുള്ള അവജ്ഞയും ഈ പ്രശ്നത്തെ രൂക്ഷമാക്കുന്നു. 'പുണ്യപൂർണ്ണത അനാസക്തിയിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രപഞ്ചം മായാമയവും നാശോന്മുഖവുമാണ്. ഇത്തരം കർക്കശമായ ഉപദേശങ്ങൾ വിശ്വാസി നിരന്തരം കേൾക്കുന്നു, വായിക്കുന്നു. ഈ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്ന ഗുരുക്കന്മാർ മറ്റൊരു ഉപദേശവും നൽകാറുണ്ട്. കർത്തവ്യനിഷ്ഠയിലും, ഊർജ്ജസ്വലതയിലും, മനുഷ്യപ്ര

വർത്തനത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലുമുള്ള നേതൃത്വത്തിലും ക്രിസ്തുവിശ്വാസി വിജാതീയർക്ക് ഒരു മാതൃകയായിരിക്കണം. ഇതു വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ ആലേഖിതമാണ്. ഈ രണ്ടുപ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിൽ എങ്ങനെ പൊരുത്തപ്പെടും? ദുർമ്മാർഗ്ഗികളേയും അലസരേയും നാം പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രപഞ്ചത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാത്തവരും സഹജീവികളുടെ ശ്രേയസ്സിൽ താത്പര്യമില്ലാത്തവരുമാണവർ. (അവർക്ക് താത്പര്യമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, നൂറിരട്ടി പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമായിരുന്നു.)മാനവ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണ് അവർ പ്രയത്നിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ആധ്യാത്മികോപദേഷ്ടാക്കൻമ്മാർ അറിയാവുന്നതുപോലെ അസഹ്യപ്പെടുത്തുകയും മരവിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന വല്ലാത്തൊരു സങ്കീർണ്ണത ഈ പ്രശ്നം ചിലരിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരക്കാർ ആന്തരികമായ ഐക്യത്തിനു ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ ആധ്യാത്മികമായൊരു ദൈതാവസ്ഥയിൽ ചെന്നു ചാടുന്നു. ഒരു ഭാഗത്ത് വസ്തുക്കളോടുള്ള താത്പര്യവും ജീവിതത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തിയും കൂടിക്കലർന്ന പ്രവണത, സൃഷ്ടിയിലും അറിവിലും നിന്ന് ഉദ്ഭൂതമാകുന്ന സന്തോഷത്തിലേയ്ക്ക് അവരെ നയിക്കുന്നു. മറുഭാഗത്ത് എല്ലാറ്റിലുമധികം ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ അഭിലാഷം തങ്ങളുടെ വിശ്വസ്തതയ്ക്ക് നേരിയ വ്യതിയാനംപോലും സംഭവിക്കാതിരിക്കാൻ സൂക്ഷിച്ചു ജീവിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

നാം ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളുടെ—ദൈവത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും—വിപരീതാകർഷണങ്ങൾ ആത്മാവിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ സംഘർഷം ഉളവാക്കുന്നതായി അവർക്കനുഭവപ്പെടുന്നു. അവയിൽ ഏതാണ് കൂടുതൽ പൂജ്യമായത്?

വ്യക്തിസ്വഭാവത്തിന്റെ സജീവതയുടെ തരതമഭാവമനുസരിച്ച് ഈ സംഘർഷത്തിനു പരിഹാരമന്വേ

ഷിക്കുന്നയാൾ താഴെപ്പറയുന്നവിധത്തിലുള്ള തെറ്റായ മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളിലൊന്നിൽ ചെന്നു ചാടാനിടയുണ്ട്. ഒന്നുകിൽ അയാൾ ഇന്ദ്രിയഗോചരമായവയിലുള്ള അഭിരുചി അടിച്ചമർത്തുകയും സ്പഷ്ടമായും മതാത്മകമായ വിഷയങ്ങളിൽ തന്റെ ശ്രദ്ധ ഒതുക്കി നിർത്തുകയും ചെയ്യും. ഭൗതിക വസ്തുക്കൾ കഴിയുന്നത്ര മാറ്റി നിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ദൈവികീകൃതമായ ഒരു ലോകത്തിലായിരിക്കും അയാൾ ജീവിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ ഞെരുക്കുകയും അലട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ആന്തരികപ്രതിസന്ധിയിൽ സുവിശേഷോപദേശങ്ങൾ പാടെ തിരസ്ക്കരിച്ച് തനിക്ക് പൂർണ്ണവും മാനുഷികവുമെന്ന് തോന്നുന്ന ഒരു ജീവിതം നയിക്കാൻ അയാൾ ശ്രമിക്കും. ഇതുമല്ലെങ്കിൽ, തന്റെ സാഹചര്യത്തെ യഥാവിധി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുപോലും അയാൾ ശ്രമിക്കയില്ല. അങ്ങനെ ദൈവത്തിനോ ലോകത്തിനോ ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കാതെ സ്വന്തം ദൃഷ്ടിയിൽ അപൂർണ്ണനും അപരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്തവനുമായി ഒരുതരം ദ്വിമുഖജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് അയാൾ സാവധാനം വഴുതിവീഴും. മൂന്നാമതു പറഞ്ഞ മാർഗ്ഗമാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളധികം സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നത്. അനുഭവത്തിൽ നിന്നാണ് ഞാനിതു പറയുന്നതെന്ന് വിസ്മരിക്കരുത്.

പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നുപരിഹാരങ്ങളും നമുക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല. നാം വിഭക്തരോ വിമുഖരോ വിരൂപരോ ആയാലും ഫലം ഒരുപോലെ മോശമായിരിക്കും. ക്രിസ്തുമതം നമ്മിൽ ഉളവാക്കേണ്ട ശരിയായ പ്രതികരണത്തിനു കടകവിരുദ്ധവുമായിരിക്കും അത്. എന്നാൽ പ്രശ്നത്തിനു നാലാമതൊരു പരിഹാരമുണ്ട്. 'പ്രകൃതി'യ്ക്ക് ഒട്ടും വഴങ്ങാതെ, ഉപരിപൂർണ്ണതയ്ക്കായുള്ള ദാഹത്തോടുകൂടി ദൈവസ്നേഹത്തേയും, പ്രപഞ്ച സ്നേഹത്തേയും, അനാസക്തിക്കുള്ള ശ്രമത്തേയും, മാനുഷിക

ജീവിതത്തെ ഉദാത്തീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തെയും എങ്ങനെ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുകയും പരസ്പരപൂരകമാക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നു കാണുകയാണു പ്രസ്തുത പരിഹാരം.....

'മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ദൈവവത്ക്കരണം' എന്ന പ്രശ്നത്തിനു നല്കാവുന്ന രണ്ടു പരിഹാരങ്ങൾ നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. ആദ്യത്തേത് അപൂർണ്ണവും രണ്ടാമത്തേത് പൂർണ്ണവുമാണു.

2. അപൂർണ്ണ പരിഹാരം: ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയില്ലാത്ത പ്രവർത്തനത്തിനു യാതൊരു മൂല്യവുമില്ല.

ലോകത്തിൽ നിന്നകലാനും സർവാത്മനാ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാനും ഒരുങ്ങുന്ന ക്രൈസ്തവനു തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ അക്രൈസ്തവനെ വെല്ലുന്ന തീക്ഷ്ണതയോടെ എങ്ങനെ വ്യാപരിക്കാം? സഭയുടെ പ്രബോധനമനുസരിച്ചു തന്റെ ജോലിയിൽ താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ആധ്യാത്മികനിയന്ത്രാക്കൾ ഉടനടി ഒരുത്തരം നൽകും. അതു ഏതാണ്ടിങ്ങനെ സംക്ഷേപിക്കാം.

സ്നേഹിതാ, മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിനു മൂല്യം കല്പിക്കാൻ നിനക്കു അതിയായ താൽപര്യമുണ്ടു. പരമ്പരാഗതമായ ക്രൈസ്തവാധ്യാത്മികചിന്ത ഈ പ്രവൃത്തികൾക്കു വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ വില കല്പിക്കുന്നുള്ളൂവെന്നായിരിക്കും നിന്റെ വിചാരം. കൊള്ളാം. ശുദ്ധനിയോഗമെന്ന പാവന ജലം നിന്റെ പ്രവൃത്തിയിലേക്കൊഴുകുകയും അതിന്റെ ആത്മാവായിത്തീരുകയും ചെയ്യട്ടെ. നിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുക. അപ്പോൾ നിന്റെ നിസ്സാര പ്രവൃത്തികൾപോലും ദൈവപൂരിതമായിരിക്കും. നിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ലൗകിക വശത്തിനു വലിയ വില

യൊന്നും കല്പിക്കേണ്ട. മനുഷ്യർ ഏതെങ്കിലുമൊരു തത്വമോ വസ്തുതയോ കണ്ടെത്തിയാലും, മധുരമായി പാടിയാലും, മനോഹരമായി വരച്ചാലും, അവരുടെ പ്രപഞ്ചീകരണം എത്ര വിജയിച്ചാലും സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയൊന്നും നിർണ്ണായകല്ല. ഈ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളോ സൃഷ്ടികളോ ഒന്നുപോലും സ്വർഗ്ഗീയ ജെറുസലത്തിന്റെ നിർമ്മിതിക്ക് ഉപകരിക്കുകയില്ല. നിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെല്ലാം നീ ദൈവഹിതം നിറവേറ്റി എന്നത് മാത്രമാണ് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത്. ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളതും അതു തന്നെ.

വ്യഗ്രതയേറിയ നിന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ ദൈവത്തിനാവശ്യമില്ല. നിന്നെ കൂടാതെതന്നെ അവിടുന്ന് സർവസമ്പൂർണ്ണനാണ്. അവിടുത്തേയ്ക്ക് വേണ്ടത്, അവിടുന്ന് തീവ്രമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നത്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശരിയായ വിനിയോഗവും നിനക്കു ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളേക്കാൾ അവിടത്തേയ്ക്ക് നീ കല്പിക്കുന്ന പ്രാമുഖ്യവും മാത്രമാണ്.

ഇതു ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കൂ. ഭൗമികവസ്തുക്കൾ നിനക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നത് നിന്റെ പരിശീലനത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ്. നിന്റെ മനസ്സിനേയും ഹൃദയത്തേയും രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണവ. നീയൊരു പരീക്ഷണ രംഗത്താണ്. നിന്നെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കും ദൈവിക സന്നിധിയിലേയ്ക്കും ആനയിക്കാമോയെന്നു ദൈവം പരീക്ഷിക്കുകയാണ്, നിന്നെ വിസ്തരിക്കയാണ്. ലൗകികനേട്ടങ്ങളും അവയുടെ മൂല്യങ്ങളും തീർത്തും നിസ്സാരങ്ങളാണ്. അനുസരണയും സ്നേഹവും അഭ്യസിക്കാൻ നീ അവയെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് നിന്നോടുള്ള ഏക ചോദ്യം.

അതുകൊണ്ട് നിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലപരിഗണനയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകരുത്. അത് കത്തി

പ്പോകുന്ന വയ്ക്കോലിനും ഉടഞ്ഞുപോകുന്ന മൺപാത്രത്തിനും സമമാണ്. എന്നാൽ അനുസരണയുടേയും ദൈവൈക്യത്തിന്റേയും ചൈതന്യം ജീവരസമോ വിലപിടിപ്പുള്ള ദ്രാക്ഷാരസമോ ആയി ഈ നിസ്സാര മൺപാത്രങ്ങളിലേയ്ക്ക് പകരാൻ കഴിയുമെന്നു ധരിക്കുക. ലൗകിക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് അവയിൽത്തന്നെ മൂല്യമില്ലെങ്കിലും ദൈവത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തത തെളിയിക്കാൻ പറ്റിയ അവസരങ്ങളെന്ന നിലയിൽ അവയെ സ്നേഹിക്കാം.

ഈ ഉപദേശം ഇതേപടി ആരെങ്കിലും നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നല്ല വിവക്ഷ. അതേ സമയം ഇതിലെ ധ്വനി മിക്ക ആധ്യാത്മിക നിർദ്ദേശങ്ങളിലുമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. ആധ്യാത്മികവിദ്യാർത്ഥികളിൽപലരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതും സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതും ആയ ഉദ്ബോധനങ്ങളുടെ ഏകദേശരൂപമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞതെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്.

ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ ഉപദേശം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മനോഭാവം നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

ആദ്യമായിത്തന്നെ ഈ മനോഭാവത്തിൽ വളരെയേറെ സത്യമുണ്ട്. എല്ലാറ്റിനേറെയും അവശ്യാടിസ്ഥാനവും പ്രാരംഭവുമെന്ന നിലയിൽ നിയോഗശുദ്ധിയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക തികച്ചും യുക്തമാണ്. നമ്മുടെ ആന്തരിക ലോകത്തിന്റെ സ്വർണ്ണത്താക്കോൽ ദൈവത്തിനു നൽകുകയാണത്. (ഇതിനെപ്പറ്റി പിന്നീടു നാം വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യും.) ദൈവഹിതത്തിന്റെ പ്രാഥമികമൂല്യം അതു പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെന്നപോലെ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും ദൈവഹിതം സർവ്വവിധ വളർച്ചയ്ക്കുമുള്ള പോഷകമായിത്തീരുന്നു. അതുല്യമായൊരു പരിതോവസ്ഥ അതുവഴി സംജാതമാകുന്നു. നമുക്കു ചെയ്യാനുള്ള ജോലികളുടെ ബാഹുല്യത്തിലും വൈവിധ്യത്തിലും മാറ്റമൊന്നും കൂടാതെ ആ മേഖലയിൽ നമ്മുടെ സ്ഥാനമുറപ്പി

ക്കാം. അവിടെ നിന്ന് പിൻവാങ്ങേണ്ട ആവശ്യമൊരിക്കലും ഉണ്ടാകയുമില്ല.

നമ്മുടെ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതാണ് മേല്പറഞ്ഞ വീക്ഷണം. നാം ഉടനെ നിർദ്ദേശിക്കാൻ പോകുന്ന ആന്തരിക ജീവിതത്തിന്റെ കൂടുതൽ തൃപ്തികരമായ പ്ളാനിൽ തീർച്ചയായും അവയെ നാം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതായിരിക്കും. പക്ഷേ നമ്മുടെ ആന്തരിക സമാധാനത്തിനും സന്തോഷത്തിനും അവശ്യാവശ്യമായ 'നേട്ടം' ഈ വീക്ഷണത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ശുദ്ധനിയോഗം വഴി നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുമ്പോഴും ആ പ്രവൃത്തികളിലേയ്ക്ക് അമൂല്യമായൊരു ആത്മാവിനെ നാം നിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാലത് അവയുടെ ശരീരങ്ങൾക്ക് ഉയിർപ്പിന്റെ പ്രതീക്ഷ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നില്ല. നമ്മുടെ സന്തോഷം പൂർത്തിയാകാൻ ആ പ്രതീക്ഷയാണ് നമുക്കാവശ്യവും. നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആന്തരികപ്രവർത്തനത്തിൽ കുറച്ചെന്തെങ്കിലും ഒരിക്കലും നഷ്ടമാകാതെ നിലനിൽക്കുമെന്ന് ചിന്തിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതു തന്നെ വലിയ കാര്യമാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റേയും ഹൃദയത്തിന്റേയും കൈകളുടേയും പ്രവർത്തനഫലങ്ങളും, നമ്മുടെ നേട്ടങ്ങളും, നാം അസ്തിത്വം കൊടുക്കുന്നവ— അവ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ നിത്യത പുൽകുകയില്ലേ? രക്ഷപ്പെടുകയില്ലേ?

ഓ നാഥാ, തീർച്ചയായും അങ്ങനെ തന്നെ സംഭവിക്കും. എന്റെ മനസ്സിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ അങ്ങു തന്നെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന 'അവകാശം' ഹേതുവായി അതു സംഭവിക്കും. അതു സംഭവിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം; അതു തന്നെയാണ് എന്റെ ആവശ്യവും.

ഞാനത് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാരണം അങ്ങെ നിരന്തര സഹായം വഴി എനിക്കു ഓരോ ദിവസവും

നേടാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും ഞാൻ അത്യധികം സ്നേഹിക്കുന്നു. ഒരു ചിന്താശകലം, ഒരു ഭൗതികപുരോഗതി, ഒരു താളൈക്യം, മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ അതുല്യമായൊരു ഈഷദ്ഭേദം, ഒരു പുഞ്ചിരിയുടേയോ നോട്ടത്തിന്റെയോ വശ്യസങ്കീർണ്ണത—എന്നിലും എനിക്കു ചുറ്റും ഭൂമിയുടെ മാനുഷികമണ്ഡലത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഈ വിധ നവസൗന്ദര്യങ്ങളെയെല്ലാം ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ ഞാൻ ലാളിക്കുന്നു. ശരീരത്തോടുകൂടി അവയെല്ലാം നിത്യമായി നശിക്കും എന്നെനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവയെല്ലാം നിത്യമായി നശിച്ചു പോകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അവയ്ക്ക് രൂപം കൊടുക്കുമായിരുന്നോ? ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ കൂടുതൽ പരിശോധിക്കുന്തോറും മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരു സത്യം കൂടുതലെനിക്ക് വ്യക്തമായി വരുന്നു: നിർണ്ണായകമായ എന്തോ ഒന്നിന്റെ നിർമ്മാണത്തോട്, എന്റെ ദൈവമേ അങ്ങയുടെ പ്രവർത്തനത്തോട് താൻ ചെറിയ തോതിൽ (പരോക്ഷമായെങ്കിലും) സഹകരിക്കയാണെന്ന ബോധ്യം അവ്യക്തമായെങ്കിലും ഒരാൾക്കില്ലെങ്കിൽ നിസ്സാര പ്രവൃത്തിപോലും ചെയ്യുന്നതിനു അയാൾ ചെറുവിരലനക്കില്ല. തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആഴമായ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്തവർക്ക് ഇതു വളരെ വിചിത്രമോ അതിശയോക്തി കലർന്നതോ ആയി തോന്നാം. എന്നിരുന്നാലും ഇത് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാന നിയമമാണ്. അങ്ങു ഞങ്ങൾക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന ദുർബ്ബല സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കണമെങ്കിൽ പരമസത്തയുടെ ആകർഷണം തന്നെ, അങ്ങുതന്നെ, വേണമെന്ന് ഈ നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രയത്നഫലങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗീയമൂല്യങ്ങളിലുള്ള വ്യക്തമായ വിശ്വാസത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കു

ന്നവയെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള എന്റെ ശക്തിയേയും അപരിഹാര്യമാംവിധം ക്ഷയിപ്പിക്കും.

നാഥാ, 'തങ്ങളുടെ പ്രയത്നഫലം സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് തങ്ങളെ അനുഗമിക്കുന്നു'[48] എന്നതിന്റെ പൂർണ്ണവും യഥാർത്ഥവുമായ അർത്ഥം അങ്ങേ വിശ്വാസികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കണമേ. അല്ലെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ ജോലിയിൽ നിന്ന് ഉത്തേജനം ലഭിക്കാത്ത അലസജോലിക്കാരെപ്പോലെയായിത്തീരും അവർ. ആരോഗ്യകരമായ ഒരു മാനുഷികചോദന അവരുടെ സന്ദേഹങ്ങൾക്കും വേണ്ടത്രയുംക്കാഴ്ചയില്ലാത്ത മതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും യുക്ത്യാഭാസങ്ങൾക്കും മീതെ ഉയർന്നു നിൽക്കാമെങ്കിൽത്തന്നെയും അടിസ്ഥാനപരമായി അവർ വിഭജിക്കപ്പെട്ടവരും മോഹഭംഗത്തിനടിമകളുമായിരിക്കും. അങ്ങനെ മാനുഷികതലത്തിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ മക്കൾക്ക് ഉറച്ച ബോധ്യത്തോടും തുല്യനിലയിലും ലോകത്തിന്റെ മക്കളോടൊപ്പം നിൽക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു വരും.

3. അന്തിമ പരിഹാരം: എല്ലാ പ്രയത്നവും ലോകത്തെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനെ ഉപകരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിശുദ്ധീകരണ (ദൈവികീകരണ) പദ്ധതി താഴെപ്പറയുന്ന വിധം സംക്ഷേപിക്കാം.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഓരോ ആത്മാവും, നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു.

എന്നാൽ നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള സർവ പദാർത്ഥങ്ങളും നമ്മുടെ ആത്മാക്കൾക്കുവേണ്ടിയാണ്.

അതിനാൽ നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഇന്ദ്രിയവിഷയമായ സർവവസ്തുക്കളും നമ്മുടെ ആത്മാക്കൾവഴി നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ഈ ന്യായവാദത്തിലെ ഘടകങ്ങൾ ഓരോന്നും നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. ഇതിലെ ഘടകങ്ങളും ഘടനയും എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. പക്ഷേ ഒരു കാര്യം സൂക്ഷിക്കണം. ഇതിലെ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതും ഇതിന്റെ സരളസൂക്ഷ്മത വെളിപ്പെടുത്തുന്ന അനർഘനിധികളുടെ അത്ഭുതലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നതും, രണ്ടും രണ്ടാണ്.

A. 'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഓരോ ആത്മാവും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നു' എന്ന ആദ്യ പ്രസ്താവന പരിശോധിക്കാം.

ന്യായവാദത്തിലെ ആദ്യപ്രസ്താവന (major premise) കത്തോലിക്കാസഭയുടെ എല്ലാവിശ്വാസ സത്യങ്ങളും വിവരിക്കയും നിർവചിക്കയും ചെയ്യുന്ന അടിസ്ഥാന തത്ത്വം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിവിടെ തെളിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പക്ഷേ നാമതു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കണം. ഓരോ ആത്മാവും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനു വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. വസ്തുക്കൾക്ക് അവയുടെ ഉടമസ്ഥനോടു ഒരു ബന്ധമുണ്ടല്ലോ. ഈ നൈയാമിക ബന്ധത്തെ സ്പഷ്ടമായി അനുകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരർത്ഥം നമ്മുടെ സത്തയുടെ ക്രിസ്തുന്മുഖതയ്ക്ക് കൊടുത്ത് നാം തൃപ്തിപ്പെടരുത്. അത് മനുഷ്യ പ്രകൃതിയുടെ അന്തഃസത്തയെത്തന്നെ സ്പർശിക്കുന്നതാണ്. ലോകത്തിന്റെ പൂർണ്ണത (Pleroma) എന്നാണ് വിശുദ്ധ പൗലോസ് അതിനെ വിളിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധരുടെ ഐക്യമായതുകൊണ്ട്, അതിലെ വ്യക്തിപരമായ ബന്ധങ്ങൾ മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ജീവലോകത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന ശ

ക്തിയാർന്നതും അപകടസാധ്യതയുള്ളതുമായ 'മാതൃകകം' നമ്മുടെ മിസ്റ്റിക്ക് സങ്കല്പങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ, അവ വിശ്വദേവതാവാദമായും ഭൗതികമാത്രവാദമായും തെറ്റിദ്ധരിക്കാനിടയുണ്ട്. ഈ അപകടം ഒഴിവാക്കാൻ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഭൂരിഭാഗം പേരും (അവർ വിശുദ്ധ പൗലോസിനേക്കാം സൂക്ഷ്മമുള്ളവരാണ്) ഭൗതികശരീരത്തിൽ അവയവങ്ങൾക്ക് ശിരസ്സിനോടുള്ള ബന്ധം യഥാർത്ഥമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ അധികം താത്പര്യം കാണിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവധാനത ആശങ്കയായി മാറേണ്ട കാര്യമില്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യം, ഭാവിജീവിതത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ, ഭീഷണികൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള സഭയുടെ പഠനങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമായും നാം മനസ്സിലാക്കണം. അപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കുമ്പോഴേ അവ മനോഹരവും സ്വീകാര്യവുമായിത്തീരൂ. അപ്പോൾ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ സ്വകീയവും സ്വാഭാവികവുമായ ഗുണങ്ങളെ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനേറെയും ആത്മബോധത്തിനേറെയും ശക്തികളെ, നിരാകരിക്കാതെ തന്നെ, നാമും അവതരിച്ച വചനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ നാം ഗ്രഹിക്കും. പ്രകൃതിവസ്തുക്കളുടെ രൂപീകരണത്തിൽ അവയുടെ ഘടകവസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളോളം തന്നെ സുവ്യക്തമാണ് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ബന്ധങ്ങളും.

പ്രസ്തുത ആശ്രിതബന്ധത്തിന്റെ സർവ്വാതീകൃഷ്ടസ്വഭാവം സൂചിപ്പിക്കുവാൻ പുതിയ പദം അന്വേഷിച്ചു നടക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നുമില്ല. വ്യക്തിബന്ധങ്ങളുടെ സവിശേഷതയായ സ്വാതന്ത്ര്യവും ജീവഘടനകളുടെ സവിശേഷതയായ നൈതികതയും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിക്കുന്നുണ്ട്, ആ ബന്ധത്തിൽ. 'മിസ്റ്റിക്ക് അനുഭവം' എന്ന സാധാരണ സംജ്ഞകൊണ്ട് നമുക്ക് ഈ ആശയം പ്രകാശിപ്പിക്കാം. ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ യാതൊരാശയവും ഈ വാക്കുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. നേരെ മറിച്ച്, ലോകത്തി

ന്റെ ഭൗതിക–മാനുഷികതലങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഏറ്റവും ബലവത്തായ പരസ്പര ബന്ധങ്ങളിലുള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തെയും തീവ്രതയേയും (urgency) ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് നാം ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ രീതിയിൽ, സത്യത്തെ അവമതിക്കുന്നുവെന്ന ഭീതി കൂടാതെ നമുക്കു മുൻപോട്ടു പോകാം. താത്ത്വികാവതരണത്തിലല്ലെങ്കിലും ഈ അടിസ്ഥാനതത്ത്വത്തിൽ ക്രിസ്തുസഭാംഗങ്ങളും എല്ലാവരും യോജിക്കും—വചനത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം വഴി നമ്മുടെ ആത്മാക്കളും പൂർണ്ണമായും ക്രിസ്തുവിനു അർപ്പിതവും ക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകൃതവുമായിരിക്കുന്നു.

B. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഓരോ ആത്മാവും നമ്മുടെ കർത്താവിൽ ദൈവത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നതോടൊപ്പം ഇന്ദ്രിയ വിഷയമായതെല്ലാം ആത്മാവിനുവേണ്ടിയും നിലകൊള്ളുന്നു.

ഇവിടെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ പ്രസ്താവനയ്ക്കുള്ള 'ലക്ഷ്യവാദ'ച്ചുവ 'പൊസിറ്റിവിസ്റ്റു'[49] വീക്ഷണമുള്ളവരിൽ ഞെട്ടലുളവാക്കിയേക്കാം. പക്ഷേ, തർക്കമറ്റ ഒരു പ്രകൃതിസത്യത്തെ അവതരിപ്പിക്കുക മാത്രമേ അതു ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ ലോകത്തിന്റെ എണ്ണമറ്റ ശക്തികളാണ് നമ്മുടെ ആത്മീയസത്തയെ നിരന്തരം പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെയും തെളിവിന്റെ ആവശ്യമില്ല. വസ്തുതകളെ യഥാതഥമായും വ്യക്തമായും ഉൾക്കൊണ്ടാൽമതിയാവശ്യം. അസംഖ്യങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ നടുവിൽ മനുഷ്യമഹാസമുദ്രത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നമ്മെ എണ്ണമറ്റ പ്രപഞ്ചസാധീനങ്ങളും വലയം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെ അപരിമേയത്വത്തെക്കുറിച്ച് നാം ബോധവാന്മാരല്ല! വസ്തുക്കളുടെ സാമീപ്യവും വിസ്തൃതിയും കൂടുന്നതിനനുസരിച്ച് അവയെ നമ്മിൽനിന്നു മറയ്ക്കുന്ന ഒരുതരം നിർവ്വികാരത നമുക്കുണ്ട്. ഈ നിർവ്വികാരത

യെ ജയിച്ചാലേ നാം പൂർണ്ണമനുഷ്യരും പൂർണ്ണികി സ്ത്യാനികളുമായിത്തീരുകയുള്ളൂ. അതിന് ആരോ ഗ്യകരമായ ഈ അഭ്യാസം ഉപകരിക്കും: നമ്മുടെ വ്യ ക്തിബോധം ഏറിയിരിക്കുന്ന തലത്തിൽ നിന്നാരംഭി ച്ച് അവിടെ നിന്ന് നമ്മുടെ സത്തയുടെ ആഴങ്ങളിലേ യ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് അതിന്റെ അടിവേരുകൾ കണ്ടെ ത്തുക. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തോടുള്ള നമ്മുടെ അടുപ്പ ത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും നമ്മെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാ ക്കും.

എവിടെയാണ് നമ്മുടെ സത്തയുടെ വേരുകൾ? അനന്തമായ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ആഴത്തിലേയ്ക്ക് അവ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ നിശ്വാസ നത്താൽ സജീവമായിത്തീർന്ന ആദ്യകോശങ്ങളുടെ രഹ സ്യം എത്ര മഹത്തരം! നമ്മെ നിരന്തരം രൂപപ്പെടുത്തി ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം എപ്പോഴും ശക്തികൾ പരസ്പരം ഉരുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അവയെ വേർ തിരിച്ചെടുക്കുകയെത്ര ദുഷ്ക്കരം! നാം ഓരോരു ത്തരിലും നമ്മിലുള്ള പദാർത്ഥം വഴി ലോക ചരിത്രം മുഴുവൻ ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും പ്രതി ഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ആത്മാവ് എത്ര സ്വതന്ത്രമാണെ ങ്കിലും അതു അസ്തിത്വത്തിലേയ്ക്ക് വരുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ, അതിന്റെ രൂപീകരണത്തിനു നാനാവിധ ത്തിൽ സഹകരിച്ച എല്ലാ പ്രപഞ്ചശക്തികളോടും അ തു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മാവ് നിശ്ചിതത ലത്തിൽ വച്ച് ജീവനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും അതിനോടു ചേരുകയും ചേയ്യുന്നു. അങ്ങനെ സജീവമായി അതു പ്രപഞ്ചത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതോടെ പ്രപഞ്ച ശക്തിപ്രവാഹങ്ങൾ അതിനെ വലയം ചെയ്യുകയും അതിലേയ്ക്ക് ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അവ യെ ആത്മാവ് ക്രമീകരിക്കയും സ്വാംശീകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമുക്കു ചുറ്റുപാടും ഒന്നു നിരീക്ഷിക്കാം. നാനാഭാഗത്തുനിന്നും വിദൂര ചക്ര വാളങ്ങളിൽ നിന്നും അലമാലകൾ ആഞ്ഞടിക്കുന്നു. ഐന്ദ്രിയ ലോകം അതിന്റെ വിവേകസമൃദ്ധിയെ

നമ്മുടെ ആത്മാവിന്റെ കവാടങ്ങളിലൂടെ സന്നിവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അതിനെ സമ്പുഷ്ടമാക്കുന്നു. ശരീരത്തിനു ഭക്ഷണം, കണ്ണിനു കുളിർമ്മ, സ്വരങ്ങളുടെ താളലയങ്ങൾ, ഹൃദയത്തിന്റെ നിറവ്, അജ്ഞാത പ്രതിഭാസങ്ങൾ, പുതിയ സത്യങ്ങൾ—ലോകത്തിന്റെ നാലു ഭാഗത്തുനിന്നും വരുന്ന ഈ പ്രചോദനങ്ങളെല്ലാം, ഓരോ നിമിഷവും നമ്മുടെ ബോധത്തിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെയുള്ളിൽ അവയുടെ ധർമ്മമെന്ത്? മടിപിടിച്ച ജോലിക്കാരെപ്പോലെ അലസവും തണുത്തതുമായ സ്വീകരണമേ നാം ഒരുവേള അവയ്ക്കു നൽകുന്നുള്ളൂവെന്നിരിക്കട്ടെ. എങ്കിൽത്തന്നെയും അവയുടെ ഫലമെന്തായിരിക്കും? അവ നമ്മുടെ അന്തരാത്മാവിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന് ഒന്നുകിൽ അതിനെ വികസിപ്പിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ മലീമസമാക്കും. നാം നമ്മിലേയ്ക്ക്തന്നെ ഒന്നു നോക്കിയാൽ മതി, മേല്പറഞ്ഞ യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ; അതു നമ്മെ ആഹ്ളാദഭരിതരോ, ആകുലചിത്തരോ ആക്കിത്തീർക്കാൻ. ഏറ്റവും ലഘുവും മൂർത്തവുമായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് പോലും ഏറ്റവും ആത്മീയമായ നമ്മുടെ കഴിവുകളെ സാരമായി സ്വാധീനിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ രാഗങ്ങളുടേയും ഗീതങ്ങളുടേയും പദങ്ങളുടേയും ആശയങ്ങളുടേയും ഗാനാത്മകത പകരുന്ന വിശിഷ്ടമായ വശ്യശക്തികളെപ്പറ്റി എന്തു പറയാൻ? ആത്മാവിനെക്കൂടാതെ പോഷണം സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു ശരീരമല്ല നമുക്കുള്ളത്. ശരീരം സ്വീകരിച്ച് സ്വാംശീകരിക്കുന്ന എല്ലാറ്റിന്റേയും രൂപാന്തരവും പൂർത്തീകരണവും ആത്മാവിൽ നടക്കുന്നു. ആത്മാവ് അതിന്റേതായ രീതിയും അന്തസ്സുമനുസ്സരിച്ചാണ് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രപഞ്ചസംസർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നോ അശ്രാന്തപരിശ്രമത്തിൽ നിന്നോ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ അതിനു കഴിയില്ല. ഇങ്ങനെയാണ് ആത്മാവിന്റെ അതിഭൗതികവ്യക്തിത്വത്തിനുള്ള സവിശേഷകഴിവുകളും വികാസം പ്രാപിക്കുന്നത്. അതിന്റെ നന്മയ്ക്ക് അനിവാര്യമായ ഈ വികാ

സം വളരെയേറെ വിപത്സാധ്യതകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഏതു അനുപാതത്തിലും ഏതു രൂപത്തിലുമാണ് നമ്മുടെ സ്വാഭാവിക ശക്തികളും ദൈവദർശനമെന്ന അന്തിമപ്രവൃത്തിയിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നത് എന്നതിനെപ്പറ്റി നമുക്കു ഒരു പിടിയുമില്ല. പക്ഷേ ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഓരോ വ്യക്തിക്കും പ്രത്യേകമായ ആരാധനയുടേയും ദൈവാനുഭൂതിയുടേയും കഴിവുകളും ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ ദൈവസഹായത്തോടെ നാം ആമാർജ്ജിക്കുന്ന കഴിവുകളുടെ രൂപാന്തരീകരണം മാത്രമാണ്.

ദൈവത്തിനു ആത്മാക്കളെ മാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളൂവെന്ന് ആധ്യാത്മികഗുരുക്കന്മാർ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ട്. ഈ പ്രസ്താവനയെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം മറക്കാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്നതുപോലെ വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയാണ് ആത്മാവ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ഉദ്ഭവത്തിലും വളർച്ചയിലും പ്രപഞ്ചവുമായി അതിന് അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ട്. ഓരോ ആത്മാവിൽക്കൂടിയും അതുല്യവും സവിശേഷവുമായ രീതിയിൽ അതു സമാഹരിക്കുന്ന ലോകത്തെ മുഴുവൻ ദൈവം സ്നേഹിക്കയും രക്ഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ സമാഹരണം, ഈ സംയോജനം, ബോധത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി റെഡിമെയിഡായി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. നാം തന്നെയാണ് ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക എന്ന ശ്രമകരമായ ജോലി ചെയ്യേണ്ടത്. സമുദ്രത്തിന്റെ അതിവിശാലമായ തട്ടുകളിൽ അണുരൂപത്തിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ അവയുടെ കലകളിൽ (tissues) കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന കടൽസസ്യങ്ങളുടെ ജോലി, അങ്ങിങ്ങായി വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന അനേകം സൂനങ്ങളിൽ നിന്നും മധു ശേഖരിക്കുന്ന തേനീച്ചകളുടെ പ്രയത്നശീലം—ഇവയെല്ലാം, പ്രപഞ്ചശക്തികളെ ആത്മീയമേഖലയിലേയ്ക്കു

യർത്താൻ ആത്മാവ് നടത്തുന്ന അശ്രാന്ത പരിശ്രമത്തിന്റെ മങ്ങിയ ചിത്രങ്ങളാണ്.

അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുസരണവും വിധേയത്വവും ഉള്ളവനായിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ. തന്റെ തന്നെ ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമായ തലത്തിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്ന, എല്ലാ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളേയും സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിൽ അവൻ വിശ്വസ്തതയോടെ വ്യാപൃതനാകണം. ഭൗമികജീവിതത്തിലുടനീളം അവൻ തന്റെ ആത്മാവിനെ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അതോടൊപ്പം അവൻ വേറൊരു നിർമ്മാണത്തിൽ, ലോകത്തിന്റെ നിർമ്മാണപ്രക്രിയയിൽ സഹകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇതാകട്ടെ വ്യക്തിപരമായ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അവന്റെ വീക്ഷണങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്നു; അവയെ ക്ളിപ്തപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. രക്ഷയെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയ തത്ത്വങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം ഓർത്തിരിക്കണം. ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതും കൂട്ടായി മാത്രം വളർച്ച പ്രാപിക്കുന്നതും ഐക്യത്തിൽ മാത്രം പൂർണ്ണിമയണിയുന്നതുമായ ആത്മാക്കളുടെ ശ്രേണിയായി ലോകത്തെ വീക്ഷിച്ചാൽ, ലോകം തന്നെ ഒരുവിധത്തിൽ വിപുലമായൊരു ജനനപ്രക്രിയയിൽക്കൂടി (ontogenesis) കടന്നു പോകുന്നതായി നമുക്ക് കാണാം. ഇന്ദ്രിയവിഷയമായ വസ്തുക്കളുടെ സഹായത്തോടെയുള്ള ഓരോ ആത്മാവിന്റേയും വളർച്ച, ഒരസ്പഷ്ടസംഗീതമായി അപ്പോൾ തോന്നും. ആധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി നാം പ്രയത്നിക്കുന്നതുവഴിതന്നെ ഭൗതിക പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ സ്വർഗ്ഗീയ ജെറുസലമായി സാവധാനം രൂപാന്തരപ്പെടുകയാണ്.

C. ഇനി ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ഇവയിൽ നിന്നുള്ള നിഗമനവും പരിശോധിക്കാം.

ആത്മാക്കളും ക്രിസ്തുവും ദൈവവുമായി ഗാഢബന്ധത്തിലാവുന്നു എന്ന് വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ നിന്നു നാമറിയുന്നു. ഐന്ദ്രിയ വസ്തുക്കളും ആത്മാക്കളുടെ ഏറ്റവും ആത്മീയമായ മേഖലകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ അംഗീകൃതനിഗമനങ്ങളിൽ നിന്നു നമുക്കറിയാം. ഇവയെല്ലാം ശരിയാണെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെ ആദ്യന്തം കർമ്മകഷ്മമമാക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയയിൽ സൃഷ്ടിജാലം മുഴുവൻ 'ഒരൊറ്റ ഏകക'മാണെന്ന് നാമംഗീകരിക്കണം. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചധാരിയായ ക്രിസ്തു സൂര്യനെപ്പോലെ നമ്മുടെ ആന്തരികജീവിതചക്രവാളത്തിൽ ഉദിച്ചുയരുന്നത് കൂടുതൽ വ്യക്തമായി നാം കാണും. പടിപടിയായി എല്ലാറ്റിന്റേയും നിലനിൽപിന്നാധാരമായപരമകേന്ദ്രത്തോടു സകലവും അന്തിമമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന രശ്മികളും, വ്യക്തമായ സ്വഭാവാതീത ലക്ഷ്യത്തോടെ ചെയ്യുന്നതും യോഗ്യതയർഹിക്കുന്നതുമായ മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളുടെ ഉന്നതതലങ്ങളെ മാത്രമല്ല പ്രഭാപൂരിതമാക്കുന്നത്. ഈ ഉന്നത ആധ്യാത്മികതലത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനും ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും 'അവതരിച്ച വചനം' (ക്രിസ്തു) ഭൗതികതലത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങിവരുന്നു; അവിടെയുള്ള താഴ്ന്ന ശക്തികളുടെ അന്തരാളങ്ങളിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും നിന്നുള്ള തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അംശം—ആദ്യമായി നമ്മുടെ ആത്മാക്കളിലും രണ്ടാമതായി നമ്മുടെ ആത്മാക്കളോടുകൂടി ക്രിസ്തുവിലും ആത്മീയ പരിവേഷമണിയുന്നു. ഇപ്രകാരം അത് അതിന്റെ പൂർണ്ണതയുടെ അന്തിമ കേന്ദ്രത്തോടു വീണ്ടും യോജിച്ചാലേ മനുഷ്യാവതാരം പൂർണ്ണമാകയുള്ളൂ. എല്ലാറ്റിനേയും പൂർത്തീകരിക്കാൻ അവ

രോഹണം ചെയ്തവനാണല്ലോ ആരോഹണം ചെയ്തത്.

ക്രിസ്തു, സകല സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽനിന്നു മാരംഭിക്കുന്ന തന്റെ പൂർണ്ണിമ പ്രാപിക്കുന്നത് നമ്മുടെ സഹകരണത്തിൽ കൂടിയാണ്. ഈ സഹകരണമാകട്ടെ അവിടുത്തെ ഉത്തേജനഫലവുമാണ്. വിശുദ്ധ പൗലോസ് തന്നെ ഇക്കാര്യം പറയുന്നുണ്ട്. സൃഷ്ടികർമ്മം പണ്ടേ അവസാനിച്ചുവെന്ന് നാം ഒരുപക്ഷേ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടാകാം. എന്നാലതു തീർത്തും തെറ്റാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഉന്നതമേഖലകളിൽ പൂർവ്വാധികം പ്രൗഢിയോടെ ഇന്നും അതു തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. "സമസ്തസൃഷ്ടവും നെടുവീർപ്പിടുകയും പ്രസവവേദന അനുഭവിക്കയുമാണിപ്പോഴും." ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുപോലും സൃഷ്ടികർമ്മം പൂർത്തിയാക്കാൻ നാം സഹായിക്കയാണ്. അതിൽത്തന്നെയാണ് ആത്യന്തികമായി നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ അർത്ഥവും മൂല്യവുമടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. പരമാർത്ഥവും, ആത്മാവും, ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധം മൂലം നമ്മുടെ പ്രവർത്തന ഫലങ്ങളിലൂടെ ക്രിസ്തു പിതാവിനു സമർപ്പിക്കാനിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചപൂർണ്ണിമയിൽ നാം സഹകരിക്കയാണ്. ഓരോ പ്രവൃത്തിവഴിയും വ്യക്തിപരമായി, എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായി നാം ആ പരമപൂർണ്ണ (pleroma) ത്തെ പണിയുകയാണ്. മറ്റുവാക്കുകളിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, ക്രിസ്തുവിനു കുറച്ചുകൂടി പൂർണ്ണത കൈവരുത്തുകയാണ്.

4. പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയുള്ള സംയോഗം

നമ്മുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും, അത് ആത്മീയ ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതുകൊണ്ട് മൗതികസമ്പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്ക് വളരാൻ ക്രിസ്തുവിനെ സഹായിക്കുന്നു. വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ഉദ്ബോധനമ

നുസരിച്ച് ജീവിതത്തിന്റെ പകുതിയോളം വരുന്ന കർമ്മമണ്ഡലത്തിൽ നമുക്കെങ്ങനെ ദൈവത്തെ കാണാം എന്ന ചോദ്യത്തിനു കൊടുക്കാവുന്ന ഏറ്റവും പൂർണ്ണമായ ഉത്തരമാണ് മേൽപ്പറഞ്ഞത്. മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ അവിരാമമായ പ്രവർത്തനത്തിൽക്കൂടി ദൈവികം സൃഷ്ടോർജ്ജങ്ങളിൽ ആകമാനം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ 'ദൈവിക'ത്തെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനും പ്രവർത്തനത്തേക്കാൾ അനുയോജ്യമായ പശ്ചാത്തലം മറെറാന്നില്ലതന്നെ.

പ്രവർത്തനം വഴി ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ട്യാത്മകശക്തിയിൽ പങ്കുചേരുന്നു, അതുമായി ഒന്നുചേരുന്നു, അതിന്റെ ഉപകരണം മാത്രമല്ല സജീവവിപുലനവുമായിത്തീരുന്നു. മനുഷ്യന് തന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയേക്കാൾ പൈയക്തികമായി ഒന്നുമില്ലാത്തതിനാൽ അവന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ ദൈവവുമായുള്ള ഹൃദയൈക്യത്തിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്നു. ഞാൻ എപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിയവിക്രിയം തുടർച്ചയായി നടക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, എന്റെ വിശ്വസ്തതയുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കോ, ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയുടെ തീക്ഷ്ണതയ്ക്കോ, അതിരുവയ്ക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, പൂർവ്വാധികം കൃത്യമായും ഉദാരമായും 'ദൈവത്തെപ്പോലെയാകുന്നതിനു' ഈ ക്രിയവിക്രിയം എന്നെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു.

ഈ സംയോഗം ആസ്വദിക്കുന്നതിന് ആത്മാവ് കാത്തുനിൽക്കയോ, പ്രവൃത്തിയുടെ ഭൗതികലക്ഷ്യം വിഗണിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കാരണം ഈ സംയോഗം സർഗ്ഗാത്മകപ്രവർത്തനമായിട്ടു സഗാഢം ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നത്. വിജയേച്ഛ, പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിലുള്ള അത്യുൽക്കടമായ ആനന്ദം ഇവയെല്ലാം സൃഷ്ടിയെന്ന നിലയിലുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വസ്തതയുടെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാകുന്നു. അതിനാൽ ദൈവത്തെ പ്രതി വിജയം ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലും അതു പിൻതുട

രുന്നതിലും ഉള്ള വിശ്വസ്തതതന്നെ നമുക്കു ചൈതന്യമേകുന്നവനുമായി കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ നവ്യവും അജയ്യവുമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ പൊതുപ്രവർത്തനം ദൈവവുമായുള്ള നമ്മുടെ ഐക്യത്തിന് ആരംഭമിടുന്നു. നമ്മുടെ പ്രയത്നഫലത്തെ അവിടുത്തോടുകൂടി സ്നേഹിക്കുന്നതു വഴി ഈ ഐക്യം ദൃഢതരമാകുന്നു. എല്ലാറ്റിനും മകുടം ചാർത്തുമാറ് ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതോടുകൂടി അവിടത്തെ സാന്നിധ്യം ഒരിക്കൽകൂടി കണ്ടുകിട്ടിയതിൽ നാം ആനന്ദതുന്ദിലരാകുന്നു.

അല്പം മുൻപു ലോകത്തിലെ സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും ഇവയെല്ലാം വ്യക്തമത്രേ. എന്നിൽത്തന്നെയോ, ബാഹ്യവസ്തുക്കളിലോ വരുത്താവുന്ന ഏതു പൂർണ്ണതയും എന്റെ സ്നേഹശക്തികളുടെ വളർച്ചയായും പ്രപഞ്ചത്തിന്മേൽ ക്രിസ്തുവിനുള്ള അനുഗൃഹീതമായ സ്വാധീനത്തിന്റെ വർദ്ധനയായും മാറുന്നു. അന്നന്നുവേണ്ട അപ്പം സമ്പാദിക്കാനുള്ള ഉപാധിയായാണു പ്രധാനമായും നാം പ്രവർത്തനത്തെ വീക്ഷിക്കാറുള്ളത്. പക്ഷേ അതിന്റെ മൗലികമൂല്യം കൂടുതൽ ഉന്നതമായൊരു തലത്തിലത്രേ. പ്രവർത്തനം മൂലം നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ ദൈവൈക്യത്തിനായി നാം പൂർണ്ണമാക്കുകയാണ്. വീണ്ടും, ഏതൊരു വ്യക്തിയുമായി നാം ഐക്യപ്പെടുന്നുവോ ആ ദൈവവ്യക്തി—യേശുക്രിസ്തു—യേയും നാം പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു നയിക്കയാണ്. അതിനാൽ ലോകത്തിൽ നമ്മുടെ പങ്ക് എന്തുമാകട്ടെ, കലാകാരന്മാരോ തൊഴിലാളികളോ പണ്ഡിതരോ ആരായാലും, നാം ക്രിസ്ത്യാനികളാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പരമപൂർണ്ണതയുടെ കവാടത്തിലേയ്ക്കു, സജീവപ്രവർത്തനത്തിലേയ്ക്ക്, നമുക്കു ഓടിയണയാം. യാതൊരു അതിശയോ

ക്രിയും കൂടാതെ, ആശയത്തിലോ, പ്രകാശനത്തിലോ അമിതത്വം കൂടാതെ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും അനുഭവത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാന സത്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ട് നമുക്കു താഴെപ്പറയുന്ന നിഗമനത്തിലെത്താം. ഏതൊരു പ്രവർത്തനത്തിലും നമുക്കു ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയും. ഈ ദൈവികീകരണാത്ഭുതത്തെ അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ നടക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന സൂക്ഷ്മമൃദുലമാധുര്യത്തോടുമാത്രമേ താരതമ്യം ചെയ്യാനാവൂ. കാരണം മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ അഖണ്ഡതയ്ക്കും പൂർണ്ണതയ്ക്കും കുഴപ്പമൊന്നും വരുത്താതെയാണ് അതു സംഭവിക്കുക. ന്യൂനീകരണമല്ല വിശുദ്ധീകരണമാണ് അവിടെ നടക്കുക.

5. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ക്രിസ്തീയ പൂർണ്ണത

മേൽപ്രസ്താവിച്ച ക്രിസ്തീയവീക്ഷണത്തിന്റെ അവതരണം, മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനക്രമത്തെ താറുമാറാക്കുകയില്ലേ, ദൈവരാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണവും കാത്തിരിപ്പും മനുഷ്യകൃത്യങ്ങളെ അവയുടെ സ്വാഭാവിക ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയില്ലേ, അല്ലെങ്കിൽ, അവയിലുള്ള താല്പര്യത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുകയെങ്കിലുമില്ലേ എന്നൊക്കെ നമുക്കു ശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ശങ്ക തീർത്തും അസ്ഥാനത്താണെന്ന് ഇപ്പോഴും വ്യക്തമാണ്. നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ, പ്രവൃത്തിയുടെ മണ്ഡലത്തിൽവച്ച് ദൈവവും ലോകവും തമ്മിലുള്ള സമാഗമം നടന്നു കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ. ദൈവംതന്നെ നമുക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ജോലിയിൽനിന്ന് അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനു മുമ്പായി നമ്മെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയില്ല. കാരണം, ആ ജോലിയിലൂടെതന്നെ നമുക്ക് അവിടുത്തെ പ്രാപിക്കാമെന്നാണ്

അവിടുന്നു നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ ഭൗതികതാല്പര്യങ്ങളെ അവിടുത്തെ പ്രകാശധോരണി തുടച്ചുകളയുകയില്ല. കാരണം, ഏറ്റം നിസ്സാരമായ കടമകളുടെപോലും കൃത്യമായ നിർവഹണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും അവിടുത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ഐക്യത്തിന്റെ ദാർഢ്യം. സുപരിചിതങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ നാം നിഷ്പ്രയാസം തിരിച്ചറിയുന്നു. അതുപോലെ ഈ മൗലിക സത്യത്തോടിണങ്ങിച്ചേരത്തക്കവിധം നാം അതിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലണം. ക്രിസ്തു എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും ജീവചൈതന്യമായി അവതീർണ്ണനായി; തന്മൂലം നാം ദർശിക്കുകയും സ്പർശിക്കുകയും കേൾക്കുകയും മണക്കുകയും രുചിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളടക്കമുള്ള ലോകത്തിൽനിന്നു ദൈവം വിദൂരസ്ഥനല്ല. നാം ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലേർപ്പെടുമ്പോഴും അവിടുന്നു നമ്മെ വീക്ഷിക്കുന്നു; നമ്മെ സദാ കാത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്റെ പേനയുടെ അറ്റത്തും തൂമ്പയുടെ പിടിയിലും ബ്രഷിലും സൂചിമുനയിലും എന്റെ ഹൃദയത്തിലും വിചാരത്തിലും അവിടുന്നുണ്ട് എന്നു പറയുകയാവും കൂടുതൽ ശരി. ഞാൻ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എഴുത്തിലും കിളയിലും തയ്യലിലും ശരിക്കു വ്യാപൃതനായിക്കൊണ്ട് അവയുടെ സ്വാഭാവികമായ പൂർത്തീകരണത്തിനായി ഞാൻ യത്നിക്കുമ്പോഴും, എന്റെ അന്തരാത്മാവു ദാഹിക്കുന്ന ആ ശ്രേഷ്ഠമായ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കാണു ഞാൻ കുതിക്കുന്നത്. അതീവ സൂക്ഷ്മതയോടെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും ചെയ്തിക്കാനുതകുന്നവിധം മനുഷ്യൻ മെരുക്കിയെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഭീകരമായ പ്രകൃതിശക്തികളെപ്പോലെ, ദൈവികാകർഷണം നമ്മുടെ ദുർബലമായ ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും, അഭിനിവേശങ്ങളുടെയും മേൽ (അവയുടെ നിർമാർജ്ജനത്തിനു കാരണമാകാതെ), പതിയുന്നു. അത് എല്ലാറ്റിനേയും ഉപരിചൈതന്യവത്താക്കുന്നു; ഒന്നിനെയും അലോസരപ്പെടുത്തുകയോ ചെറുതാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല;ഉപരി

ചൈതന്യവത്താക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ, നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു ശ്രേഷ്ഠമായ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രമാണം അത് കൊണ്ടുവരുന്നു. തത്ഫലമായി നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിലടിയുറച്ചു നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ നമ്മുടെ അദ്ധ്വാനത്തെ ദൈവികീകരിക്കാനും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ മാനുഷികമാക്കാനും നമുക്കു സാധിക്കുന്നു.

A. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണം.

ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ 90 ശതമാനവും പ്രതിദിന ജോലികളും ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന് എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു പ്രതിബന്ധമായി കാണുന്നവരാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അതിശയോക്തിയില്ല. ശുദ്ധനിയോഗങ്ങളും പ്രഭാതസമർപ്പണവും എത്ര നടത്തിയാലും ഓഫീസിലോ, സ്റ്റുഡിയോയിലോ, പാടത്തോ, ഫാക്ടറിയിലോ ചെലവാക്കുന്ന സമയം, പ്രാർത്ഥനയിലും ആരാധനയിലും നിന്ന് ഒഴിച്ചു മാറ്റപ്പെട്ട സമയമാണ് എന്നാണ് അവരുടെ ധാരണ. ജോലി ചെയ്യാതിരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. അതുകൊണ്ട് ദിവസം മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥിക്കാനും പ്രസംഗിക്കാനും സൗകര്യമുള്ളവർക്കു മാത്രം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആഴമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതം എല്ലാവർക്കും അഭിഗമ്യമല്ല എന്നവർ കരുതുന്നു. "ദിവസത്തിൽ കുറെ നിമിഷങ്ങളും ദൈവികകാര്യങ്ങൾക്കായി നീക്കി വയ്ക്കുന്നുണ്ട്; പക്ഷേ, ദിവസത്തിലെ നല്ല സമയം മുഴുവൻ ഭൗതിക കാര്യങ്ങൾക്കായി ചെലവഴിച്ച് പാഴാക്കിക്കളയുകയാണ്" എന്നുള്ള ചിന്താഗതിക്കടിപ്പെട്ട് ഒരു നല്ല ശതമാനം കത്തോലിക്കരും ഒരുതരം വിഭക്തവും വികലവുമായ ജീവിതവീക്ഷണമാണ് നിലനിർത്തുന്നത്. അവർ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉടയാട ഊരിമാറ്റി ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ തങ്കവസ്ത്രം അണിയുന്നു; എന്നിട്ടും തങ്ങൾ രണ്ടാംതരം ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാത്രമാണ് എന്ന ചിന്ത അവരെ ഭരിക്കുന്നു.

ഇത്തരം ആശയഗതികളുടെ പൊള്ളത്തരവും, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രിയംകരമായ 'ജീവിത കർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിലൂടെയുള്ള വിശുദ്ധീകരണം' എന്ന ആശയത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യവും ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്. അതിനായി വിശ്വൈകക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവിക പ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയും ദൈവിക വ്യാപ്തിയെപ്പറ്റിയും നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഓരോ ദിവസത്തിലും വിശിഷ്ടവും അമൂല്യവുമായ ചില നിമിഷങ്ങളുണ്ട്—നാം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും കൃപാശകലം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിമിഷങ്ങൾ. വിശിഷ്ടമായ ഇത്തരം വ്യാപാരം ദൈവവുമായി നാം നടത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ദൈവിക സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ പ്രഭാപൂരം മങ്ങിപ്പോവുകയും, ദൈവാനുഭൂതി ദുർബലമാവുകയും ചെയ്യും. മറിച്ച് നമുക്ക് ദൈവത്തെത്തന്നെ അതിന്ദ്രിയാവസ്ഥയിൽ—അതായത്, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ എല്ലാഘടകങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമായ അവസ്ഥയിൽ—അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അവിടുത്തോടുള്ള ബന്ധം ജാഗരൂകതയോടെ സംരക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ജോലികൾ, അവ തീർത്തും നിസ്സാരങ്ങളോ അത്യന്തം ആകർഷകങ്ങളോ ആകട്ടെ, ദൈവത്തിൽ നിന്നും നമ്മെ അകറ്റിനിർത്തും എന്നു ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ, സൃഷ്ടിയുടെയും, അതിൽക്കൂടുതലായി മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെയും ഫലമായി, വസ്തുക്കളെ ശരിയായ വിധത്തിൽ വീക്ഷിക്കാനറിയാവുന്നവർക്ക് ഭൂമിയിൽ അശുദ്ധമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല. പൂർത്തീകരണത്തിനിടയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആകർഷണത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സത്തയുടെ അംശത്തെ വിവേചിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നവർക്ക് എല്ലാം പവിത്രമാണുതാനും. അതുകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗരാജ്യനിർമ്മാണത്തോട് നിന്റെ അദ്ധ്വാനത്തെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ഭൗതികവും സ്വാഭാവികവുമായ ആ ബന്ധം കാണാൻ ദൈവസഹായത്തോടെ പരിശ്രമിക്കുക. സ്വർഗ്ഗം നിന്നെ

നോക്കി മന്ദഹസിക്കുന്നുവെന്നും, നിന്റെ അദ്ധ്യാനത്തിലൂടെ അതു നിന്നെ തന്നിലേയ്ക്ക് വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുക; അപ്പോഴും ദേഹാലയത്തിൽ നിന്നും തിരക്കുപിടിച്ച തെരുവുകളിലേയ്ക്കിറങ്ങിയാലും ദൈവത്തിൽ എങ്ങനെ മുഴുകി ജീവിക്കാം എന്ന ചിന്തമാത്രമേ നിന്നിൽ അവശേഷിക്കുകയുള്ളൂ. നിന്റെ ജോലി വിരസവും ക്ലേശകരവുമായാൽ, ദൈവികജീവനിൽ പുരോഗമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അകൃഷ്ടീണവും ആശ്വാസദായകവുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളും നീ തേടുക. നിന്റെ ജോലി നിന്നെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുമ്പോഴും പദാർത്ഥം (matter) നിനക്കു പകർന്നുതരുന്ന ആ ആദ്ധ്യാത്മികചോദനയെ ദൈവാഭിരുചിയായി മാറ്റുക. കാരണം, ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽകൂടിയാണല്ലോ നാം അവിടുത്തെ നന്നായി അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോഴും പാനംചെയ്യുമ്പോഴും എന്നല്ല ഒരിക്കലും ക്രിസ്തുവിലുള്ള അതിന്റെ മൂല്യവും അർത്ഥവും ഗ്രഹിക്കാതെയും നിന്റെ സർവ്വകഴിവുകളും പ്രയോഗിക്കാതെയും യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കരുത്. രക്ഷ പ്രാപിക്കാനുള്ള ഒരു കുറുക്കുവഴി മാത്രമല്ലിത്. ഓരോരുത്തർക്കും അവനവന്റെ സ്ഥിതിക്കും ദൈവാഹ്വാനത്തിനും അനുസരണമായി വിശുദ്ധി പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗവും കൂടിയാണ് ഇത്.

പ്രപഞ്ചം പൂർണ്ണമായും ക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായിത്തീരേണ്ടതാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ, സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ വശങ്ങളുടെ വ്യത്യാസംമൂലം ഓരോ വ്യക്തിക്കും വ്യത്യസ്ത ധർമ്മങ്ങളാണുള്ളത്. ഈ ധർമ്മം കൃത്യമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതുവഴി ഒരുവൻ ദൈവത്തോടു സർവ്വാത്മനാ ഐക്യപ്പെടുന്നു. സൃഷ്ടികളുടെ വിശുദ്ധി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ആത്യന്തികമായും സ്രഷ്ടാവിനോടുള്ള ഐക്യത്തിലാണല്ലോ.

ഓരോരോ പ്രത്യേക സുകൃതങ്ങളുടെ പരിപൂർണ്ണമായ പരിശീലനത്തിനായി വ്രതമെടുത്തിരിക്കുന്ന വിവിധ സന്യാസ സമൂഹങ്ങളും ക്രിസ്തുസഭയിലുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, കാരുണ്യം, വിരക്തി, ആരാധനക്രമപരിപോഷണം, മിഷൻ, തപസ് ഇവയ്ക്കെല്ലാം നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങളും. എന്നാൽ, സ്വജീവിതദൃഷ്ടാന്തത്തിലൂടെ മനുഷ്യാദ്ധ്വാനത്തെ ഒന്നാകെത്തന്നെ വിശുദ്ധീകരിക്കാൻ വ്രതമെടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തെയും കാണാനില്ലാത്തതെന്താണ്? എല്ലാ ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദൈവികസാദ്ധ്യതകൾക്കു പൂർണ്ണവും ബോധപൂർവ്വകവുമായ വിശദീകരണം നൽകുകയെന്നത് ഒരു വ്രതമായി സ്വീകരിച്ചവരാരുണ്ട്? മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് അസ്ഥിവാരമാകാൻ പോരുന്ന ഈ അടിസ്ഥാനകർത്തവ്യങ്ങളെ അവയുടെ ഉത്കൃഷ്ടമായ ചൈതന്യത്തിൽ നിർവഹിക്കാൻ തയ്യാറായി, ചിന്തയുടെയും കലയുടെയും വ്യവസായത്തിന്റെയും വ്യാപാരത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി ആരുണ്ട്? ഓരോ പുതിയ യുഗത്തിന്റെയും വിശുദ്ധിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്ന ഭൗതിക പുരോഗതി എല്ലായ്പ്പോഴും 'ലോകത്തിന്റെ മക്കൾക്ക്'— നിരീശ്വരർക്കും നിർമതസ്ഥർക്കും—നാം വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഇന്നു കാണുന്നത്. ദൈവരാജ്യനിർമ്മിതിക്കും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിത സാഫല്യത്തിനും അത്തരം ആളുകൾ അറിയാതെ സഹകരിക്കുകയാണ്. ''എല്ലാവസ്തുക്കളെയും തന്റെ ഊർജ്ജത്തിൻ കീഴിലാക്കുന്നവൻ'' അവരുടെ പ്രയത്നഫലങ്ങളെ, അവയുടെ അപൂർണ്ണതയും വൈകല്യവുമകറ്റി സ്വീകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതൊരു രണ്ടാംതരം നന്മ മാത്രമാണ്; മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ സംവിധാനത്തിലെ ഒരു താത്കാലിക ഘട്ടംമാത്രം. ധാന്യം പൊടിക്കുന്ന കൈകളും മുതൽ അതു പവിത്രീകരിക്കുന്ന കൈകളുവരെ, ആരാധനയുടെ അ

രൂപിയിലും ചൈതന്യത്തിലും വേണം മഹത്തായ ആ ഭോജനത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ.

ഈ ലോകത്തിലെ എല്ലാചലനങ്ങളും ഏകവും സർവ്വാശ്ലേഷിയുമായ മനുഷ്യാവതാരമെന്ന രഹസ്യം കൊണ്ട് ഗാഢമായി ബന്ധിതമായിരിക്കുന്നുവെന്നും, എത്ര നിസ്സാരങ്ങളായ മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളുംതന്നെയാകട്ടെ, അവയെ പരിണമിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രപഞ്ചകേന്ദ്രമുണ്ടെന്നുമുള്ള ബോധത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കാൻ മനുഷ്യർക്കു കഴിയുന്ന സമയം വേഗം സമാഗതമാകട്ടെ.

അങ്ങനെയൊരു സമയം വന്നുകഴിയുമ്പോൾ, ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതമെന്നും ലൗകിക ജീവിതമെന്നും ഒരു തിരിവ് അപ്രത്യക്ഷമാകും. അപ്പോൾ മാത്രമേ 'സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ മക്കളുടെ'[50] പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് (ലോകത്തിന്റെ മക്കളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പോലെ) തങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ച മാനുഷികതയുടെ പരിപൂർത്തി സംസിദ്ധമാകൂ.

B. ക്രിസ്തീയ പ്രയത്നത്തിന്റെ മനുഷ്യവത്കരണം

ഇന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരെ നിരവധി ആരോപണങ്ങൾ ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിലൊരു നല്ല വിഭാഗം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നും അകന്നുനിൽക്കുകയുമാണ്. ഇതിനുള്ളകാരണം ചരിത്രപരമോ ദൈവശാസ്ത്രപരമോ ആയ യാതൊന്നുമല്ല. നമ്മുടെ മതം അതിന്റെ അനുയായികളെ മനുഷ്യത്വമില്ലാത്തവരാക്കി മാറ്റുന്നു എന്ന സംശയം മാത്രമാണ്.

അക്രൈസ്തവരിൽ പ്രമുഖരായ പലരും വിചാരിക്കുന്നു: ''ക്രിസ്തുമതം അത്ര അഭികാമ്യമല്ല; മറ്റു മതങ്ങളേക്കാൾ അധഃസ്ഥിതവുമാണ്. കാരണം, ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് അവന്റെ മാനുഷിക കഴിവു

കളുടെ ശരാശരി വളർച്ച പ്രാപിക്കാനേ അതുപകരിക്കൂ. തന്നെയുമല്ല സാധാരണ മാനുഷിക വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് അത് അവനെ തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുന്നു. സമൂഹത്തോടൊത്തുചേരാനനുവദിക്കാതെ അത് അവനെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. പൊതുവായ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർക്കാനുപദേശിക്കുന്നതിനു പകരം, അവനെ മതം അങ്ങനെയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്ന് അവനെ വേർതിരിക്കുന്നു. ഉൽക്കൃഷ്ടമായ ഒരു തലത്തേയ്ക്കുയരാൻ സാധിക്കാതെ അവന്റെ കഴിവുകളെ മുരടിച്ചുപോകുന്നു; അവന്റെ മനുഷ്യപ്രകൃതിതന്നെ വികലമായിത്തീരുന്നു. ഇത്രയും അവർതന്നെ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? ഏതെങ്കിലുമൊരു സന്യാസിയോ വൈദികനോ ഒരുവേള 'ലൗകിക' വിഷയങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലും അവഗാഹം നേടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അയാളെ പൊള്ളയായ പാണ്ഡിത്യഭ്രമത്തിന് അടിപ്പെടുകയാണെന്നും അല്ലെങ്കിൽ ആത്യന്തികമായ മായാവിഭ്രാന്തിയിൽ അകപ്പെടുകയാണെന്നും തന്നെയാണു കരുതുക. ക്രിസ്ത്യാനികളെ മനുഷ്യരിൽ ഏറ്റവും മണ്ടന്മാരല്ലെന്നു കാണിക്കണമല്ലോ. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ഞങ്ങളോടൊപ്പം പണിയെടുക്കുമ്പോൾ അയാൾ അത് ആത്മാർത്ഥതയില്ലാതെയും താഴ്ന്നവരോടുള്ള ദാക്ഷിണ്യത്തെപ്രതിയും ചെയ്യുന്നതായിട്ടേ ഞങ്ങൾക്കു തോന്നൂ. അയാൾ അതിൽ തല്പരനാണെന്നു വരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അയാളുടെ മതവിശ്വാസംമൂലം മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിൽ അയാൾക്ക് വാസ്തവത്തിൽ വിശ്വാസമേയില്ല—യഥാർത്ഥത്തിൽ അയാളുടെ ഹൃദയം ഞങ്ങളോടുകൂടെയല്ല. ഭീരുക്കളെയും ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്തവരെയുമാണ് ക്രിസ്തുമതം സൃഷ്ടിച്ചുവിടുന്നത്. അതാണു ഞങ്ങൾക്കു പൊറുക്കാൻ വയ്യാത്തത്.''

ഈ ആരോപണം ഒരവിശ്വാസിയുടെ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചെന്നേയുള്ളൂ. ഇത് അതേപടി ശരിയാണെങ്കിൽ ഗുരുതരമാകുമായിരുന്നു. അതിന്റെ മാറ്റൊലി അവിടെയുമിവിടെയും ഏറ്റവും വിശ്വസ്തരെന്നു നടിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആത്മാവിൽപ്പോലും ചെന്നു തറയ്ക്കുന്നില്ലേ? അവിശ്വാസികളായ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരിൽനിന്നും തന്നെ ഒരു സ്ഫടികപ്പാളി അകറ്റിനിറുത്തുന്നുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ഏതൊരു ക്രൈസ്തവനാണ്, താൻ തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തിലല്ലായിരുന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പൊതുവായ പ്രവാഹവുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധം വാസ്തവത്തിൽ അറ്റുപോയില്ലേ എന്നൊക്കെ അസ്വസ്ഥതയോടെ സ്വയം ചോദിക്കാത്തത്?

ചിലക്രിസ്ത്യാനികരും തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികരും കൊണ്ടെന്നതിനേക്കാരും വാക്കുകരുംകൊണ്ട് "മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശത്രുക്കരും" അല്ലെങ്കിൽ "ഒരുതരം അലസജീവികരും" എന്ന ആരോപണത്തിനു കാരണം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്ന സത്യം നിഷേധിക്കാൻ വയ്യ. ഭൗമിക പ്രയത്നത്തിന്റെ അതിസ്വാഭാവിക മൂല്യത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, അവരുടെ മനോഭാവം, അപൂർണ്ണമായ ഒരറിവിന്റെ ഫലമാണ്; അല്ലാതെ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ തിരുത്താൻ വയ്യാത്ത ഏതോ വൈകല്യം മൂലമല്ല എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാൻ സാധിക്കും.

ഈ ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഞങ്ങരും (ക്രിസ്ത്യാനികരും)ക്കെങ്ങനെ ഭീരുക്കളും സംശയാലുക്കളുമാകാൻസാധിക്കും? മനുഷ്യാദ്ധ്വാനത്തിൽ നിന്നു ഞങ്ങരുംക്കെങ്ങനെ പിൻമാറാൻ കഴിയും? ഞങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങരുംക്കെന്തോണറിയുക?ഈ പ്രകൃതിശക്തികളെകീഴടക്കാനും രഹസ്യങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കാനും ശ്രമിക്കുമ്പോഴുള്ള നിങ്ങളുടെ ക്ലേശത്തിലും പ്രതീക്ഷയി

ലും ആവേശത്തിലും ഞങ്ങൾ പങ്കുചേരുന്നില്ലെന്നു നി
ങ്ങൾ പറയുന്നു. "ഈവക വികാരങ്ങൾ അസ്ഥിരത്ത
നുവേണ്ടി ഒന്നിച്ചുനിന്നുപോരാടുന്ന മനുഷ്യർക്കു മാ
ത്രമേ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂവെന്നും ക്രി
സ്ത്യാനികളായ നിങ്ങളാകട്ടെ പണ്ടേതന്നെ രക്ഷ
പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞവരെന്ന് ഭാവിക്കുന്നു" എന്നും നി
ങ്ങൾ പറയും. ഭൂമിയെ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗി
ച്ച് ഫലസമൃദ്ധമാക്കുകയെന്നത് നിങ്ങൾക്കു ജീവൻ
മരണപ്രശ്നമാണ്. ഞങ്ങൾക്കങ്ങനെ അല്ലെന്നായിരി
ക്കും നിങ്ങളുടെ ധാരണ. ഞങ്ങൾക്കാണ് ഇതു വാസ്ത
വത്തിൽ നിങ്ങളേക്കാൾ ഒരു പ്രശ്നമായിരിക്കുന്നത്.
അവ്യക്തവും സന്ദിഗ്ധവുമായി മാത്രം അവശേഷി
ക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ വിജയമോ പരാജയ
മോ ആയ പ്രശ്നം മാത്രമായിട്ടേ നിങ്ങളതു കാണു
ന്നുള്ളൂ. (ഇവിടെയാണ് നിങ്ങളിതുവരെ മനുഷ്യരാ
യിട്ടില്ല എന്നു പറയേണ്ടത്. ശരിയായ മാനവികതയു
ടെ തലത്തിലേയ്ക്ക് ഇനിയും നിങ്ങൾ ഉയർന്നിട്ടില്ല)
ഞങ്ങൾക്കാകട്ടെ അതു ദൈവത്തിന്റേതിനേക്കാൾ ഒട്ടും
കുറവല്ലാത്ത ഒരുനേട്ടം കൈവരിക്കുന്ന പ്രശ്നമാണ്.
ഒരു കാര്യം മാത്രം അത്യന്തം നിരാശാജനകമാണ് എ
ന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു. ഒരു നല്ലവിഭാഗം ക്രി
സ്ത്യാനികൾ അവരുടെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലെ ദൈ
വിക കടമകളെപ്പറ്റി ശരിക്കും ബോധവാന്മാരാകാതെ
മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ, പ്രകൃതിമാത്രം ദൈവത്തിനർ
പ്പിച്ചുകൊണ്ട്, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെഎല്ലാ മണ്ഡ
ലങ്ങളിലും ദൈവരാജ്യം വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള തീ
ക്ഷ്ണതയും ആവേശവുമില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു.
പക്ഷേ അതിന് അവരുടെ ബലഹീനതയെ മാത്രം
പഴിച്ചാൽ മതി. ലോകത്തിലേയ്ക്കു മുഴുവനായി ഇറ
ങ്ങിച്ചെല്ലണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം ഞങ്ങളെ
പഠിപ്പിക്കുന്നത്. നിങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ
നിങ്ങളേക്കാൾ നന്നായി, എന്നെ മുഴുവനായി, ആത്മാ
വും ശരീരവും, ഗവേഷണമെന്ന പവിത്രമായ കടമ
യ്ക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കു

ന്നു; കാരണം എന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾക്ക് ചിരന്തനമൂല്യമുണ്ടെന്ന് നമ്മൾ രണ്ടുപേരിൽ എനിക്കു മാത്രമാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. എല്ലാ സീമകളും നാം അതിലംഘിക്കണം; എല്ലാമാർഗ്ഗങ്ങളും പരീക്ഷിക്കണം; എല്ലാ ആഴങ്ങളും അളക്കണം. ഒന്നിനേയും നിരീക്ഷിക്കാതെ മാറിനിർത്തരുത് എന്നാണ് ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. കാരണം ഇവയെല്ലാം തനിക്കുവേണമെന്ന് അവിടുന്നു തീരുമാനിച്ചു. നിങ്ങൾ മനുഷ്യരാണെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നു. അല്ലേ? എന്നാൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളേക്കാളുപരി മനുഷ്യരാണ്.

ഞങ്ങൾ (ക്രിസ്ത്യാനികൾ), മനുഷ്യരെന്ന പേരിന് നിങ്ങളേക്കാൾ അർഹരാണ്, യാതൊരു സംശയവുമില്ല. പകയിലേയ്ക്കു കാലൂന്നിക്കഴിഞ്ഞ മനുഷ്യവംശത്തിന് സ്വന്തം കഴിവുകളെയും സാദ്ധ്യതകളെയും കുറിച്ച് ശരിയായ അവബോധമുണ്ടാകുന്ന ഒരു ഘട്ടം വരും. അപ്പോൾ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ആദ്യമായി ശ്രമിക്കുന്നതെന്തിനായിരിക്കുമെന്നോ? ക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യക്തിത്വരൂപീകരണത്തിൽ നമുക്കും മഹത്തായ ഒരുത്തരവാദിത്വവും അഭിലാഷവുമുണ്ട്. ക്രിസ്തു മനുഷ്യനായവതരിച്ചത് ഈ അഭിലാഷം നിർമ്മാർജനം ചെയ്യാനല്ല എന്ന് വിശ്വാസത്തിലൂടെയും പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും കാണിച്ചുകൊടുക്കുക. ഇതിനായിരിക്കും ക്രിസ്ത്യാനി ശ്രമിക്കുക. ന്യൂനീകരണമല്ല വിശുദ്ധീകരണമാണു നടക്കേണ്ടത്.

നാം പലപ്പോഴും ക്രിസ്തുമതത്തെ വികലമാക്കിയാണ് അവതരിപ്പിക്കുക. ഇപ്പോഴത്തെ നമുക്കുള്ള ദുർവഹമായ ഭാരത്തെ വർദ്ധമാനമാക്കുന്ന കുറെ അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും കടമകളുടെയും സമാഹാരമല്ല ക്രിസ്തുമതം. സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ മരവിപ്പിക്കുന്ന നിയമങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരുപാധിയുമല്ല അത്. വാസ്തവത്തിൽ, നാം ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ക്ലേശം ലഘൂകരിക്കുകയും അവയ്ക്ക് അർത്ഥവും സൗന്ദര്യവും പകരുകയുംചെയ്യുന്ന കഴി

വുറ൦ ചൈതന്യമാണ് ക്രിസ്തുമതം. ഭാവനാതീത മായ ഉയരത്തിലേയ്ക്ക് അതു നമ്മെ നേരെ നയിക്കു ന്നു എന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ ഉയരങ്ങളിലേ യ്ക്കുള്ള ഈ പാത നാം സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ കയ റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാതയുടെ തുടർച്ചയാ ണ്.

അനാസക്തിയാണ് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയിൽവിള ങ്ങുന്ന ഏറ്റവും മാനുഷികമായ ഗുണം. അതിനെപ്പ റ്റി ഇനി പ്രതിപാദിക്കാം.

C. അനാസക്തി പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും

ഇതുവരെ നാം പറഞ്ഞുപോന്ന മനുഷ്യപ്രയത്ന ത്തിന്റെ ആന്തരിക ദൈവികീകരണത്തെക്കുറിച്ച് ക്രി സ്ത്യാനികളുടെയിടയിൽ ഇനി അഭിപ്രായവ്യത്യാ സമുണ്ടാകാൻ ന്യായമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാര ണം സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഏതാനും സത്യങ്ങളെ അവയുടെ നിയതമായ അർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിച്ച് സ്ഥാപിക്കുകയും അവയെ താരതമ്യ പ്പെടുത്തുകയും മാത്രമെ ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

എന്നിരുന്നാലും, നമ്മുടെ വാദഗതിയിൽ പ്രത്യേ കിച്ച് തെറ്റുകൾ ഒന്നും കണ്ടില്ലെങ്കിലും, മനുഷ്യവി കാസത്തിനും ഭൗതിക പുരോഗതിക്കും ഇത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയജീവിതവീ ക്ഷണം കണ്ട് ചില അനുവാചകർ ഒട്ടൊക്കെ അമ്പര ക്കുകയും അസ്വസ്ഥരാകുകയും ചെയ്തേക്കാം. പ ക്ഷേ, നമ്മെ രൂപാന്തരീകരണത്തിന്റെ മലയിലേ യ്ക്ക് പകുതിവഴിയേ തരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ എന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഇതുവരെ നാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തി ലെ ക്രിയാത്മകവശത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമായിരുന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഉടനെതന്നെ വിധേയത പ്പെടുത്തലിനെയും ന്യൂനീകരണത്തെയും (passivity and dimini-

shment) പറഠ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ എത്തുമ്പോഠ, കുരിശിന്റെ ദണ്ഡുകഠ കഠിനമായി നമ്മെ ഞെരുക്കുന്നതു കാണാം. വളരെയേറെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കും ആഹ്ളാദത്തിനും വക നൽകുന്ന മുൻപറഞ്ഞ മനോഭാവത്തിൽ യഥാർത്ഥവും തീർത്തും നിസ്വാർത്ഥവുമായ ഒരു പരിത്യാഗം ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. ക്രിസ്തീയവിധിപ്രകാരം മാനുഷിക കർത്തവ്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനാകുന്ന ഏതൊരാളും ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ ആമഗ്നനായിരിക്കുന്നവനായി കാണപ്പെടാമെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ തന്റെ സത്തയുടെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്നിരിക്കുകയാണ്; അയാഠ വാസ്തവത്തിൽ അനാസക്തനാണ്.

വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വഠ ഒരാഠ അദ്ധ്വാനത്തിനു സ്വയം സമർപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതുതന്നെ അയാഠക്ക് വിരക്തിയിൽ വളരാനുള്ള ഒരു ബഹുമുഖ ഉപകരണമായി മാറുന്നതാണ്. ആദ്യമായി സ്ഥിതികത്വത്തെ (inertia) അതിജീവിക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് പ്രയത്നഠ എപ്പോഴും ക്ലേശകരമാണ്. കൂടാതെ എത്ര രസകരവും ബുദ്ധിപരവുമായാലും, അദ്ധ്വാനഠ എപ്പോഴും ഒരുതരഠ സർഗ്ഗാത്മകമായ വേദന കലർന്നതായിരിക്കും. എത്രകൂടുതൽ ബുദ്ധിപരമാണോ അത്രയും കൂടുതൽ വേദനാപൂർണ്ണമായിരിക്കും. അത്യന്തഠ വിരസമായ സാധാരണ ജോലികളുടെ മണ്ഡലത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് സർഗ്ഗാത്മക തലത്തേയ്ക്കുയരുന്നവന് ആന്തരികവ്യഗ്രതയായിരിക്കും ഫലഠ. ഊർജ്ജഠ, സൗന്ദര്യഠ, സത്യഠ ഇവ സൃഷ്ടിക്കുകയും സംവിധാനഠ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമ്പോഠ ഒരു വലിയ ആന്തരികയാതന അനുഭവിച്ചേ പറഠ. ഈ യാതന സൃഷ്ടിയുടെ ആഹ്വാനഠ നേരിടുന്നവരെ സ്വാർത്ഥതയുടെയും ആസക്തിയുടെയും തിന്മ കൊടികുത്തിവാഴുന്ന ഇരുളടഞ്ഞതും നിശ്ചലവുമായ ഒരു ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു താഴാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല. മുമ്പത്തെ കൂട്ടർ ഈ യാതന കണ്ടു

പിന്മാറുന്നു. വിശ്വസ്തനായ തൊഴിലാളി തന്റെ സൈ്വരവും ശാന്തിയും നിത്യമായി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് തന്റെ ജോലിയുടെയും കലയുടെയും ചിന്തയുടെയും ആദ്യത്തെ രീതി പരിത്യജിച്ച് പുതിയ പുതിയ രീതികളും അന്വേഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആശ്വാസത്തിനോ ഫലാസ്വാദനത്തിനോ വേണ്ടി ഈ അന്വേഷണം ഇടയ്ക്കു നിറുത്തുന്നത് പ്രവർത്തനത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കലാണ്. അയാളെ മേന്മേൽ ഉയരണം, തനിക്കിഷ്ടമായിരുന്ന തുടക്കത്തെ പിന്നിലുപേക്ഷിച്ചു തന്നിൽ നിന്നുതന്നെ പറിച്ചുമാറ്റപ്പെടണം. ഈ രീതി കുരിശിന്റെ രാജകീയമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ലെന്ന് മനസ്സിലാകും. എങ്കിലും ഇതിൽ വിരക്തിയടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ഒരു നിരന്ന പാതയിൽ മൈൽക്കുറ്റികളും മാറി മാറി വരുന്നതുപോലെ, ഒരുവസ്തുവിനെ അതേ ഇനത്തിലുള്ള മറ്റൊന്നുകൊണ്ട് മാറ്റി സ്ഥാപിക്കുന്നതിലല്ല. വസ്തുക്കളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിസ്മയാവഹമായ ആരോഹണശക്തിയുടെ ഫലമായി, നാം സമ്പാദിക്കുകയും പിന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുകയും ചെയ്ത ഓരോ യാഥാർത്ഥ്യവും, മഹനീയമായ ആദ്ധ്യാത്മികത ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ആദർശത്തെ കണ്ടെത്താൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കാറ്റിനനുകൂലമായി പായ്വിരിച്ചിരിക്കുന്നവർ തുറസ്സായ കടലിലേയ്ക്ക് ആവഹിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. എത്ര ഉത്കൃഷ്ടമായി ഒരാൾ വിചാരിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അത്ര കൂടുതലായിരിക്കും, ശ്രേഷ്ഠവും ഉന്നതവുമായ ലക്ഷ്യങ്ങളെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നതിന് അയാൾക്കുള്ള താത്പര്യവും. വീടും, നാടും, നേട്ടങ്ങളും ഒന്നും അയാളെ തൃപ്തനാക്കുകയില്ല—വലിയ സംഘടനകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനും, പുതിയ വീഥികൾ തെളിക്കുവാനും ആശയങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുവാനും, സത്യത്തെ അന്വേഷിക്കാനും, ആദർശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാനും പരിപോഷിപ്പിക്കുവാനും ആയിരിക്കും പിന്നത്തെ

നോട്ടം. അങ്ങനെ ക്രമേണ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവൻ തന്നേറ തല്പരനായിത്തീരുന്നു. ക്രമശ: മഹാപ്രപഞ്ചനിശ്വാസം, വിനീതവും വിശ്വസ്തവുമായ അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പഴുതുകളിലൂടെ അയാളിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്നു; അത് അയാളെ വിശാലമാനസനാക്കിത്തീർക്കുന്നു, അയാളെ സംവഹിച്ചുയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

തന്നെറ വിശ്വാസസമ്പത്തിൽനിന്ന് ശരിക്കു മുതലെടുക്കാനറിയാവുന്ന ഒരു ക്രൈസ്തവനു തന്നെറ പ്രയത്നഫലങ്ങളെ അവയുടെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിക്കാനും മകുടംചാർത്താനും കഴിയും. നിസ്സാരമായ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളുടെപോലും ലക്ഷ്യമായിരിക്കേണ്ട പരമാന്ത്യത്തിന്നെറ യാഥാർത്ഥ്യം, സൂക്ഷ്മത, ഗാംഭീര്യം എന്നിവവച്ചു നോക്കിയാൽ ക്രിസ്തുശിഷ്യരായ നാമാണ് മനുഷ്യരിൽ ഏറ്റവും അനുഗൃഹീതർ എന്നു മനസ്സിലാകും.

മനുഷ്യപ്രവൃത്തിയെ ആദർശാധിഷ്ഠിതവും സയുക്തികവുമാക്കിത്തീർക്കുന്ന സ്വാഭാവികമായ ഒരു പ്രക്രിയയുണ്ട്. തന്നെറ ധർമ്മം ലോകത്തെ ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവികീകരിക്കുകയാണെന്ന് അറിയാവുന്ന ക്രിസ്ത്യാനിയിലാകട്ടെ, ഈ പ്രക്രിയ അതിന്നെറ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നു. വെളിപാട് ഇതിനു ഉപോൽബലകമത്രേ. അതുകൊണ്ട് അയാളിൽ, പ്രവൃത്തിയിലൂടെയുള്ള നിസ്സംഗത പരമാവധി ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മുമ്പു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനി മനുഷ്യരിൽ ഏറ്റവും ആസക്തനും അതേസമയം പരിപൂർണ്ണമായവിധം അനാസക്തനുമാണ്. ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ലൗകിക നേട്ടങ്ങളുടെ അപാരമായ പ്രാധാന്യത്തെയും മൂല്യത്തെയുംപറ്റി ലൗകായതികനേക്കാൾ ബോദ്ധ്യം ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കുണ്ട്. അതോടൊപ്പം ദൈവത്തോടു ബ

ന്ധപ്പെടുത്താതെ സ്വന്തം നന്മയേയോ പൊതുനന്മയേയോ ഉന്നംവയ്ക്കുന്ന നേട്ടങ്ങളെ വ്യർത്ഥമായി കണക്കാക്കുന്ന ഒരു സന്യാസിയെപ്പോലെയാണു ലൈക സ്തവൻ. സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിലൂടെ സ്രഷ്ടാവിനെത്തന്നെയാണയാളും അനുധാവനം ചെയ്യുക. വസ്തുക്കളിൽ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട് അവയിൽ അയാൾക്ക് അതിയായ താത്പര്യമാണുള്ളത്. വസ്തുക്കളുടെ പരൽസമാനമായ സുതാര്യതയിൽ സ്വർഗ്ഗീയദീപ്തി അയാൾക്കു ദൃശ്യവും പ്രാപ്യവുമായിത്തീരുന്നു. ഈ ദീപ്തി മാത്രമേ അയാൾക്കു വേണ്ടൂ. എന്നാൽ വസ്തു സ്ഥാനം മാറുകയോ മാറുകയോ, അതിന്റെ ധർമ്മത്തെ അതിജീവിക്കുകയോ ചെയ്യുക മൂലം അതിലെ പ്രകാശം നിലച്ചുപോയാൽ, ഏറ്റവും അമൂല്യമായവപോലും ചാമ്പലായി മാത്രമേ അയാൾക്കു തോന്നുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് തന്നിലും തന്റെ വ്യക്തിത്വവികാസത്തിലും അയാൾ തന്നെയല്ല അന്വേഷിക്കുന്നത്. താൻ എന്തിനുവേണ്ടി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് അയാൾക്കറിയാം; അതാണ് അയാൾ തേടുന്നത്. സ്വന്തം ദൃഷ്ടിയിൽ താൻ ഒന്നുമല്ല; താൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുപോലുമില്ല. തന്നെ പൂർണ്ണനാക്കുന്ന പ്രയത്നത്തിൽ സ്വയം മറന്ന് ലയിച്ചുചേർന്നിരിക്കുകയാണ് അയാൾ. ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നത് വെറും ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു അണുവല്ല, പ്രത്യുത അണുവിലെ പ്രപഞ്ചമാണ്.

ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിലെ അയാളുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിൽ ആകമാനം അയാൾ ദൈവത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. അയാളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികപുരോഗതിയുടെ ഈ ആദ്യഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ദൈവമേഖല അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുകയാണ് അയാളുടെ മുമ്പിൽ. ഈ ദൈവമേഖല അയാളുടെ കഴിവുകളെയെല്ലാം ആഗിരണം ചെയ്യുന്നു; അയാളുടെ പ്രയത്നത്തിന് ആനുപാതികമായിട്ടാണ് ഈ ആഗിരണം നടക്കുന്നത്.

രണ്ടാം ഭാഗം

നമ്മുടെ യാതനകളുടെ ദൈവികീകരണം

(The Divinisation of our passivities)

സ്വന്തം കഴിവുകളെ വികസിപ്പിക്കുമ്പോഴും വിശാലവും ഉത്കൃഷ്ടവുമായ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. അതേസമയം മനുഷ്യൻ അടിപ്പെടുത്തിയവ മനുഷ്യനെ അടിമയാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. തന്മൂലം ഒരു ദൈവദൂതനെ അടിപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി ആ ദൈവദൂതനുമായി ഗുസ്തി പിടിച്ചശേഷം ഒടുവിൽ ആ വാനാരൂപിക്ക് സ്വയം അടിമപ്പെടുത്തിയ യാക്കോബിനെപ്പോലെയാണ് മനുഷ്യൻ (Gen. 32:24). താൻ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയും സ്വതന്ത്രമാക്കുകയും ചെയ്ത മഹാശക്തികളെ അവനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ താനൊരു മൂലഘടകമാണെന്ന വസ്തുത, 'സമഷ്ടി' (The All) യുമായുള്ള തന്റെ അന്തിമസംയോഗത്തിൽ അവനു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. ഈ സംയോഗത്തിനുള്ള ഘടകങ്ങളും തമ്മിൽ വളരെ വലിയ അന്തരമാണുള്ളതെന്നും അതിൽ മനുഷ്യൻ വെറും നിസ്സാരനും സമഷ്ടി വലിയതുമായതുകൊണ്ട്, തനിക്കു കൊടുക്കുവാനുള്ളതിനേക്കാളും വളരെയേറെ സ്വീകരിക്കുവാനാണുള്ളതെന്നും, താൻ കടന്നു പിടിച്ചെന്നു കരുതിയത് തന്നെത്തന്നെ കടന്നു പിടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കുന്നുവെന്ന കാരണത്താൽത്തന്നെ ക്രിസ്ത്യാനി മനുഷ്യരിൽ പ്രഥമനും ശ്രേഷ്ഠനുമാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ് മറ്റാരേയുംകാൾ കൂടുതൽ മേൽപറഞ്ഞ മാനസിക വിപര്യയ

ത്തിന് അവൻ വിധേയനാകുന്നത്. അങ്ങനെ, ബുദ്ധിയുള്ള എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലും ദൃശ്യമാകുന്ന പ്രവർത്തനസംതൃപ്തി വിധേയത്വത്തിനുള്ള ആഗ്രഹമായും, ആത്മോത്കർഷത്തിനുള്ള ആസക്തി മറ്റൊന്നിൽ മരിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്രാഭിലാഷമായും സാവധാനം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. കർമ്മനിരതമായ ജീവിതത്തിലൂടെയുള്ള ദൈവൈക്യത്തിനായി കൊതിച്ച മനുഷ്യൻ പിന്നീട് അതിനു പൂരകമായ മറ്റൊരവസ്ഥയെയാണ് വിഭാവന ചെയ്യുകയും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൻ സ്വയം വളരുന്നതിലുപരി ദൈവത്തിനു തന്നെത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണു ചെയ്യുക.

ഈ വ്യക്തിത്വദാനത്തിൽ ആത്മപൂർത്തീകരണത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതകളും, സൗകര്യങ്ങളും അന്വേഷിച്ച് വളരെ ദൂരം പോകേണ്ട ആവശ്യം അവനില്ല. അവ അനുനിമിഷം അവനു നൽകപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ മനുഷ്യരെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നായകന്മാരെന്നതിനേക്കാൾ ദാസന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്ന അസംഖ്യം ദാസ്യങ്ങളിലൂടെ ആ സാദ്ധ്യതകളും സൗകര്യങ്ങളും മനുഷ്യരെ ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുന്നു.

നമ്മുടെ വിധേയാത്മകാനുഭവങ്ങളുടെ പരിമാണവും സ്വഭാവവും ദൈവികീകരണസാദ്ധ്യതകളും നമുക്ക് ഇനി പരിശോധിക്കാം.

1. മാനവയാതനകളുടെ ആഴവും വ്യാപ്തിയും വ്യതിരിക്തഭാവങ്ങളും

മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ പകുതിഭാഗവും ജീവിതത്തിലെ യാതനകളാണ്. യാതന എന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ വിധേയാത്മകമായ വശത്തെയാണു വിവക്ഷിക്കുന്നത്. പക്ഷേ ഈ

നിർവചനം നമ്മുടെ ആന്തരികതലത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന പ്രവർത്തനാത്മകവും വിധേയാത്മകവുമായ ശക്തികളെക്കുറിച്ച് ഒരു തെറ്റിധാരണ നമ്മിൽഉളവാക്കരുത്. ഉള്ളതുപറഞ്ഞാൽ, ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും [വിധേയാത്മകവും പ്രവർത്തനാത്മകവും (the passive and the active)] തികച്ചും അസമാനമാണ്. നമ്മുടെ വീക്ഷണമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തനാത്മകശക്തിനാണ് പ്രഥമസ്ഥാനം. കാരണം നാം അതിനെ എളുപ്പം അറിയുകയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ യാതനയുടെ വശമാണ്, അപരിമേയമായവിധം ആഴവും പരപ്പുമേറിയത്.

നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങളെ നയിക്കുകയോ ത്വരിതപ്പെടുത്തുകയോ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്ന പ്രതികരണങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ, യാതനകൾ നമ്മുടെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവൃത്തികളെ നിരന്തരം അനുധാവനം ചെയ്യുന്നു എന്ന് ആദ്യംതന്നെ നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇതിൽനിന്നുതന്നെ യാതനകൾ നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങളുമായി അനിവാര്യമായും കൃത്യമായും സമ്മേളിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാണ്. എങ്കിലും പ്രയത്നങ്ങളുടെ ഈ ഇടുങ്ങിയ പരിധിയേക്കാൾ വിസ്തൃതമാണ് യാതനകളുടെ സ്വാധീനവലയം. വസ്തുതകൾ ശരിക്കു പഠിക്കുമ്പോൾ, സംഭ്രമജനകമായ ഒരു സത്യം നമുക്കു മനസ്സിലാകും—ആത്മാവബോധത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പ്രകാശം നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവിനെമാത്രമാണ് ദീപ്തമാക്കുന്നത്. നാം നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുകയും നമ്മുടെ ഗതിവിഗതികൾ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ആ നിയന്ത്രണം വളരെ ചെറിയ പ്രകാശപരിധിക്കുള്ളിലേ നടക്കുന്നുള്ളൂ. കട്ടിപിടിച്ച കൂരിരുട്ടാണ് അതിനോടു ചേർന്നുകിടക്കുക. നമ്മുടെ ഉള്ളിലും പുറത്തും നമുക്കുചുറ്റും നമ്മെക്കൂടാതെയുമുള്ള എല്ലാറ്റിന്റെയും സാന്നിദ്ധ്യത്താൽ ഈ അന്ധകാരം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭൂതവും വർത്തമാനവും

പോലെ വിശാലവും ധന്യവും കൂഴഞ്ഞതും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഈ ഇരുട്ടിൽ നാം നിശ്ചലരല്ല. പ്രതികരണത്തിന്റെ ചലനം നമ്മിലുണ്ട്. കാരണം നമ്മിൽ വിധേയത്വം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അജ്ഞാതമായ മേഖലയിൽ നമ്മുടെ നിയന്ത്രണം കൂടാതെ ഉളവാകുന്ന ഈ പ്രതികരണം നമ്മുടെ യാതനയുടെഒരംശംതന്നെയാണ്. സത്യത്തിൽ, ഒരു നിശ്ചിതപരിധിക്കപ്പുറം ഇരുട്ടാണ്. എങ്കിലും നമുക്കു ചുറ്റും എല്ലാം സ്ഥാസമ്പൂർണ്ണമാണ്. വാഗ്ദാനങ്ങളാലും ഭീഷണികളാലും മുഖരിതമായ ഈ അന്ധകാരത്തെയാണ് ദൈവികസാന്നിദ്ധ്യംവഴി ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് പ്രകാശിപ്പിക്കയും ഉത്തേജിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണ്ടത്.

അസ്വസ്ഥമായ ഈ അന്ധകാരത്തെ നിറച്ചിരിക്കുന്ന വ്യാമിശ്രമായ ശക്തികളുടെയിടയിലെ നമ്മുടെ സാന്നിദ്ധ്യം നിമിത്തം, ആ ശക്തികളും നമ്മെ ഞെരുക്കുന്ന രണ്ടു ചേരികളായി തിരിയുന്നു. നാം അവ ഓരോന്നിനെയും വ്യത്യസ്തമായ വിധത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും വിജയത്തിനുള്ള വഴി കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്ന ഹിതകരവും അനുകൂലവുമായ ശക്തികളും—വളർച്ചയുടെ യാതനകളും ഒരുവശത്ത്; മറുവശത്ത്, നമ്മുടെ നീക്കങ്ങളെ നമുക്കു ദുസ്സഹമായവിധം തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും ശ്രേഷ്ഠമായ അസ്തിത്വത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ പ്രയാണത്തിൽ പ്രതിബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുകയും, നമ്മെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയും, പുരോഗമിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആയ നമ്മുടെ കഴിവുകൾക്കു മുമ്പിൽ വിലങ്ങുതടിയായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രതികൂല ശക്തികളും. ഇവ നമ്മെ ന്യൂനീകരിക്കുന്ന യാതനകളാണ്.

ഓരോന്നും നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. നമ്മെവശീകരിക്കുകയോ നമ്മിൽനിന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുകയോ നമ്മെ

തുറിച്ചുനോക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന യാതനകളെ നമുക്കു സസൂക്ഷ്മം വീക്ഷിക്കാം. അപ്പോഴും അവയുടെ ആഴത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ മുഖംതന്നെ പ്രശോഭിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം.

2. വളർച്ചയുടെ വേദനകളും ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങളും

വളർച്ച, തികച്ചും സ്വാഭാവികമായ ഒന്നായി മാത്രമേ നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നുള്ളൂ. തന്മൂലം സാധാരണയായി നമ്മുടെ പ്രപർത്തനങ്ങളിൽ, അവയെ സഹായിക്കുന്ന ശക്തികളെയും അവയുടെ വിജയത്തിനനുകൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു നിർത്താൻ നാം ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. പക്ഷേ, 'സ്വീകരിക്കാത്തതായി നിനക്കെന്തുണ്ട്?'[5] നാം മരണത്തിനെന്നപോലെ, ഒരു പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ കൂടുതലായി, ജീവനും വിധേയരാകുന്നു.

നിഗൂഢമായ നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനുള്ളിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് നമ്മുടെ സത്തയുടെ നാനാവശങ്ങളെയും നമുക്കു വീക്ഷിക്കാൻ കഴിയും. അപ്പോൾ നമ്മെ അടിപ്പെടുത്തുകയും, നമ്മുടെ വളരുന്ന വ്യക്തിത്വത്തെ മൂടിക്കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശക്തിസാഗരത്തെ കൂടുതൽ ക്ഷമയോടെ നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കും. ഇതു വളരെ ആരോഗ്യകരമായ ഒരഭ്യാസമാണ്. കാരണം, നമ്മുടെ നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കുതികച്ചും അതീതമായ ഇത്രയേറെ വസ്തുക്കളുടെ മേലുള്ള നമ്മുടെ ആശ്രയത്വത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും, ലോകത്തോടുള്ള നമ്മുടെ ഗാഢമായ ഐക്യത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

....അങ്ങനെ ജീവിതത്തിലൊരുപക്ഷേ ആദ്യമായി ഒരു ദീപവും കൈയിലേന്തി, എനിക്കു ചിരപരിചിതമായ എന്റെ അനുദിന വ്യാപാരങ്ങളുടെയും

ബന്ധങ്ങളുടെയും മേഖല വിട്ട്, എന്റെ സത്തയുടെ ഉള്ളറയിലേയ്ക്ക് ഞാൻ ഒരുദിവസം ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. അതായത്, എന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അത്യഗാധത്തിലേയ്ക്ക്; എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള ഊർജ്ജം എവിടെനിന്ന് എനിക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നുവോ അവിടേയ്ക്ക്. പക്ഷേ, സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ പുറംചട്ടയെ മാത്രം ജാജ്വല്യമാക്കാനുതകുന്ന ലോകാചാരങ്ങളിൽ നിന്നകന്ന്, മുമ്പോട്ടു ഗമിക്കുന്തോറും എന്റെ വ്യക്തിത്വം തിരോഭവിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. താഴേയ്ക്കുള്ള ഓരോ പടി ഇറങ്ങുമ്പോഴും എന്റെ ഉള്ളിൽ ഓരോ പുതിയ വ്യക്തി അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുകയായിരുന്നു. അവരെനിക്ക് അപരിചിതരായിരുന്നു; അവരെന്നെ അനുസരിച്ചതുമില്ല. ഞാൻ നടന്നിരുന്ന പാത അപ്പോഴേയ്ക്കും അവ്യക്തമായതുകൊണ്ട് അന്വേഷണം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. ആ നിമിഷം എന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ അത്യഗാധമായ ഒരു കയം ഞാൻ കണ്ടു. ആ കയത്തിൽ എവിടെ നിന്നോ ഒരു പ്രവാഹം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതും ഞാൻ കണ്ടു. അത് എന്റെ ജീവൻ തന്നെയാണ്.

ഇച്ഛിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയുമാണ് മനുഷ്യന്റെ സവിശേഷത. എന്നാൽ ഈ ചൈതന്യവിശേഷങ്ങളുടെ ഉദ്ഭവം, പ്രകൃതി, സ്വഭാവം എന്നിവ മനുഷ്യനുവെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുവാൻഏതെങ്കിലും ശാസ്ത്രത്തിന് എന്നെങ്കിലും കഴിയുമോ? ആ ശക്തിപ്രവാഹത്തെ ചലിപ്പിച്ചത് നമ്മുടെ സാമർത്ഥ്യമല്ല, നമുക്കുചുറ്റുമുള്ള ഒരുത്തരുടെയും സാമർത്ഥ്യവുമല്ല. നമ്മുടെയോ നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലുമൊരു സുഹൃത്തിന്റെയോ ജാഗ്രതയുമല്ല, ആ പ്രവാഹം നിലച്ചുപോകാതെ സംരക്ഷിക്കുന്നതും, അതിന്റെ പ്രക്ഷുബ്ധതയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും. എന്നിരുന്നാലും നമ്മെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ശക്തിപ്രവാഹത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം കുറെയെല്ലാം തലമുറകളിലൂ

ടെ വരച്ചുകാണിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. ഈ പ്ര
വാഹം നമ്മിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്ന കവാടം ചുരു
ക്കുകയോ വലുതാക്കുകയോ ചെയ്യാൻ ധാർമ്മികവും
കായികവുമായ ഏതാനും ശിക്ഷണങ്ങളും പ്രചോദന
ങ്ങളും നമുക്ക് ഉപകരിക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ജീവ
ന്റെ സ്രോതസ്സിനെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കാൻ ഭൂ
മിശാസ്ത്രവും കൗശലങ്ങളും താത്ത്വികമായോ
പ്രായോഗികമായോ തെല്ലും സഹായിക്കുകയില്ല. എ
ന്റെ സത്ത എന്റെ ഒരു നേട്ടമെന്നതിനേക്കാൾ എനിക്കു
ലഭിച്ച ഒരു ദാനമാണ്. 'തന്റെ ഉയരം ഒരു മുഴംകൂടി
വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യനു് അസാദ്ധ്യമാണ്'[52] എ
ന്നാണല്ലോ വേദവാക്യം. എന്നാൽ അതിലും അസാ
ദ്ധ്യമാണ് അവന്റെ സ്നേഹത്തിനു ശക്തികൂട്ടുക
യോ, അവന്റെ മനസ്സിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും വ
ളർച്ച ക്രമീകരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനതാളങ്ങൾക്ക് ഒര
ല്പംകൂടി വേഗത കൂട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്. അവ
സാനം, മഹനീയവും നവ്യവുമായ ആ ജീവധാര എന്ന
ന്നേയ്ക്കുമായി നിലച്ചുപോകുന്നു.

എന്റെ കണ്ടുപിടിത്തത്തിൽ പരിഭ്രാന്തനായിത്തീർ
ന്ന ഞാൻ പകലിന്റെ പ്രകാശത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു
പോരാൻ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ, എനിക്കു ചിരപ
രിചിതമായ വസ്തുക്കളുടെ സ്വസ്ഥമായ ചുറ്റുപാ
ടിൽവന്ന്, അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ആ കടങ്കഥ മറന്നുകളയു
വാനും അഗാധതയുടെ അടിത്തട്ടുകൾ പരിശോധി
ക്കുക എന്ന അവിവേകത്തിനു മുതിരാതെ ഉപരിപ്ള
വതലത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിക്കൂടി പഴയപടി ജീവിതം
തുടരാനും ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. അപ്പോഴേതാ, ദൃശ്യ
മായ ഈ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രകൃഷ്ടബന്ധതയുടെ
അടിയിൽത്തന്നെ, ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിച്ച
ആ രഹസ്യം, എന്റെ മുമ്പിൽ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷ
പ്പെടുന്നു! ഇത്തവണ അത് അഗാധതയുടെ അടി
ത്തട്ടിൽ ഒളിക്കുകയായിരുന്നില്ല. പ്രത്യുത, സാഹച
ര്യങ്ങളെ നെയ്തെടുക്കുന്ന നിരവധി ഇഴകളുടെയിട

യിൽ പ്രചോദനമാകുകയായിരുന്നു. ഇതേ ഇഴനാരുകൊണ്ടാണ് പ്രപഞ്ചവും എന്റെ നിസ്സാരമായ വ്യക്തിത്വവും കൊരുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇവ വ്യത്യസ്ത രഹസ്യങ്ങളല്ലെന്ന് സംശയാതീതമായി എനിക്കു മനസ്സിലായി. നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ ലോകത്തിന്റെ ആഴം നിർണ്ണയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമാകുന്നു. ഏറ്റവും ചെറിയ ഒരു ജീവിയുടെ പോലും നിലനിൽപ്പിനും വിജയത്തിനും അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളാ ഒത്തുചേരേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളെ തിട്ടപ്പെടുത്താൻ പോയാൽ നമ്മുടെ മനസ്സ് മുമ്പത്തെക്കാളധികം അസ്വസ്ഥമാകുകയേ ഉള്ളൂ. എന്നേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠവും എന്നിൽ നിന്നു വ്യതിരിക്തവുമായ ഈ സത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം എന്നിലുദിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴാ മറെറാരു സത്യം കൂടി എന്നെ സംഭ്രമിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. അതായത്, വിജയോന്മുഖമായ ഒരു ലോകത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്ത് ഞാനും ജീവിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ എന്ന സത്യം.

ഈ ആന്തരികാനുഭൂതിക്കുവേണ്ടി അലയുന്ന ഏതൊരാൾക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിരാലംബമായി ഉഴറുന്ന ഒരു കണികയാണല്ലോ എന്നോർത്ത് അപ്പോഴാ ഞാൻ ആകുലനായി. അസംഖ്യങ്ങളായ ജീവജാലങ്ങളെയും കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ മഹാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അപരിമേയത എന്റെ മനോവീര്യം കെടുത്തി. പാരത്രികവിജയം ഉറപ്പുനൽകിക്കൊണ്ട് രാത്രിയുടെയാമത്തിൽ "ഇതു ഞാനാകുന്നു, ഭയപ്പെടേണ്ട"[53] എന്ന് എന്നോടു സംസാരിച്ച വിശുദ്ധ വചനത്തിനു ചെവികൊടുത്തപ്പോഴാ മാത്രമാണ് എന്റെ മനസ്സ് സ്വസ്ഥമായത്.

"ഇതു ഞാനാകുന്നു, ഭയപ്പെടേണ്ട." അതെ, ദൈവമെ, ഞാനതു വിശ്വസിക്കുന്നു; പൂർണ്ണമനസ്സോടെ വിശ്വസിക്കുന്നു. കാരണം, ആ സത്യം

എന്നെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുകയും പൂർണ്ണനാക്കുക യും ചെയ്യുന്നു. എന്റെ എല്ലാ പ്രചോദനങ്ങളു ടെയും ഉറവിടവും അന്ത്യവും അങ്ങുതന്നെയാ ണ്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിരന്തരം അനുഭവ പ്പെടുന്നതും ഞാൻ സർവ്വദാ അനുഗമിക്കേണ്ടതു മായ ആകർഷണത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും അങ്ങുതന്നെ യാണ്. എന്റെ ജീവന്റെ വളർച്ചക്ക് അനുകൂല മായ സാഹചര്യങ്ങളൊരുക്കുന്നതും അങ്ങുതന്നെ. ഞാൻ നിത്യം വിധേയനായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആയിരമായിരം സ്വാധീനങ്ങളെ എനിക്കുവേണ്ടി ചൈതന്യപൂരിതമാക്കുന്നതും അങ്ങയുടെ സർവ്വ സാന്നിദ്ധ്യമാണ്. അത് എന്റെ ആത്മാവ് പദാർത്ഥത്തെ ചൈതന്യവത്താക്കുന്നതിനേ ക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തരമാണ്! എന്നിൽ നിറ ഞ്ഞുയരുന്ന ജീവനിലും എന്നെതാങ്ങിനിർത്തു ന്ന പദാർത്ഥത്തിലും അങ്ങയുടെ ദാനത്തേക്കാളു പരി എന്നെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും അങ്ങയുടെ സ ത്തയിൽ പങ്കുപറ്റാൻ എന്നെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്ത അങ്ങയെത്തന്നെയാണ് ഞാൻ കാണുന്ന ത്. അതെ, എന്റെ ജീവശക്തിയുടെ നിയന്ത്ര ണത്തിലും ആദ്യശിക്ഷണത്തിലും എന്നിലുള്ള പരോക്ഷ ശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിലും അങ്ങയുടെ ക്രിയാത്മകപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ര ണ്ടുഭാവങ്ങളും ഞാൻ അടുത്തറിയുന്നു; അങ്ങയു ടെ വിസ്മയകരമായ ഇരുകരങ്ങളെ ഞാൻ ദർശി ക്കുകയും ചുംബിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ഭുജം എന്നെ സംവഹിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതുവഴി ഞാൻ ജീവന്റെ പ്രസാതസ്സുകളോട് ബന്ധപ്പെടു ന്നു. മറുകരം എന്നെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. ആ ആശ്ലേ ഷം പ്രപഞ്ചത്തോളം വിശാലമായതിനാൽ അതി ന്റെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ സമ്മർദ്ദത്തിൽ പ്രപ ഞ്ചത്തിലെ സർവ്വജീവധാരകളും ഏകതാനമായി എ ന്നിലേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ജീവി ക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം, അങ്ങനെയും ഇങ്ങനെയുമൊ

ക്കെ ആയിത്തീരാനുള്ള താല്പര്യം, സ്വാഭീഷ്ട പ്രകാരം ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിനുള്ള സന്ദർഭങ്ങം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനുഗൃഹീതയാതനകളെല്ലാം അങ്ങയുടെ സ്വാധീനത്താൽ പൂരിതങ്ങളാണ്. ഈ സ്വാധീനമാണ് മൗതികശരീരത്തിന്റെ സംഘാടകശക്തിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ പോകുന്നത്. ജീവധാരകളുടെ ഉറവിടത്തിൽവച്ചുതന്നെ എനിക്ക് അങ്ങുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താൻ അവയിൽ അങ്ങയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അംഗീകരിക്കുകയും എക്കാലത്തും അവയിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കാൻ അങ്ങയോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്താൽ മതിയാകുന്നതാണല്ലോ.

ഞങ്ങളുടെ സമസ്ത ചലനങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ അങ്ങിൽ നിന്നാണല്ലോ. ദൈവമേ, അങ്ങേയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള (സത്താഭിവാഞ്ഛയ്ക്കുള്ള) ദാഹം എന്നിൽ ഉളവാക്കണമേ. അങ്ങനെ, അങ്ങേ ദാനമായ ആ ദൈവികദാഹം വഴി മഹാജലാശയത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനകവാടം എന്നിൽ പൂർണ്ണമായി തുറക്കട്ടെ. സത്തയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആ പാവനമായ ദാഹം ഞങ്ങളിൽ കെട്ടുപോകാൻ അനുവദിക്കരുതേ. ഈ ദാഹമാണല്ലൊ ഞങ്ങളുടെ മൗലികഊർജ്ജവും ഞങ്ങളുടെ അസ്തിത്വത്തിനു നിദാനവും.

അങ്ങയുടെ ദയാർദ്രമായ ജ്ഞാനമാണല്ലോ ഭൂമിയുടെ എല്ലാ ശക്തികളിൽ നിന്നും ജീവിത സന്ദേഹങ്ങളിൽ നിന്നും എന്നെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. ന്യൂനീകരണത്തിന്റെയും [54] മരണത്തിന്റെയും ശക്തികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മാത്രം അങ്ങയുടെ പൂർണ്ണപ്രഭാവം എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവ് എനിക്ക് അങ്ങ് നൽകണമേ. ആ ദാഹം അങ്ങയുടെ സജീവസാന്നിദ്ധ്യത്തിലുള്ള തീഷ്ണമായ വിശ്വാസം എന്നിൽ ജനിപ്പിക്കട്ടെ.

നിന്റെ സഹായത്താൽ ഈ പ്രതീക്ഷയും വിശ്വാസവും പ്രകീയാത്മകശക്തികളായിത്തീരുന്നു. പക്ഷേ, കർത്താവേ, കർത്താവേ എന്ന് അധരങ്ങംകൊണ്ടു വിളിക്കുക [55] മാത്രം ചെയ്യുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവനല്ല ഞാനെന്ന് ബാഹ്യമായ പ്രവൃത്തിവഴി എങ്ങനെയാണ് അങ്ങയെയും എന്നെത്തന്നെയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്? എന്നെ എല്ലായ്പ്പോഴും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അങ്ങയുടെ പ്രവർത്തനത്തോട് ഞാൻ സഹകരിക്കും. അത് രണ്ടുവിധത്തിൽ ഞാൻ ചെയ്യും. ആദ്യമായി, എന്നോട് ഞാനെങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നു കല്പിക്കുന്ന അങ്ങയുടെ പ്രബോധനത്തിന്, സ്നേഹിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള എന്റെ കഴിവ് അമർച്ച ചെയ്യുകയോ വികലമാക്കുകയോ നഷ്ടമാക്കുകയോ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ പരമാവധി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പ്രത്യുത്തരം നൽകിക്കൊള്ളാം. അടുത്തതായി, ദൈനംദിനാനുഭവങ്ങം വഴി, ഓരോ നിമിഷത്തിലും എന്തു തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നും, ഏതു പടി കയറണമെന്നും എനിക്കു കാണിച്ചുതരുന്ന അങ്ങയുടെ സർവ്വാശ്ലേഷിയായ പരിപാലനയ്ക്ക് (അരൂപിയുടെ തലത്തിലേയ്ക്ക് ഉയരുന്നതിനുള്ള അനുകൂലസന്ദർഭങ്ങളിലൊന്നുപോലും നഷ്ടപ്പെടാൻ ഇടവരാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്) ഞാൻ പ്രത്യുത്തരം നൽകാം.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന് ഊടും പാവും പകരുന്ന ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്, നമ്മുടെ ആശയങ്ങളും സ്നേഹവും, മാനുഷിക മതപരഭാവങ്ങളും രൂപം പ്രാപിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ആന്തരികവികാസം. രണ്ട് ഈ പ്രപഞ്ച ശക്തികളെല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേർന്നുകൊണ്ട് നമ്മിൽ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഫലങ്ങം പുറപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുന്ന ബാഹ്യവിജയം.

എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഈ രണ്ട് ഇഴകളും ഒരിക്കലും പൊട്ടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ എന്നെ സഹായിക്കണമേ. അതുവഴി അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തും അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിധത്തിലും ഞാൻ ആയിരിക്കാൻ എന്നെ സഹായിക്കുക. അപ്പോഴും എന്റെ ആന്തരിക ബാഹ്യതലങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്ന പൂർണ്ണവ്യക്തിയിന്മേൽ അങ്ങേയ്ക്ക് സ്വതന്ത്രമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ കഴിയും.

3. ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ യാതനകൾ[a]

നമ്മുടെ സത്തയെ സചേതനമാക്കുകയും അതിന്റെ വളർച്ചയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ശക്തികൾക്കു പിന്നിൽ ദൈവം മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. ജീവന്റെ എല്ലാ നിശ്വാസങ്ങൾക്കും നമ്മെ തുറന്നു കാട്ടുമ്പോൾ, അവയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിക്കു

---

a. സർവ്വചരാചരങ്ങൾക്കും വിശ്വാസിയെ എങ്ങനെ ദൈവത്തോട് ഐക്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയും എന്നാണ് തുടർന്നു നാം ചർച്ചചെയ്യാൻ പോകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തെറ്റായ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി, അതായത്, അനൈക്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രകടനത്തെപ്പറ്റി നേരിട്ട് ഇപ്പോൾ ചർച്ചചെയ്യണ്ടല്ലോ. തന്മൂലമാണ് തിന്മയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ചർച്ചയിൽ പാപത്തെക്കുറിച്ച് സ്പഷ്ടമായി പ്രതിപാദിക്കാത്തത്. പാപം ഒരു ബലഹീനതയാണ് എന്നു മാത്രം ഇപ്പോൾ നാം അറിഞ്ഞാൽ മതി; നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ തെറ്റുകളുടെ (മനസ്താപപ്പെട്ടാലും ശരി) ഫലമായുണ്ടായ ഒരു വ്യതിചലനം, അഥവാ, മറ്റുള്ളവരുടെ തെറ്റുകൾ നമ്മുടെമേൽ ചുമത്തുന്ന വേദനയും ഉൾപ്പെടും. ഈ അർത്ഥത്തിലാണ് അതു നമ്മെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത്. മറേറതൊരു യാതനയേയുംപോല ഇതിനെയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടാണ്, ശാരീരിക തിന്മയേയും ധാർമ്മിക തിന്മയേയും വ്യത്യാസം കാണിക്കാതെതന്നെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മ്പോഴും, നാമവിടുത്തോട് ഐക്യപ്പെടുന്നു—.നാം എ
ല്ലായ്പ്പോഴും വളർച്ചയുടെ യാതനകൾക്കു വിധേയ
രായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയത്രെ. നമ്മുടെ ജോലിയിൽ
നാം താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോഴും ഈ യാതനക
ളോടു സംസർഗ്ഗം പുലർത്തുകയും അവയ്ക്കു പ്ര
ത്യുത്തരം നൽകുകയുമാണു ചെയ്യുക. തന്മൂലം, യാത
നകളിലൂടെ ദൈവാനുഭവത്തിനു പ്രാപ്തരാക്കുമ്പോഴും വള
രാൻതന്നെയാണു നാം തത്രപ്പെടുന്നത്.

നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ
വിധം നിഷേധാത്മകമായ ഒരു ഭാഗംകൂടിയുണ്ട്. അ
വിടെ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങൾക്ക് ഒരു നല്ല
ഫലമോ വ്യക്തമായ തീരുമാനമോ കണ്ടെത്താൻ എത്ര
പരിശോധിച്ചാലും തീർത്തും ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ജീ
വിതത്തിലുടനീളം ദൈവത്തെ ദർശിക്കുക എളുപ്പമാ
ണ്. എന്നാൽ മരണത്തിൽ ദൈവത്തെ ദർശിക്കാൻ
സാദ്ധ്യമാണോ? അതാണു നമ്മെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്ന
പ്രശ്നം. നിരന്തരമായ പരിശീലനത്തിന്റെ ഫലമാ
യി മരണത്തിലും ദൈവത്തെ കാണാനുള്ള തഴക്കം
നാം സമ്പാദിക്കുകതന്നെ വേണം. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മു
ടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഐകസ്തവമായിട്ടുള്ളവയെല്ലാം
ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരും. അതോടൊപ്പം മനുഷ്യജീ
വിതത്തിലെ ഏറ്റവും വിശാലവും അതേസമയം
സ്വീകാര്യക്ഷമവും യാതനാപൂർണ്ണവുമായ അനുഭ
വങ്ങളുടെ തലത്തിൽ ദൈവവുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം
നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

നാശത്തിന്റെ ശക്തികളാണ് നമ്മുടെ യഥാർ
ത്ഥയാതനകളും. അവയുടെ എണ്ണം അസംഖ്യവും,
രൂപം വൈവിദ്ധ്യമാർന്നതും, സ്വാധീനം സ്ഥിര
വുമാണ്. ആശയങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കാനും ധ്യാനത്തെ
സഹായിക്കുവാനും വേണ്ടി വളർച്ചയുടെ ശക്തിയെ
രണ്ടുവിധത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ തളർച്ചയുടെ ശക്തി
കളെയും രണ്ടു വിധത്തിൽ കാണാം: നമുക്കുള്ളിലു

ള്ളവയും, നമുക്കു വെളിയിലുള്ളവയും. നമുക്കു നേരിടുന്ന ദൗർഭാഗ്യങ്ങളെല്ലാമാണ് നമ്മക്കു വെളിയിൽ നിന്നു നമ്മെ ഞെരുക്കുന്ന യാതനകൾ.

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കൊന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു നോക്കിയാൽ മതി, നിരവധി ദൗർഭാഗ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതപാതയിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു കാണാൻ. നമുക്കുണ്ടാകുന്ന മാർഗ്ഗതടസ്സങ്ങളും നമ്മെ തടവിലാക്കുന്ന മതിലും, കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ പാതയും, നമ്മെ തളർത്തിക്കളയുന്ന പ്രതിബന്ധവും, ശരീരത്തെ ഹനിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മാണുവും മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന കുത്തുവാക്കും, ചെറുതും വലുതുമായ എല്ലാ സംഭവങ്ങളും അത്യാഹിതങ്ങളും (തകിടം മറിച്ചിലുകൾ, ആഘാതങ്ങൾ, ക്ഷോഭനങ്ങൾ, മരണങ്ങൾ) തുടങ്ങി നമുക്കു വെളിയിലുള്ള പദാർത്ഥികലോകത്തിനും നമുക്കുള്ളിൽ നിന്നും പ്രസരിക്കുന്ന ലോകത്തിനുമിടയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന ദാരുണാനുഭവങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്നതാണ് നമുക്കു വെളിയിലുള്ള യാതനകൾ. മഞ്ഞും തീയും കള്ളന്മാരുംകൂടി ജോബിന്റെ സ്വത്തും കുടുംബവും മറ്റുള്ള സർവ്വതും അപഹരിച്ചപ്പോഴും സാത്താനു ദൈവത്തോടു പറയാൻ കഴിഞ്ഞു: അവനെ ആഴമായി സ്പർശിച്ചുനോക്കൂ. 'ഒരു മനുഷ്യനുള്ളതെല്ലാം അവന്റെ ജീവനുവേണ്ടി അവൻ നൽകും. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ കരം നീട്ടി അവന്റെ അസ്ഥിയെയും മാംസത്തെയും സ്പർശിക്കുക; അപ്പോൾ അവൻ അങ്ങയെ സ്തുതിക്കുമോ എന്നു കാണാം.'[56] ഒരർത്ഥത്തിൽ വസ്തുക്കളുടെ നഷ്ടം ഒന്നുമല്ല; കാരണം അവയെ വീണ്ടെടുക്കാം എന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ എപ്പോഴുമുണ്ട്. തീർത്തും അപരിഹാര്യമായ ആന്തരികന്യൂനീകരണം വഴി എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട വസ്തുക്കളിൽനിന്നും പിടിച്ചുമാറ്റപ്പെടുകയെന്നുള്ളതാണ് ഭയാനകമായിട്ടുള്ളത്.

നാം വിധേയരായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആന്തരികന്യൂനീകരണങ്ങളാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഇരു

ളടഞ്ഞ വശത്തെയും നൈരാശ്യജനകമാംവിധം ഉപ
യോഗശൂന്യമായ കാലയളവുകളെയും സൃഷ്ടി
ക്കുന്നത്. നാം പിറന്നു വീഴുന്നതോടെ നമ്മുടെ
മേൽ ചാടിവീഴാൻ തക്കം പാർത്തിരിക്കുകയായി
രുന്നു അവയിൽ ചിലത്. സഹജമായ വീഴ്ചകളും,
ശാരീരികവൈകല്യങ്ങളും ബൗദ്ധികവും സാന്മാർ
ഗ്ഗികവുമായ ദൗർബല്യങ്ങളും മറ്റും അവയിൽ
പ്പെടും. ഇവയുടെയെല്ലാം ഫലമായി നമ്മുടെ പ്ര
വർത്തന— ആസ്വാദന— വീക്ഷണ മണ്ഡലങ്ങൾക്ക്
നിഷ്ക്കരുണം പരിധി കല്പിക്കപ്പെടുന്നു. വേറെ
ചിലത് അങ്ങകലെ കാത്തുകിടന്നിട്ട് ഒരത്യാഹിത
മായി പൊടുന്നനെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടു
ന്നു. മറ്റുള്ളവ വ്യാധികളായി കള്ളനെപ്പോലെ നമ്മെ കട
ന്നാക്രമിക്കുന്നു. തല്ക്കാലം നാം മനസ്സിലാക്കിയില്ലെ
ങ്കിൽത്തന്നെ ഈ നാശത്തിന്റെ മൂലഹേതു നമുക്കു
ള്ളിൽപതിയിരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരിക്കൽ നാമെല്ലാം
മനസ്സിലാക്കുന്ന സമയം വരും. ചിലപ്പോഴാം ശരീര
ത്തിലെ കോശങ്ങളാണ് പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ
രോഗബാധിതമാകുകയോ ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാത്ത
പ്പോഴാം നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മൂലഘടകങ്ങളാം
തന്നെ സംഘർഷത്തിലാണെന്നും എല്ലാവിധ ക്രമീ
കരണത്തെയും തകർക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നും നമു
ക്കു തോന്നുന്നു. അപ്പോഴാം നമ്മുടെ പരാജയങ്ങളാം
ക്കും ആന്തരികസംഘട്ടനങ്ങളാംക്കും സമ്മർദ്ദങ്ങളാംക്കും
മുമ്പിൽ നിസ്സഹായരായി നോക്കിനിൽക്കാനേ ന
മുക്കു കഴിയൂ; ആരും നമ്മുടെ സഹായത്തിനുവരാൻ
പോകുന്നില്ല എന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു.

അപ്രതിരോദ്ധ്യമായ ഈ ആക്രമണങ്ങളാം നമു
ക്കുള്ളിൽ ആഴത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്മു
ടെ ജീവശക്തിയെയും പ്രകാശത്തെയും സ്നേ
ഹത്തെയും കെടുത്തിക്കളയുന്ന ഈ ആക്രമണങ്ങളുടെ
പിടിയിൽ നിന്നു നാം എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷ

പ്പെട്ടുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോഴേയ്ക്കും നമുക്ക് ഒരു തരത്തിലും രക്ഷപ്പെടാൻ വഹിയാത്ത മന്ദവും അനിവാര്യവുമായ വൃദ്ധിക്ഷയത്തിന്റെ കരാളവക്ത്രത്തിൽ നാം വീണു കഴിയും. വാർദ്ധക്യം നമ്മെ അല്പാല്പമായി കാർന്നുതിന്ന് അന്ത്യത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളിവിടും. നമ്മുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളെ പിടിച്ചുപറിക്കുകയും ആനന്ദാനുഭൂതികളിൽ നിന്നു നമ്മെ പറിച്ചുമാറ്റുകയും നമ്മെയെല്ലാം മരണത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിവിടുകയും ചെയ്യുന്ന കാലത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്ക് എത്ര ഭയാനകം!

നദീജലം സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കെന്നതുപോലെ, മന്ദഗതിയിലും ശീഘ്രഗതിയിലുമുള്ള നമ്മുടെ എല്ലാ ക്ഷയങ്ങളും, മരണത്തിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ച് അതിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നു. നമ്മുടെ എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള ന്യൂനീകരണങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയും പരമകാഷ്ഠയുമാണ് മരണം. അത് തിന്മയുടെ മൂർത്തീഭാവമാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സഞ്ചയമായ ഘടനയിൽ നാമുംചേരുന്നിടത്തോളം മരണമാകുന്ന ഈ ശാരീരികതിന്മ അനിവാര്യമാണ്. നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ദുരുപയോഗം നാമുംക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തിലും നമ്മിൽത്തന്നെയും ഒരുപോലെ അസ്വാസ്ഥ്യം പരത്തുകയാണ്; ഈ സങ്കീർണ്ണപ്രപഞ്ചത്തെ എല്ലാവിധ തിന്മകളുടെയും ദുഷ്ടതയുടെയും തത്ഫലമായി മരണത്തിന്റെയും പ്രഭവസ്ഥാനമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയാണ്. അങ്ങനെ മരണം ഒരു ധാർമ്മികതിന്മയുംകൂടിയായിത്തീരുന്നു.

മരണത്തിൽ ദൈവത്തെ ദർശിച്ചുകൊണ്ട് നാം അതിനെ ജയിക്കണം. അങ്ങനെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ അന്തരംഗങ്ങളിൽ 'ദൈവികം' സ്ഥാപിക്കപ്പെടണം. അപ്പോഴേ നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വം പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിൽ കേന്ദ്രീകൃതമാകും.

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസപ്രബോധനവും പരിശീലനവും നമ്മുടെ മാനുഷികകർമ്മങ്ങളുടെ ദൈവികീകരണമെന്നതുപോലെ യാതനകളുടെ ദൈവികീകരണത്തിലും വളരെ വ്യക്തമാണ്. ക്രിസ്തു മരണത്തെ കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു, അതിന്റെ ദൃഷ്യഫലങ്ങളെ അമർച്ചചെയ്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മരണത്തിന്റെ മാരകമായ വിഷം ജീവാമൃതമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിലൂടെ ക്രിസ്തു നാശത്തിന്റെഎല്ലാ ശക്തികളെയും എന്നന്നേയ്ക്കുമായി അമർച്ചചെയ്തു. തന്നെയുമല്ല, അവയെല്ലാം ദൈവികകരങ്ങളുടെ ധന്യമായ സ്പർശനശക്തിയായും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെമേൽ ദൈവതിരുമനസ്സിനുള്ള അനുഗൃഹീതമായ സ്വാധീനമായും മാറാൻ കഴിവുള്ളവയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ ജീവിതം തെറ്റുകുറ്റങ്ങളാൽ വളരെ വികലമായിരിക്കാം. നമ്മുടെ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും വളരെ നിരാശാജനകമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, സമ്പൂർണമായ ഒരു പുനഃക്രമീകരണം വഴി നമുക്ക് നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെ തിരുത്തിക്കൊണ്ട് അർത്ഥവത്തായ ഒരു ജീവിതം പുനരാരംഭിക്കുവാനുള്ള സാദ്ധ്യത എപ്പോഴുമുണ്ട്. ''ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്ക്, എല്ലാം നന്മയ്ക്കായി ഭവിക്കുന്നു.''[57] നമ്മുടെ വിവരണത്തിന്റെയും ചർച്ചയുടെയും സാരാംശം ഈ ബൈബിൾ വാക്യത്തിലുണ്ട്.

മാനുഷികയത്നങ്ങളുടെ രക്ഷാകരമൂല്യത്തിലെന്നതുപോലെ ഇവിടെയും നമ്മുടെ മനസ്സ് പ്രതീക്ഷാപൂർണ്ണമായിരിക്കാൻവേണ്ടി, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം അന്വേഷിച്ചുപോകുന്നു.

ഈ പഠനം തികച്ചും അനിവാര്യമാണ്. കാരണം, തിന്മയോടുള്ള ക്രൈസ്തവന്റെ മനോഭാവം തന്നെ വളരെ ആപൽക്കരമായ നിരവധി തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കിടം കൊടുക്കാൻപറ്റിയതാണ്. ക്രിസ്തീയ നി

സ്സംഗതയെപ്പറ്റിയുള്ള തെറ്റായ സങ്കല്പവും, അതോടൊപ്പം ക്രിസ്തീയമായ വിധേയത്വത്തിനു നൽകുന്ന തെറ്റായ ഭാഷ്യവുമാണ് ഒരു നല്ല വിഭാഗം അക്രൈസ്തവരും സുവിശേഷത്തെ നിർവ്യാജം വെറുക്കാനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്ന്.

നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ചീഞ്ഞഴിഞ്ഞ് ഉപയോഗശൂന്യമായ വശങ്ങൾക്ക് നമുക്കുചുറ്റുമുള്ള ദൈവരാജ്യസ്ഥാപനത്തിലും ദൈവമേഖലയിലും എന്താണു സ്ഥാനം? നമ്മുടെ ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ രൂപാന്തരീകരണത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളും, രണ്ടു കാലയളവുകളും തിരിക്കുക. അപ്പോൾ അതിന്റെ സ്ഥാനം മനസ്സിലാകും. തിന്മയ്ക്കെതിരെയുള്ള സമരമാണ് അവയിൽ ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടം. രണ്ടാമത്തേത് പരാജയത്തിന്റെയും അതിന്റെ രൂപാന്തരീകരണത്തിന്റെയും.

A. തിന്മയ്ക്കെതിരായി ദൈവത്തോടുകൂടിയുള്ള നമ്മുടെ പോരാട്ടം.

വേദനയനുഭവിക്കുമ്പോൾ, 'ദൈവം എന്നെ സ്പർശിച്ചു' എന്നു ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി പറയുന്നു. ഇത് വളരെ ശരിയാണ്, അതിന്റെ സരളത അത്യന്തം സങ്കീർണ്ണമായ ആദ്ധ്യാത്മിക വ്യാപാരങ്ങളുടെ ഒരു ശൃംഖലയെത്തന്നെ സംക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും. ആ ശൃംഖലയിലൂടെ കടന്നുപോയിക്കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇപ്രകാരം പറയാൻ നമുക്കവകാശമുള്ളുതാനും. കാരണം, തിന്മയുമായുള്ള സംഘട്ടനത്തിനിടയിൽ സ്കൊളാസ്റ്റിക്ക് ചിന്തകരുടെ ഭാഷയിൽ 'ചില ഘട്ടങ്ങളെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ' ശ്രമിച്ചാൽ ഈ നാശത്തിൽ നിന്നും എന്നെ വിടർത്താൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു—'ഈ കാസാ എന്നിൽ നിന്നും എടുത്തുമാറ്റാൻ'[58] ഞാൻ അവിടുത്തെ സഹായിക്കണമെന്ന് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്ന് മറിച്ചു പറഞ്ഞു

തുടങ്ങേണ്ടിവരും. തിന്മയ്ക്കെതിരെ പോരാടുകയും നമ്മെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വെറും സാധാരണമായ ശാരീരികപീഡകംപോലും കഴിവുള്ളിടത്തോളം കുറയ്ക്കുകയുമാണ് സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നമ്മുടെ പിതാവ് നമുക്കുവേണ്ടി ആദ്യം ചെയ്യുന്നത് എന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇതു നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്യാത്ത പിതാവിനെ വിഭാവന ചെയ്യാനോ സ്നേഹിക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ.

ലോകത്തെ അതിന്റെ രൂക്ഷമായ കഷ്ടതങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കാനും, അതിന്റെ മുറിവുകൾ വച്ചുകെട്ടാനും വേണ്ടിയുള്ള അവിശ്രാന്തമായ പരിശ്രമമായിയുഗാന്തരങ്ങളിലൂടെയുള്ള പരിപാലനയെ കണക്കാക്കുക തികച്ചും ശരിയായ ഒരു വീക്ഷണമാണ്. സുവിശേഷത്തോട് തികച്ചും പൊരുത്തമുള്ള ഒരു വീക്ഷണമാണത്. തീർച്ചയായും ദൈവംതന്നെയാണ് ഓരോ കാലങ്ങളിൽ പുരോഗതിയുടെ പൊതുവായ ക്രമത്തിനു യോജിക്കുന്നവിധം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് വലിയ ഉപകാരികളെയും വലിയ ഭിഷഗ്വരന്മാരെയും അയയ്ക്കുന്നത്. തന്റെ അസ്തിത്വത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതിൽ വിമുഖത കാണിക്കുന്നവരിൽപ്പോലും സുഖത്തിനും ശമനത്തിനുംവേണ്ട എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും അന്വേഷിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയെ സന്നിവേശിപ്പിക്കുന്നതും അവിടുന്നുതന്നെയത്രെ. തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെയോ ശരീരത്തെയോ സ്വതന്ത്രമാക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും കൃതജ്ഞതയർപ്പിക്കാൻ മുട്ടുമടക്കുമ്പോഴും ആത്മാവിൽ നിന്ന് വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും മാറുമ്പോഴും, ഈ ദൈവികസാന്നിദ്ധ്യത്തെ അറിയാതെതന്നെ മനുഷ്യർ അംഗീകരിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്? അതെ, തീർച്ച. കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ ആദ്യസമീപനത്തിൽ നമുക്കെതിരെ വരുന്നതിനെ വെറുക്കാതെയും അവയെ സർവ്വാത്മനാ ഒഴിവാക്കാതെയും ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. ആ നിമിഷം കഷ്ടപ്പാടുകളെ നിർമ്മാർ

ജ്ജനം ചെയ്യാൻ മുഴുഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടുംകൂടെ[b] എത്ര കൂടുതൽ നാം യത്നിക്കുന്നുവോ, അത്രയുംകൂടുതൽ ഗാഢമായി ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയത്തോടും പ്രവൃത്തിയോടും നാം ഒത്തുചേരുന്നു.

B. നമ്മുടെ ഭാഗികമായ പരാജയവും അതിന്റെ രൂപാന്തരീകരണവും

നമ്മുടെ സംരക്ഷകനായ ദൈവത്തോടൊത്തു ചേർന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കാമെന്നു നമുക്കുറപ്പുണ്ട്. പക്ഷേ, കഷ്ടതകളെയോ, ജീവിതത്തെത്തന്നെ ഒരു പരാജയമായിക്കരുതാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന ആന്തരികതോൽവികളെയോ എല്ലായ്പ്പോഴും ഒഴിവാക്കാമെന്ന് നമുക്കു യാതൊരുറപ്പുമില്ലതാനും. എന്തായാലും നമുക്കെല്ലാം പ്രായം ഏറിവരികയാണ്. നാമെല്ലാവരും മരിക്കയും ചെയ്യും. അതായത്, നമ്മുടെ പ്രതിരോധം എത്ര ശക്തമായിരുന്നാലും ഒരുനിമിഷം, നാം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നശീകരണശക്തികളുടെ ശക്തമായ പിടിമുറുക്കം, ജീവശക്തികളുടെമേൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതായും ശാരീരികമായി നിശ്ശേഷം ക്ഷയിച്ച നമ്മെ അടിപ്പെടുത്തുന്നതായും നമുക്കനുഭവ

---

b. അമർഷവും എതിർപ്പും കൂടാതെ, എന്നാൽ സ്വീകരണത്തിനും അന്തിമ പരിത്യാഗത്തിനും ഉള്ള സന്നദ്ധതയോടുകൂടെത്തന്നെ. 'പ്രകൃതിയുടെ രണ്ടു നിമിഷങ്ങളെ' വിവരിക്കുമ്പോഴും അവയെ കുറെയെങ്കിലും വികലമാക്കാതെ, വേർതിരിക്കാൻ തീർത്തും പ്രയാസമാണ് എന്നു വ്യക്തം. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തിന്മയ്ക്കെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധത്തിന്റെ ആവശ്യം പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ വളരെ സ്പഷ്ടമാണ്. അതെല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അലസതമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന പരാജയവും, നീതീകരിക്കാനാവാത്ത അവിവേകത്തിന്റെ ഫലമായി പിടിപെടുന്ന രോഗവും എല്ലാം അതേപടി ദൈവഹിതമാണെന്നു പറയാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ല.

പ്പെടും. പക്ഷേ, ദൈവം നമ്മുടെ പക്ഷത്തു ചേർന്നുനിന്നു പൊരുതുമ്പോഴും നാമെങ്ങനെ പരാജയപ്പെടും? അല്ലെങ്കിൽ. ഈ പരാജയത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്?

നമ്മുടെ പരാജയങ്ങളും, ശാരീരികമാത്രമായവപോലും സർഗാത്മകമായ നന്മയോടും ശക്തിയോടും കൂടിഎങ്ങനെ പൊരുത്തപ്പെടും എന്നതാണല്ലോ, ''തിന്മയെന്നപ്രശ്നം'' (Problem of evil). നമ്മെ അലട്ടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളിലൊന്നായി അത് എന്നും അവശേഷിക്കും. ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിജാലങ്ങളും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന യാതനകളെപ്പറ്റി (ഉദാഹരണത്തിന് വിധിക്കപ്പെട്ടവരനുഭവിക്കുന്ന യാതന) പൂർണ്ണമായി ബോധവാന്മാരാകണമെങ്കിൽ പരിമിതസത്തയുടെ (participated being) പ്രകൃതിയും മൂല്യവും നാം നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. പക്ഷേ, ഒരു ഉപമാനത്തിന്റെ അഭാവംമൂലം അങ്ങനെയൊരറിവ് നമുക്കു സാദ്ധ്യവുമല്ല. ഇതുമാത്രം നമുക്കറിയാം. ഒന്നാമത്, സൃഷ്ടവസ്തുക്കളോട് ദൈവം ഗാഢമായി ഐക്യപ്പെടണമെങ്കിൽ അവ ഒരു തമ്പാറെടുപ്പ് നടത്തിയേ പറ്റൂ. ഈ ഒരുക്കത്തിനിടയ്ക്ക് അപൂർണ്ണാവസ്ഥയിലുള്ള സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾക്ക് അവയിലും അവയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള വൈവിദ്ധ്യങ്ങളുടെ അപൂർണ്ണമായ പ്രകീകരണത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അപകടങ്ങളെ (അത് ഒരു ആദ്യതെറ്റിന്റെ ഫലമായി വർദ്ധമാനമായിരിക്കുന്നു) ഒഴിവാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അടുത്തതായി, തിന്മയുടെമേലുള്ള നന്മയുടെ ആത്യന്തികവിജയം ലോകത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഒരു ഏകീകരണത്തിൽ (organisation) മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നതുകൊണ്ട് അത്യന്തം ഹ്രസ്വമായ നമ്മുടെ വ്യക്തിജീവിതത്തിന് ഇവിടെവച്ച് വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനത്തിന്റെ സന്തോഷം ആസ്വദിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. സമാധാനത്തിനുവഴിതെളിക്കുന്ന ഒരാക്രമണത്തിനിടയിൽ മരിച്ചുവീഴുന്ന സൈനികരെ

പ്പോലെയാണു നാം. നമ്മുടെ പരാജയത്തിൽ ദൈവത്തിന് അടിസ്ഥാനപരമായി യാതൊരു പരാജയവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. കാരണം, നാം ഓരോരുത്തരായി തറപറ്റുന്നെന്നു തോന്നുന്നെങ്കിലും, ഇനിയും നാം ജീവിക്കേണ്ട ലോകം നമ്മുടെ മരണത്തിലും മരണത്തിലൂടെയും വിജയം കൈവരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ അനന്തശക്തിയെ അസന്ദിഗ്ധമാക്കാൻപോരുന്ന ഈ പ്രഥമവിജയം, ഒരുപക്ഷെ കൂടുതൽ വ്യക്തവും എല്ലായ്പ്പോഴും എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമായ മറെറാരു വെളിപ്പെടുത്തലിലൂടെ, തന്റെ സാർവ്വത്രികാധിപത്യത്തിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലിലൂടെ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയാണ്. ആഘാതങ്ങളും ക്ഷയങ്ങളും ധാർമ്മികതിന്മകളുംപോലും ഇല്ലാതെ വളർന്നു പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തെ സംവിധാനം ചെയ്യാൻ അനന്തജ്ഞാനിയായ ദൈവത്തിനുപോലും c സാദ്ധ്യമല്ല. അധഃപതിച്ച ഒരു ലോകത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇത് കുറെക്കൂടി ശരിയാണ്. "ഉതപ്പുണ്ടാവുക ആവശ്യമാണ്"[59] എന്ന ബൈബിൾ വാക്യം ഇവിടെ അന്വർത്ഥമാണ്. തിന്മയെ പൊടുന്നനെ അമർച്ചചെയ്യാൻ സൃഷ്ടിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ ദൈവത്തെ അനുവദിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ ഉൽക്കർഷത്തിന് ഉപകരിക്കുന്നവിധം അതിനെ നന്മയാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ദൈവം തിന്മയോടു പ്രതികാരം ചെയ്യുകയാണ്. താൻ ശില്പവേല ചെയ്തുകൊണ്ടി

---

c. കാരണം, വസ്തുക്കളുടെ പ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ പൂർണ്ണത തന്നെയായ ദൈവത്തിനു സാദ്ധ്യമല്ല. പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അഥവാ, മുകളിലേയ്ക്കുയരുകയും ചെയ്യുന്ന ലോകം പ്രകൃത്യാതന്നെ വളരെയേറെ ക്രമരഹിതമാണ്. തിന്മയുടെ യാതൊരു ലാഞ്ഛനയും യാതൊരു ഭീഷണിയും ഇല്ലാത്ത ഒരു ലോകം പണ്ടേതന്നെ പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ച ഒന്നത്രേ.

രിക്കുന്ന ഒരു കല്ലിന്റെയോ, താൻ വാർക്കുന്ന ഓടിന്റെയോ, ന്യൂനതയും മാലിന്യവും അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരാകാരത്തിനും സുന്ദരമായ സ്വരത്തിനും വേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കലാകാരനെപ്പോലെ, ദൈവം നമ്മെ ഭാഗികമായ മരണത്തിൽനിന്നും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അനിവാര്യഘടകമായ അവസാനമരണത്തിൽനിന്നു വിമുക്തരാക്കാതെ മെച്ചപ്പെട്ട മറെറാരു പദ്ധതിയിൽ സഞ്ചയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷേ, നാം ആത്മാർത്ഥമായി ദൈവത്തിലാശ്രയിക്കണമെന്നു മാത്രം. നമുക്കൊഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത നമ്മുടെ അസുഖങ്ങളും മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ വീഴ്ചകളും, അവ നമ്മുടെ അറിവോടുകൂടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണെങ്കിൽക്കൂടി ആ രൂപാന്തരത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാവുന്നവയാണ്-- നാം എപ്പോഴും അവയെപ്പററി മനസ്താപമുള്ളവരാണെങ്കിൽ ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ എല്ലാം നന്മയാവണമെന്നില്ല; പക്ഷേ, എല്ലാം നന്മയാവാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളതായിരിക്കും. "എല്ലാം നന്മയ്ക്കായി ഭവിക്കുന്നു." d

നമ്മുടെ മരണത്തെ ഒരു നവജീവനായി ദൈവം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അത്ഭുതകരമായ ആ പ്രക്രിയയുടെ സ്വഭാവവും ക്രമവും എന്താണ്? നമ്മെ രൂപപ്പെടുത്താനുതകുന്നവയും നമുക്കു പരിചിതങ്ങളുമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ സാദൃശ്യങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും, മനുഷ്യയാതനകളെപ്പററിയുള്ള സഭയുടെ സുസ്ഥിരമായ നിലപാടിനെയും പ്രായോഗികമായ പാഠങ്ങളെയുംപററി വിചിന്തനം ചെ

---

d. വിശ്വാസത്തിന്റെ അത്ഭുതകരമായ ഫലങ്ങളെപ്പററി കൂടുതലായി മൂന്നാം ഭാഗം: 3:ii-ൽ കാണുക. ഇപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പൊതുസിദ്ധാന്തം തരുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

യ്തുകൊണ്ടും ഈ ചോദ്യത്തിന് സമാധാനം നൽകാൻ ശ്രമിക്കാം.

ദൈവപരിപാലനയിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമായും മൂന്നുവിധത്തിൽ അത് തിന്മയെ നന്മയാക്കി മാറ്റുന്നുവെന്നു പറയാം. സ്വാഭാവികതലത്തിൽ ഇതെങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നുവെന്ന് ആദ്യം പരിശോധിക്കാം. നമുക്കു നേരിടുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഒരു തിന്മയായി പലപ്പോഴും നമുക്കു തോന്നാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തെ കൂടുതൽ ശുഭമായ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കോ മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കോ തിരിച്ചുവിടും. അതാണ് നീതിമാനായ ജോബിനും സംഭവിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനസന്തോഷം ആദ്യത്തെതിനേക്കാൾ വലുതായിരുന്നല്ലോ. മറ്റുചില അവസരങ്ങളിൽ,—ഒരുപക്ഷേ, കൂടുതൽ പ്രാവശ്യം—നമ്മെ ആകുലരാക്കിത്തീർക്കുന്ന നമ്മുടെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ചിതലും തുരുമ്പും നശിപ്പിക്കയില്ലാത്ത ആത്മീയ മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു തിരിയാനും, അവിടെ തകർന്നു പോയ നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ സഫലീകരണം പ്രാപിക്കാനും നമ്മെ സഹായിക്കും. പുണ്യവാന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽ മാത്രമല്ല, പൊതുവെ നോക്കിയാൽ ബുദ്ധിശക്തിയിലും നന്മയിലും മുൻനിരയിൽ നിൽക്കുന്നവരുടെ ജീവിതത്തിലും ഇതിനു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാം. ഇവിടെ, അവരെ ക്ഷയിപ്പിക്കുമെന്നോ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി അടിപ്പെടുത്തിക്കളയുമെന്നോ ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന അഗ്നിപരീക്ഷകളുടെയും അധഃപതനങ്ങളുടെയും ഇടയിൽനിന്ന് ഉൽകൃഷ്ടരും, പവിത്രവന്നവരും, നവീകരിക്കപ്പെട്ടവരുമായി അവർ പൊങ്ങിവരുന്നതായാണു നാം കാണുന്നത്. ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന നമ്മുടെ പരാജയങ്ങൾ, ഒരു വിമാനത്തിന്റെ 'എലിവേറർ' പോലെയും മുന്തിരിച്ചെടിയെ വെട്ടിനിർത്താനുപയോഗിക്കുന്ന കത്തിക പോലെയുമാണ്. അതു നമ്മുടെ ആന്തരികജീവരസത്തെ ഫലദായകമാം

വിധം പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നു; നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഇഴകളെ വിടർത്തി വിടുന്നു. അങ്ങനെ, നമ്മെത്തന്നെ നേരായ പാതയിലൂടെ ഉയർത്തിവിടാൻ അത് സഹായിക്കുന്നു—പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന നാശത്തെ, അത് ധാർമ്മികമായ ഒരു വീഴ്ചയാണെങ്കിൽകൂടി, ഇങ്ങനെ ഒരു വിജയമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എത്ര ആത്മീയമായിരിക്കാമെങ്കിലും ഈ വിജയം അനുഭവവേദ്യമാണ്. അഗസ്റ്റിന്റെയും മേരി മഗ്ദലനയുടെയും ലിഡ്വിന്റെയും ജീവിതം ഓർക്കുന്ന ആരും 'ആഹ്ലാദദായകമായ വേദന'യെന്നോ, 'ധന്യമായ പാപം' എന്നോ ഉദ്ഘോഷിക്കാൻ മടിക്കുകയില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുവിധത്തിലും തിന്മയെ സംബന്ധിച്ച ദൈവപരിപാലന കുറെയെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക്ഗ്രാഹ്യമായ ചില സങ്കീർണ്ണ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. അവ ഏറ്റവും സാധാരണമാണുതാനും. ദൃശ്യമായ യാതൊരു നന്മയും ഉളവാക്കാത്ത നിരവധി ന്യൂനീകരണങ്ങളും നമുക്കു ചുറ്റും നമ്മിലും സദാ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി, അകാലമരണങ്ങളും, അപകടങ്ങളും, നമ്മുടെ സത്തയുടെ ഉൾക്കാമ്പിനെത്തന്നെ കാർന്നുതിന്നുന്ന ദൗർബല്യങ്ങളും. ഇപ്രകാരമുള്ള വീഴ്ചകളിൽനിന്നും മനുഷ്യൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്നത് നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആ വീഴ്ചകളും അവനെ നശിപ്പിക്കുകയോ ദാരുണമായവിധം അവനെ ന്യൂനീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. അപരിഹാര്യങ്ങളും അന്ത്യത്തെ അതിന്റെ ഏറ്റവും മാരകമായവിധത്തിൽ ദർശിക്കാവുന്നതുമായ ഈ അധ:പതനങ്ങളും എങ്ങനെയാണു നമുക്കൊരു നന്മയായി മാറുക? ഇവിടെയാണ്, ദൈവപരിപാലന നമ്മുടെ അധ:പതനത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽക്കടന്ന് പ്രവർത്തിക്കുന്നത് നാം കാണുന്നത്. ഏറ്റവും ഫലവത്തായതും നമ്മെ തീർച്ചയായും പരിശുദ്ധരാക്കിത്തീർക്കുന്നതുമായ മാർഗ്ഗമാണിത്.

ഇതാണ് ദൈവപരിപാലനയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ മാർഗ്ഗം.

ദൈവം നമ്മുടെ യാതനകളെ ബോധപൂർവ്വമായ സഫലീകരണത്തിനായി നിയോഗിച്ചുകൊണ്ട് രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സ്വർഗ്ഗീയ ജറുസലെമിൽ നിശ്ചിതമായ സ്ഥാനം കൈവശമാക്കേണ്ട ഒരു രത്നം നമുക്കുള്ളിലുണ്ട്. അതിനെ കൊത്തിമിനുക്കാനുള്ള ആയുധമായി മാറിയിരിക്കുകയാണ് ഈ നശീകരണശക്തികളും ദൈവകരങ്ങളിൽ. അവിടുത്തേയ്ക്ക് ഇതിലപ്പുറവും ചെയ്യാൻ കഴിയും. കാരണം നമുക്കു കേവലം നഷ്ടമായി കാണപ്പെടുന്ന അനുഭവങ്ങളെ ദൈവൈക്യത്തിനായുള്ള ചവിട്ടുപടികളാക്കിത്തീർക്കാൻ തന്റെ അനന്തശക്തിക്കു സാദ്ധ്യമാണ്.

തന്നിൽനിന്നു പുറത്തുകടന്ന് സ്നേഹവിഷയത്തിൽ സ്വയം ശൂന്യനാകാതെ ആർക്കും ഐക്യം സാദ്ധ്യമല്ല. ഐക്യം നമ്മെക്കാൾ വലിയ ഒരുവനുമായിട്ടാകുമ്പോൾ ഈ ശൂന്യവത്ക്കരണം സർവ്വഥാ പൂർണ്ണമായിരിക്കണം. ദൈവസംസർഗ്ഗം ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ സ്വാർത്ഥതയുടെ അവസാനവേരുപോലും പിഴുതുമാറ്റേണ്ടതാണ്. വിശാലവീക്ഷണം വഴിയായി നാം കൈവരിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥതയുടെമേലുള്ള വിജയം ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കായി കുറെയെല്ലാം നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു. ചില തിരിച്ചടികളുടെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന നമ്മുടെ ആശയാഭിലാഷങ്ങളുടെ അനുക്രമമായ ആത്മീയവത്കരണവും ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു നമ്മെ യോഗ്യരാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടുകൂടിയുള്ള ദൈവസേവനത്തിനുവേണ്ടി നാം നടത്തേണ്ട അന്തിമവും നിർണ്ണായകവുമായ കുതിച്ചുചാട്ടത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുമാത്രമാണ്. നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വകേന്ദ്രത്തെ അതിന്റെ പരമമായ സീമകളിലേയ്ക്കു വികസിപ്പിക്കുകമാത്രമാണ് ഈ പ്രാരംഭവിരകതിയുടെ തത്ക്കാല ഫലം. ആ പരമമായ അ

വസ്ഥ പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വ്യക്തിത്വം പൂർണ്ണമായി നമ്മുടെ പിടിയിലാണെന്നും മുമ്പൊരിക്കലും ആയിരുന്നിട്ടില്ലാത്തവിധം സ്വതന്ത്രരും കർമ്മോത്സുകരുമായിത്തീർന്നുവെന്നുമുള്ള വിചാരമായിരിക്കും നമ്മിൽ അവശേഷിക്കുക. പക്ഷേ, ഇപ്പോഴും നാം നമ്മുടെ വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ, ദൈവത്തിങ്കലേയ്ക്കുള്ള തിരിച്ചു വരവിന്റെ നിർണ്ണായകമായ ഘട്ടം കടന്നിട്ടില്ല. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയുടെ അവസാനത്തെ ഉരുക്കുകോട്ട തകർക്കുന്ന ഒരു പടികൂടി നാം മുമ്പോട്ടു കടക്കാനുണ്ട്. —"അവൻ വളരണം, ഞാൻ തളരണം."[60] ഇതുവരെയും നാം നമ്മുടെ ജീവനെ മുഴുവനായും നഷ്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. നിർണ്ണായകമായ ആ രൂപാന്തരീകരണത്തിന് ഹേതു എന്തായിരിക്കും? അത് മരണമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഈലോകത്തിൽ മരണം ജീവികളുടെ വിധിവിഹിതമാണ്. ഒരു ആദ്യതെറ് അതിനെ കൂടുതൽ അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. നമ്മെ കഷ്ടപ്പിക്കുന്ന എല്ലാശക്തികളുടെയും, ആകെത്തുകയും അവയുടെ മാതൃകയുമാണ് മരണം. അതിനെതിരെ വ്യക്തിപരമോ, നേരിട്ടോ, പെട്ടെന്നോ ഉള്ള ഒരു വിജയം ആശിക്കാതെ നാം സമരം ചെയ്യണം. ക്രിസ്തീയ വീക്ഷണത്തിൽ, സ്രഷ്ടാവും രക്ഷിതാവുമായവന്റെ മഹത്തായ വിജയം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ന്യൂനീകരണത്തിന്റെയും നാശത്തിന്റെയും സാർവ്വത്രികശക്തിയെ തികച്ചും ജീവദായകമായ ശക്തിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ്. ദൈവം തനിക്ക് വാസസ്ഥലമുണ്ടാക്കാതെ നമ്മുടെ ആത്മാവിൽ വന്നു വസിക്കയില്ല. അതിന് നമ്മെ ഇല്ലായ്മചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു പുതിയ രൂപം കൊടുക്കാൻ തക്കവണ്ണം നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ തന്മാത്രകളെ ഭേദിക്കണം. മരണം ദൈവത്തിന് നമ്മുടെ അന്തരാത്മാവിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കാൻ അവശ്യാവശ്യമായ കവാടം തുറന്നുകൊടുക്കുകയാണു ചെയ്യുക. അതിന് ആവശ്യമായ വിയോജനത്തിന് നാം വിധേയരാകേണ്ടിവരും. ദൈവികാഗ്നി നമ്മുടെമേൽ ഇറങ്ങിവരാൻ

അത്യാവശ്യമായ അവസ്ഥയിൽ മരണം നമ്മെ ആക്കിക്കൊള്ളും. അങ്ങനെ ശിഥിലീകരിക്കാനും ഉരുക്കിക്കളയാനുമുള്ളമാരകമായ ശക്തിയെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ കർമ്മങ്ങൾക്ക് ഉപകരിക്കുന്നവിധം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിൽ പ്രകൃത്യാതന്നെ പൊള്ളയും ശൂന്യവുമായിട്ടുള്ളത് ദൈവത്താൽ പൂരിതമാകുന്നു. ശിഥിലമായ മനുഷ്യപ്രകൃതി ദൈവത്തിൽ ഏകീഭവിക്കുന്നു.

C. നൂനീകരണത്തിലൂടെയുള്ള ഐക്യം.

എന്നെ വികസിപ്പിക്കുന്നതുവഴി അവിടുത്തേയ്ക്ക് എന്നേമേലുള്ള സ്വാധീനം വർദ്ധിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് സമരത്തിനിടയ്ക്ക് ചിന്തിക്കുന്നതുതന്നെ, ഓ, ദൈവമേ, എനിക്കു സന്തോഷദായകമായിരുന്നു. ജീവന്റെ ആന്തരികവികാസത്തിലും, അനുകൂലമായ സംഭവവികാസങ്ങളിലും അങ്ങയുടെ സംരക്ഷണയ്ക്ക് എന്നെ മുഴുവനായി കൈവെടിയുന്നതും എനിക്കു ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. എല്ലാവിധ വളർച്ചകളെയും അങ്ങയെ എന്നിൽ വളർത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലുള്ള സന്തോഷം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ സ്ഥിതിക്ക്, ഐക്യപ്പെടലിന്റെ ഈ അവസാനവശത്തിന് ഞാൻ പൂർണ്ണമനസ്സോടെ സമ്മതിക്കാനുള്ള അനുഗ്രഹം തന്നരുളുക. അതിനിടയിൽ അങ്ങയിൽ ഇല്ലാതായിക്കൊണ്ട് ഞാൻ അങ്ങയെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളാം.

അങ്ങ് 'എന്റെ വലിയആത്മം' (a greater myself) ആയി എനിക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ, ''എന്റെ സമയം സമാഗതമാകുമ്പോഴ്'' എന്നെ നശിപ്പിക്കാനും വേരോടെ പിഴുതുകളയാനും ഉറച്ചിരിക്കുന്ന അജ്ഞാതവും വിരുദ്ധവുമായ ശക്തികളുടെ പിന്നിൽ അങ്ങയെ ദർശിക്കാൻ

എന്നെ തുണയ്ക്കണമേ. ജരാനരകളും എന്റെ ശരീരത്തെ ബാധിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോഴും, അതിലുപരി, അവ എന്റെ മനസ്സിനെ ബാധിക്കുമ്പോഴും, എന്നെ ക്ഷയിപ്പിക്കുവാനോ എന്നെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനോ, ശക്തിയുള്ള ദീനം എന്നെ പുറമേനിന്നും പ്രഹരിക്കുകയോ അകത്തുനിന്നും ആക്രമിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴും, ഞാൻ രോഗിയാണ് അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വൃദ്ധനായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സത്യം എനിക്കു ബോദ്ധ്യമാകുന്ന ആ ഭയങ്കരനിമിഷത്തിൽ, സർവ്വോപരി, എനിക്ക് എന്റെമേലുള്ള പിടി വിട്ടുപോകുന്നതായും എന്നെ രൂപപ്പെടുത്തിയ ആ അജ്ഞാതമായ വൻശക്തികളുടെ കരങ്ങളിൽ ഞാൻ അകപ്പെട്ടതായും അനുഭവപ്പെടുമ്പോഴും, ഇങ്ങനെയുള്ള എല്ലാ കറുത്ത യാമങ്ങളിലും ദൈവമേ, അങ്ങു തന്നെയാണ് എന്റെ സത്തയുടെ അന്തരാളത്തിലേയ്ക്ക് ചൂഴ്ന്നിറങ്ങിക്കൊണ്ട് എന്നെ അങ്ങിലേയ്ക്കാവഹിക്കുവാൻ വേണ്ടി എന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ ഇഴകളെ വേദനാജന്യമാംവിധം വേർപെടുത്തുന്നത് എന്നു ഞാൻ ഗ്രഹിക്കട്ടെ. അതിനുള്ള ദൃഢമായ വിശ്വാസം എനിക്കു നൽകണമേ.

എത്രമാത്രം ആഴമായി പറിച്ചുമാറ്റാൻ വയ്യാത്തവിധം ശക്തിയായും തീവ്ര എന്റെ ശരീരത്തിൽ പറ്റിപ്പിടിക്കുന്നുവോ അത്രമാത്രം ശക്തിയായും തീക്ഷ്ണമായും, വിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും നിസ്സംഗതയുടെയും അടിസ്ഥാനപ്രമാണമായ അങ്ങ് എന്നിൽ സന്നിഹിതനാണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കട്ടെ. തലചുറ്റിക്കുന്ന അഗാധതയായോ ഇരുണ്ട തുരങ്കമായോ ഭാവിയെനിക്കു തുറന്നുകൊള്ളട്ടെ, അപ്പോഴെല്ലാം, ഓ ഈശോയെ, അങ്ങയുടെ വചനത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് ഞാനൊരു സാഹസികനെപ്പോലെ അങ്ങയിൽ പൂർവ്വാധികം ശൂന്യമാകാനും വിധേയ

നാകുവാനും, അങ്ങിൽ ആഗിരണം ചെയ്യപ്പെടുവാനും തയ്യാറായിരിക്കും.

ഓ ദൈവമേ, അങ്ങ് അപ്രതിരോധ്യവും ജീവദായകവുമായ ഒരു ശക്തിയാണ്. ഊർജ്ജം അങ്ങയുടേതാകകൊണ്ടും അങ്ങ് സർവ്വശക്തനായതുകൊണ്ടും നാം രണ്ടുപേരും ഒന്നായിത്തീരേണ്ട ഐക്യത്തിൽ എന്നെ വിലയനം ചെയ്യിക്കാൻ അങ്ങേയ്ക്കു കഴിയും. എല്ലാവിശ്വാസികളും യാചിക്കുന്ന അനുഗ്രഹത്തേക്കാൾ അമൂല്യമായ ഒരു വരം നല്കി എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുക. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് മരിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്, പ്രത്യുത, മരണംതന്നെ പരമമായ ദിവ്യകാരുണ്യ സ്വീകരണമായി കാണുവാനുള്ള അനുഗ്രഹത്തിനായും ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

D. യഥാർത്ഥപരിത്യാഗം

ഇപ്പോൾ നാം നടത്തിയ വിശകലനത്തിലൂടെ നമ്മുടെ ന്യൂനീകരണങ്ങളെ ദൈവികീകരിക്കുവാനുതകുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ വേർതിരിച്ചുകാണുവാൻ നാം ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. യാതനയനുഭവിക്കുന്നവർക്ക് സമാശ്വാസമേകുന്ന ഒരു ക്രിസ്തീയ ഫോർമുലയുണ്ട്. 'ദൈവമെന്നെ സ്പർശിച്ചു എന്നിൽ നിന്നു ദൈവം എടുത്തു, അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം നിറവേറട്ടെ.' മുകളിലത്തെ വിശകലനം ഈ ക്രിസ്തീയ ഫോർമുലയുടെ പൊരുൾ വ്യക്തമാക്കാൻ വളരെ സഹായിച്ചു. അങ്ങനെ അകത്തുനിന്നു നമ്മെ ദുഷിപ്പിക്കുന്ന തിന്മകൾക്കും പുറമേനിന്നു നമുക്കാഘാതമേല്പിക്കുന്ന പ്രഹരങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ദൈവകരങ്ങൾ ശക്തമാണ് എന്ന് എനിക്കിപ്പോൾ ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പഠനത്തിന് ആദ്യത്തേതിനോടൊപ്പം അമൂല്യമായ മറ്റൊരു ഫലമുണ്ട്. അക്രൈസ്തവർക്ക് പരിത്യാഗ

ത്തിന്റെ സാംഗത്യവും മാനുഷികമൂല്യവും മനസ്സിലാക്കാനുതകുന്ന ഒരവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് ഈ വിശകലനം ക്രൈസ്തവരെ ഉദ്ബുദ്ധരാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ക്രിസ്തീയപരിത്യാഗം, മനുഷ്യരെ മയക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആപത്ക്കരമായ ഒരുപാധിയായി ആത്മാർത്ഥമായിക്കരുതിക്കൊണ്ട് അറിവുള്ളവർ പോലും അതിനെ ഭർല്സിക്കുന്നുണ്ട്. സുവിശേഷത്തിനെതിരായി ഗുരുതരമായ രണ്ട് ആരോപണങ്ങൾ നാം കേൾക്കാറുണ്ട്. ഒന്ന്, അതു ലോകത്തോട് വെറുപ്പു ജനിപ്പിക്കുന്നു.[62] രണ്ട്, തിന്മയുടെ മുൻപിൽ നിഷ്ക്രിയത്വം ഉപദേശിക്കുന്നു. ഈ നിഷ്ക്രിയത്വം സഹനത്തെയും ന്യൂനീകരണത്തെയും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന വൈരുദ്ധ്യത്തിൽ നമ്മെ എത്തിക്കാം. തെറ്റായ നിസ്സംഗതയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചപ്പോൾ നാം കണ്ടതുപോലെ ഇന്നും സുവിശേഷസ്വീകരണത്തെ തടയുന്നതിന് ശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നും പൊന്തിവരുന്ന നിരവധി എതിർപ്പുകളേക്കാൾ ഈ ആരോപണം പതിന്മടങ്ങു ശക്തമാണ്. മനുഷ്യാദർശങ്ങൾക്ക് കീഴ്ത്തരമാണെന്ന് വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരു മതം എത്രമാത്രം അത്ഭുതങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായാലും അഭിശപ്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവതിരുമനസ്സു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ക്രിയാത്മകമായ അർത്ഥത്തിൽ അതിനു കീഴ്വഴങ്ങി ജീവിക്കുക അവശ്യാവശ്യമാണ്. ഈ ക്രിയാത്മകാർത്ഥമാണ് വാസ്തവത്തിൽ നമുക്ക് സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളത്.

പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിക്കണമെങ്കിൽ തിന്മയെ ചെറുക്കുന്ന തന്റെ ശ്രമത്തിൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി ഒരിക്കലും ഇടറരുത്. മറിച്ച്, ആദ്യഘട്ടത്തിൽ തനിക്കുള്ളിലും തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ളയാതൊന്നും ന്യൂനീകരിക്കപ്പെടാതിരിക്കാൻ ആത്മാർ

ത്ഥതയോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടും കൂടെ ലോകത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകശക്തിയോടു ചേർന്നുകൊണ്ട് പോരാടണം. ഈ പ്രാരംഭദശയിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം പുരോഗമിക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ സാധ്യതകളെ ഫലമണിയുവാൻ അത് സർവ്വകഴിവുമുപയോഗിച്ച് പരിശ്രമിക്കണമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെയാണ് ക്രിസ്ത്യാനിയും നിൽക്കുന്നത്. മനുഷ്യവികസനത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ ഒരു വിശ്വാസി മറ്റാരേക്കാൾ കൂടുതലായി ഈ സംരംഭത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. കാരണം, അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവൻ ആരാധിക്കുന്ന ആ സത്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം ഒരു പരിധിവരെ ഭൗതികമാത്രമായ ലോകത്തിന്റെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളുടെമേലുള്ള വിജയത്തെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ചിതറിക്കയും നശിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതിനോട് ലോകത്തിന്റെ ഉത്തമസന്താനങ്ങളെപ്പോലെ സ്വർഗ്ഗീയസന്താനങ്ങളും സുധീരം ചെറുത്തുനില്ക്കും.

ഈ പ്രതിരോധത്തിൽ പരാജയം സംഭവിച്ചേക്കാം. പ്രപഞ്ചപരിണാമത്തിൽ എങ്ങും ദൃശ്യമാകുന്ന ശക്തികളോട് പോരാടുമ്പോൾ വ്യക്തിപരമായ പരാജയം അനിവാര്യമാണ്. അപ്പോഴും തറപറ്റിയ 'പേഗൻഹീറോ'യെപ്പോലെ അവൻ മാനസികതലത്തിൽ പ്രതിരോധം തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കും. അവൻ ഞെരുക്കപ്പെടുകയും അടിച്ചമർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്താലും ഈ പ്രയത്നം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇപ്രകാരം ചെറുത്തു നില്ക്കുന്ന ഒരുവൻ സാദ്ധ്യതകളുടെ ഒരു പുതിയ ലോകം തന്റെ മുൻപിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നതായി കാണും. അല്ലാത്തവനു, ആസന്നമായ മരണത്തെ ജയിക്കുവാനും അതിനെ പരിഹരിക്കുവാനും, സ്റ്റോയിക് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ[63] വിഷാദാത്മകതാവും ആശ്വാസവും മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ. പരിത്യാഗത്തിന്റെ മൂല്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് സ്റ്റോ

യീസിസത്തിന് അതിന്റെ സൗന്ദര്യവും സമന്വയവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതെന്ന് ആത്യന്തികവിശകലനത്തിൽ ഒരുപക്ഷേ വ്യക്തമാകും. എന്നാൽ ഈ സ്റ്റോയിക് വിശ്വാസം ആശയറ്റതല്ല. അനുസ്യൂതം സമരം ചെയ്തുകൊണ്ട് വിശ്വാസത്തോടുകൂടി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നവനെ, തന്നെ അടിച്ചുവീഴ്ത്തുകയും ജീർണ്ണിപ്പിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ഈ പ്രതികൂലശക്തി, സ്നേഹമസൃണമായ ഒരു നവീകരണ കാരണമായി മാറും. അനുഭവതലത്തിൽ എല്ലാം നഷ്ടപ്രായമായിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, അതിസ്വാഭാവികതലത്തിന് ഇന്ദ്രിയപരമല്ലാതെതന്നെ അഗ്രാഹ്യമായവിധം തിന്മയെ നന്മയാക്കി മാറ്റാൻ ദൈവത്തെ അനുവദിക്കുന്ന ഒരു വശമുണ്ട്. വിജയപരാജയങ്ങളുടെ മേഖല പിന്നിട്ട്, തന്നേക്കാൾ വലിയവനായ ഒരുവനിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ക്രിസ്തുവനുയായി അതീന്ദ്രിയമായ രൂപാന്തരീകരണങ്ങളുടേയും വളർച്ചയുടേയും മേഖലയിലേയ്ക്ക് ഉയരുന്നു. തന്നെ ഉദാത്തമായ പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിലേക്കുയർത്തുന്ന ഒരു ശക്തിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല ആത്മപരിത്യാഗം.

അന്ധകാരത്തിന്റെയും ന്യൂനീകരണത്തിന്റെയും ശക്തികൾക്കെതിരായ പോരാട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും നിശിതമായ ആയുധമാണ് മനുഷ്യമനസ്സ്. 'ദൈവഹിതത്തോടുള്ള വിധേയത്വം' മനുഷ്യമനസ്സിനെ മൂർച്ചയറ്റതും ദുർബലവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നുവെന്ന് ഒരു ആരോപണം ഉണ്ട്. പക്ഷേ, ക്രൈസ്തവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ആരോപണം അസ്ഥാനത്താണെന്ന് ഇതിനകം സ്പഷ്ടമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. നാം കഷ്ടയിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും പോലും ദൈവഹിതമന്വേഷിക്കുകയും അതനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നത് ദൈവഹിതത്തോടുള്ള എതിർപ്പോ നിഷ്ക്രിയത്വമനോഭാവമോ അല്ല എന്നു നാം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുകയും മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കു

ന്നു. എന്റെ അലസതയുടെയും നോട്ടപ്പിശകിന്റെയും ഫലമായി എനിക്കു വന്നുചേരുന്ന വിനാശങ്ങളെ ദൈവത്തിന്റെ സ്പർശനമായിക്കരുതുവാൻ എനിക്കൊരവകാശവുമില്ല.e മെച്ചപ്പെട്ട ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സർവ്വാത്മനാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ചില ശക്തികളുണ്ട്. എനിയ്ക്കിനി ഒട്ടും ഉയരാൻ സാധിക്കയില്ലാത്തവിധം അവ എന്നെ വലിച്ചു താഴ്ത്തുന്ന ഒരു സമയം വരും. അങ്ങനെ എന്റെ പ്രവർത്തനശക്തിയെല്ലാം വാർന്നുപോയിക്കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമാണ് യാതനയിൽക്കൂടിയുള്ള ദൈവൈക്യം എനിക്കു പ്രാപ്യമാകുക. പുരോഗമിക്കുന്നതിനും എതിർക്കുന്നതിനും എന്നാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്താൽ മാത്രമേ അവിടുന്നഭിലഷിക്കുന്ന വിധത്തിലും, എന്റെ കഴിവനുസരിച്ചും ഞാൻ ദൈവത്തിനു വിധേയനാകുന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴും മാത്രമേ യാതനയിലൂടെയുള്ള ദൈവൈക്യത്തിന് ഞാൻ യോഗ്യനാകുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ ധൈര്യപൂർവ്വം സദാ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ തിന്മയിലൂടെയും തിന്മയ്ക്കുപരിയായും ഞാൻ ദൈവത്തോടു കൂടിച്ചേരും, അവിടുത്തോട് കൂടുതൽ ഞാനടുക്കും; അങ്ങനെ വിശ്വസ്തതയുടെ പരമാവസ്ഥയോട് ഞാൻ സംയോജിക്കും. ഈ ലോകത്തിലെ തന്റെ കർത്തവ്യങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥതയോടെ നിറവേറ്റുന്നവന് യാതനയിലൂടെയുള്ള പരമമായ ദൈവൈക്യം സംസിദ്ധമാകുന്നു.

---

e. ഞാൻ മനസ്തപിക്കുകയും മനസ്സിന്റെ ഉദാസീനത മാറ്റാൻ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്താൽ എന്റെ അനാസ്ഥകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അനർത്ഥങ്ങളെപ്പോലും എനിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദൈവഹിതമാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും. ദൈവത്തിന് എല്ലാം, നമ്മുടെ തെറ്റുകൾ പോലും, രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ കഴിയും.

* ക്രിസ്തു പ്രസാദകന്റെ കുറിപ്പ്

'ദൈവമേഖല' എഴുതുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പായി തെയ്യാർ ഒരു ആത്മസുഹൃത്തിന്, ഫാ. ഓഗ്യൂസ്റ്റ് വലെൻസാങ്ങിന്, തന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികവീക്ഷണങ്ങളെ പുരസ്ക്കരിച്ച് ഒരു കത്തയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. 'നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും യാതനകളുടെയും ദൈവികീകരണം' എന്ന ഈ അദ്ധ്യായങ്ങൾ അതിലെ വിശദീകരണങ്ങളോടൊത്തു നോക്കുക രസാവഹമായിരിക്കും.

പ്രപഞ്ചപൂർത്തീകരണം പൂർണ്ണിമയണിയുന്നത് മരണത്തിലൂടെയും രാത്രിയിലൂടെയും വിപര്യയത്തിലൂടെയും, വികേന്ദ്രീകരണത്തിലൂടെയും ഒരുതരം വിമാനുഷീകരണത്തിലൂടെയും മാത്രമാണ് എന്നതിനോട് അടിസ്ഥാനപരമായി ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ പരമകേന്ദ്രത്തെ ക്രിസ്തുവിലേയ്ക്കു മാറ്റി സ്ഥാപിക്കുന്നതിലാണ് അവിടുത്തോടുള്ള ഐക്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. സ്വാർത്ഥതയുടെ വേരറുത്തുകളയുന്ന പരിത്യാഗംതന്നെ അതിനാവശ്യമാണ്....

എന്റെ ജീവിതമൊന്നാകെ—ജീവിതം മുഴുവൻ— ക്രിസ്തു സ്വീകരിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്ധ്യാത്മികനിയന്ത്രണങ്ങളും ഗാഢമായ ഐക്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിത്യാഗങ്ങളും മാത്രം ഞാൻ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ പോരാ. പ്രത്യുത, എന്റെ അസ്തിത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ ക്രിയാത്മകയത്നങ്ങളും എന്റെ പ്രകൃതിയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനുപകരിക്കുന്ന എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കുക ആവശ്യമാണ്.

പരിത്യാഗത്തിനുള്ള 'ഫോർമുല' സമ്പൂർണ്ണമായിരിക്കണമെങ്കിൽ അത് രണ്ടു വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള എല്ലാറ്റിനും അതീതമായിരിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നതായിരിക്കണം അത്.

2. അതോടൊപ്പംതന്നെ ബോദ്ധ്യത്തോടും ആവേശത്തോടുംകൂടെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുവാൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, ക്രിസ്തു സ്വയം നമുക്കു നൽകുന്നത്, തന്നോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പൂർത്തീകരിക്കേണ്ട ലോകത്തിലൂടെയത്രേ.

താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യം താങ്കൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. പ്രകൃതിയുടെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് എന്തെങ്കിലും നിശ്ചിതമോ ആത്യന്തികമോ ആയ മൂല്യം

ഞാൻ കല്പിക്കുന്നില്ല. അവയിൽ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് അവയുടെ ആ പ്രത്യേക രൂപമല്ല, അവയുടെ ധർമ്മമാണ്. അതായത്, ദൈവികീകരിക്കാവുന്നവയെയും നമ്മുടെ പ്രയത്നങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിവരുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസാദവരം മുഖേന ദിവ്യമായിട്ടുള്ളതിനെയും കെട്ടിപ്പടുക്കുക എന്ന ധർമ്മം.

ചുരുക്കത്തിൽ, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, സമ്പൂർണ്ണമായ ക്രിസ്തീയപ്രയത്നം മൂന്നു കാര്യങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

1. നമ്മുടെ വിശ്വസ്തതയും അനുസരണയും മൂലം മാത്രമല്ല, പ്രത്യുത, ചെയ്തുതീർത്ത ജോലി വഴിയും, നമുക്കടുത്തെത്തിയിരിക്കുന്ന 'പ്രൊമോ'യുടെ പദാർത്ഥത്തെ ഒരുക്കിക്കൊണ്ട് അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനായി പരിശ്രമിക്കുകയാണ് എന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടുകൂടി മാനുഷിക യത്നങ്ങളിൽ ആവേശപൂർവ്വം നാം സഹകരിക്കുന്നതിൽ.

2. ക്ലേശകരമായ ഈ ജോലിക്കിടയിലും, മഹത്തായ ഒരു ആദർശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അനുധ്യാനത്തിലും, ഇടുങ്ങിയതും അലസവുമായ സ്വാർത്ഥതയുടെമേൽ പ്രാഥമികമായ ഒരു പരിത്യാഗവും വിജയവും കൈവരിക്കുന്നതിൽ.

3. ജീവിതത്തിന്റെ 'ശൂന്യതയും' അതോടൊപ്പം 'പൂർണ്ണതയും' പരിരക്ഷിക്കുന്നതിൽ. നാം ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി വികസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന മൂലഘടകങ്ങളെയും വ്യക്തിത്വത്തെയും ക്രിസ്തു തന്നിലേയ്ക്കുതന്നെ രൂപാന്തരീകരിക്കുന്നത് ദൈവദത്തമായ യാതനകളിലൂടെയും ന്യൂനീകരണങ്ങളിലൂടെയുമാണ്. അവയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.

അങ്ങനെ വിരക്തിയും പ്രയത്നവും സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവയെ സംയോജിപ്പിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും അനന്തമായവിധം വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ് എന്നുകൂടെ ധരിക്കണം. മനുഷ്യരുടെ ജീവിതസ്ഥിതി അനന്തമാംവിധം വ്യത്യസ്തമാണ്. സഭയിൽ കുരിശിന്റെ വിശുദ്ധ യോഹന്നാനൊടൊപ്പം വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വീനാസും വിശുദ്ധ വിൻസെന്റ് ഡിപോളും ഉണ്ട്. നാമോരോരുത്തരുടെയും ജീവിതത്തിൽ വളർച്ചയ്ക്കും ന്യൂനീകരണത്തിനും ഓരോ പ്രത്യേക സമയമുണ്ട്. ക്രിയാത്മകമായ മനുഷ്യയത്നമായിരിക്കും ഒരുനിമിഷം പ്രധാനം; മറ്റൊരുനിമിഷം യോഗാത്മകനിഗ്രഹവും.

ഇപ്പോഴും പറഞ്ഞ എല്ലാ മനോഭാവങ്ങളും രൂപംകൊള്ളുന്നത് മനസ്സിന്റെ ആന്തരികമായ ഒരേ അവസ്ഥയിൽ നിന്നാണ്. അതായത്, മനുഷ്യന്റെ സ്വാഭാവികമായ മാനുഷീകരണവും ക്രിസ്തുവിലുള്ള അതിസ്വാഭാവികമായ വിമാനുഷീകരണവുമെന്ന ദ്വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന ഒരേയൊരു നിയമത്തിൽ നിന്നാണ്.

ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾക്ക് സമാപനം

ക്രൈസ്തവ ആദ്ധ്യാത്മിക ശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി ചില പൊതുനിഗമനങ്ങൾ

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകവും യാതനാപൂർണ്ണവുമായ തലങ്ങളിലേയ്ക്ക് ദൈവികീകരണം പടിപടിയായി കടന്നുവരുന്നതു നിരീക്ഷിച്ചു നമുക്ക് ഇനി, ഈ പ്രകാശധോരണി നമ്മെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയതലങ്ങളുടെ ഒരു നിരീക്ഷണം നടത്തിക്കളയാം. അതാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ നാം ചെയ്യുക.

പക്ഷേ, ദൈവമേഖലയെപ്പറ്റി വിചിന്തനം ചെയ്യാനൊരുങ്ങുന്നതിനുമുമ്പായി, ഇതുവരെ പറഞ്ഞുപോന്ന ആദ്ധ്യാത്മികശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി പൊതുവായി, എന്നാൽ ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ ഒന്നു പ്രതിപാദിക്കാം.

ഇത് മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലായി, നമുക്കു നിർവ്വഹിക്കാം.

1. ആസക്തിയും അനാസക്തിയും.
2. കുരിശിന്റെ പൊരുൾ.
3. പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആത്മീയശക്തി.

1. ആസക്തിയും അനാസക്തിയും

"ഉള്ളവനേ കൊടുക്കാൻ പാറൂ."[54] സുഗന്ധദ്രവ്യം ഇല്ലാതെ സുഗന്ധവാഹിയായ പുകയുമില്ല; ബ

ലിവസ്തുവില്ലാതെ ബലിയുമില്ല. ഇല്ലാത്ത തന്റെ അസ്തിത്വത്തെ ദൈവത്തിനു നൽകാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുമോ? ഇല്ലാത്ത സമ്പാദ്യത്തെ അനാസക്തിവഴി രൂപാന്തരപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നതെങ്ങനെ?

ഈ സാമാന്യ നിരീക്ഷണങ്ങളും താഴെക്കാണിക്കുന്നതുമാതിരിയുള്ള അവ്യക്തമായ ചില ചോദ്യങ്ങളും ക്കു് തത്ത്വത്തിലെങ്കിലും സമാധാനം കണ്ടെത്താൻ നമ്മെ സഹായിക്കും. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു് ഏതാണു് അഭികാമ്യം? പ്രവർത്തനമോ യാതനയോ? ജീവിതമോ മരണമോ? വളർച്ചയോ തളർച്ചയോ? വികാസമോ സങ്കോചമോ? ആർജനമോ വർജനമോ?

ഇവയ്ക്കുള്ള പൊതുവായ മറുപടി ഇത്രമാത്രമേയുള്ളൂ: ഒരേയൊരു പ്രയത്നത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഇരുവശങ്ങളുടെയിടയിൽ എന്തിനിങ്ങനെ വിഭജനവും വൈരുദ്ധ്യവും കൊണ്ടുവരുന്നു? നിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ ആഗ്രഹവും കർത്തവ്യവും ദൈവവുമായി സംയോജിക്കുകയാണു്. ആദ്യം നീ നീയാകണമെങ്കിൽ നിന്നെത്തന്നെ വികസ്വരമാക്കുകയും ലോകത്തെ കീഴടക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇത്രയും നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പരിത്യാഗത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങാം. അപ്പോഴും, മറ്റൊരുവനിൽ ആയിത്തീരാൻവേണ്ടി ന്യൂനീകരണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യാം. പരിപൂർണ്ണമായ ക്രിസ്തീയതപസ്യയുടെ ഏകവും ദ്വിവിധവുമായ ക്രമം അതാണു്. ഈ പദ്ധതിയിലെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തു് അവതമ്മിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെയും അനന്തരഫലങ്ങളെയും നിരീക്ഷിക്കാം.

A. ആദ്യമായി നിന്റെ വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിക്കുക: ക്രിസ്തുമതം ക്രിസ്ത്യാനിയെ അനുശാസിക്കുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൊതുവെ ക്രിസ്തീയപരിപൂർണ്ണതയുടെ ഈ ആദ്യവശത്തിന് വേണ്ടത്ര പ്രകാശനം നൽകുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ, ഇനിയൊരു വ്യാഖ്യാനമാവശ്യമില്ലാത്തവിധം അത്ര വ്യക്തമായതിനാലോ അല്ലെങ്കിൽ, തികച്ചും 'സ്വാഭാവിക'തലത്തിൽ പെട്ടതായതിനാലോ അതുമല്ലെങ്കിൽ, അതു ശുപാർശ ചെയ്യുന്നത് അപകടകരമായതിനാലോ ആയിരിക്കാം. കാരണമെന്തുതന്നെയാ

---

f. 'ആദ്യമായി' എന്നതുകൊണ്ട് പ്രകൃത്യായുള്ള ഒരു മുൻഗണനയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുക. കൂടാതെ സമയപ്രകാരമുള്ള മുൻഗണനയും അതിനുപരിയും – പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളോട് കലവറയില്ലാത്തവിധം ആസക്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് അനുയോജ്യമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടം. കാരണം, അയാൾക്ക് വസ്തുക്കളുമായുള്ള അടുപ്പം, അവയെ മറികടക്കാനോ രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനോ ഉള്ള ഒരു ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട്, ഇവിടെ, ആസക്തമായത് എന്നു പറയുമ്പോൾ, വിരക്തിവഴി ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടന്നുചെന്നത് എന്നും അധീശത്വം പുലർത്തുന്നത് എന്നുമാണ് അർത്ഥമാക്കുക. (ഇതേപ്പറ്റി കൂടുതലായി പിന്നീടു പറയുന്നുണ്ട്.)

എങ്കിലും ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിൽ വളർച്ചയെ ശരിയായ അനുപാതത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുക വളരെ പ്രയാസമേറിയ കാര്യമാണ്. കാരണം, ദൈവത്തിൽ വളരുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന വ്യാജേന സ്വാർത്ഥതാത്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുക വളരെ എളുപ്പമാണ്. അപകടകരമായ ഈ വ്യാമോഹത്തിൽ നിന്നുമുള്ള ഏകരക്ഷ, ദൈവസഹായത്തോടുകൂടി ''സർവശ്രേഷ്ഠനായ ഒരുവനെ''ക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹനിർഭരമായ ചിന്ത സജീവമായി മനസ്സിൽ പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പരമമായ ആ താത്പര്യമുള്ളയാൾക്ക് സ്വാർത്ഥമായി വളരുകയും ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആശയംതന്നെ വിരസവും അസഹനീയവുമായിത്തീരുന്നു.

യാലും ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാധാരണയായി ഈ പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി മൗനമവലംബിക്കുന്നു; കൂടുതൽ വിശദീകരണം ആവശ്യമില്ലെന്നു ഭാവിക്കുന്നു. ഇതു വാസ്തവത്തിൽ ഉപേക്ഷയാണ്. വ്യക്തിത്വവികാസത്തെപ്പറ്റി ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകൾക്കും ഏറെക്കുറെ അറിയാം. അതിന്റെ മൂലതത്ത്വം അല്പമായരും സന്യാസികളും ഏകയോഗമായി അംഗീകരിക്കുമെങ്കിലും വ്യക്തിത്വവികാസത്തിനുള്ള കടമ ദൈവരാജ്യത്തിൽ, നവീകരിക്കപ്പെടുകയും, പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യപ്പെടുകയും അതിസ്വാഭാവികമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു— ഞാനുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും സ്ഥിതി മറ്റൊന്നല്ലല്ലോ. മറ്റു മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽപ്പോലും വളരുകയും, ഒരുവന്റെ കഴിവുകൾ— സ്വാഭാവികങ്ങളാണെങ്കിലും — ഫലമണിയിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് ക്രിസ്ത്യാനിയുടെയും കടമയാണ്. കത്തോലിക്കാവീക്ഷണത്തിൽ ഓരോരോ വ്യക്തികളിലും രാജ്യങ്ങളിലും മാത്രമല്ല, മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനിലൂടെയും പ്രപഞ്ചം പൂർണ്ണതയിലെത്തുകയാണ്. അതായത് അറിയാനും സ്നേഹിക്കാനുമുള്ള ഒരു പ്രത്യേകശക്തി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിന്റെ ഉദാത്തരൂപമാണ് 'ഉപവി.' സൃഷ്ടിയിൽ സത്യവും സുന്ദരവുമായിട്ടുള്ള എല്ലാത്തിനെയും കണ്ടെത്തുന്നതിലും സ്നേഹിക്കുന്നതിലുമാണ് ഈ ശക്തിയുടെ സാരവും സത്തയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. പ്രവൃത്തിയുടെ ക്രിസ്തീയമൂല്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇതു വിശദീകരിച്ചതാണെങ്കിലും അത് അനുസ്മരിക്കുവാനുള്ള സന്ദർഭം ഇതാണ്. കേവലം ലൗകികമെന്ന് തെറ്റായി കരുതപ്പെട്ടുപോരുന്ന തലങ്ങളിൽപ്പോലും മനുഷ്യപ്രയത്നം ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൽ ദിവ്യവും ഏകീഭവിക്കുന്നതുമായ ഒരു കർമ്മത്തിന്റെ രൂപം ധരിക്കണം.

നമ്മെയും ലോകത്തെയും അവസാനം ഒരു ബലിയായി ദൈവത്തോട് ഐക്യപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി

സ്നേഹത്താൽ തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ, ദൈവത്തോടു സഹകരിക്കുകയാണ് ഉപവി. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോഴും, വ്യക്തിപരമായ നേട്ടത്തിനും പൂർത്തീകരണത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ ആഗ്രഹം പോലും ദൈവികദാനത്തിന്റെ ആരംഭം മാത്രമാണ്. അതിനാലാണ് സൃഷ്ടികളോടുള്ള അതിന്റെ ആസക്തി പരിപൂർണ്ണമായ അനാസക്തിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്.

B- 'നിനക്കെന്തെങ്കിലും സമ്പാദ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പേക്ഷിച്ച് എന്റെ പിന്നാലെ വരിക':[55] സുവിശേഷത്തിലൂടെ ക്രിസ്തു ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

വികാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയസിദ്ധാന്തം മനസ്സിലാക്കി, തന്നെത്തന്നെയും ലോകത്തെയും ദൈവത്തിനുവേണ്ടി രൂപപ്പെടുത്താൻ പ്രയത്നിക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസിക്ക് ഈ രണ്ടാമത്തെ കല്പന, കേൾക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ അനുസരിക്കേണ്ടിവരും. ലോകത്തെ കീഴടക്കുന്നതിലുള്ള ഒരുവന്റെ ലക്ഷ്യം പദാർത്ഥത്തെ അരൂപിക്കു കീഴ്പെടുത്തുകയായിരുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ ഒരേസമയം തന്റെ ജീവനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുമത്രേ. അദ്ധ്വാനത്തിന്റെയും, ആന്തരികശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും ആദർശത്തിന്റെ നിരന്തരമായ വികാസത്തിന്റെയും ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും പാതയിൽ ധൈര്യപൂർവ്വം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നവനെ സംബന്ധിച്ചും മേൽപ്പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണ്. കാരണം, അവൻ വ്യർത്ഥമായ ആനന്ദവും ക്ലേശം കുറഞ്ഞ മാർഗ്ഗവും സൂത്രത്തിൽ ധനവും ജ്ഞാനവും നേടാനുള്ള തന്ത്രവും കൈവെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്റെ ജീവനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു കാര്യത്തിനുവേണ്ടി— കുടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനോ, രാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനോ, സത്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനോ, ആദർശത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി — തന്റെ സമയവും ആരോ

ഗ്യവും അല്ലെങ്കിൽ ജീവൻ തന്നെയും നൽകുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചും ഇതു ശരിയാണ്. മാനുഷികപ്രയത്നത്തിന്റെ ഏണിപ്പടികളും വിശ്വസ്തതയോടെ ചവിട്ടിക്കയറുന്നതോടുകൂടി, ഇവരെല്ലാം ആസക്തിയിൽനിന്നും അനാസക്തിയിലേയ്ക്ക് പടിപടിയായി കടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ക്രിസ്ത്യാവിന്റെ താല്പര്യം അറിയാതെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയും പരിത്യാഗത്തിന്റെ രണ്ടു രൂപങ്ങളും പരിശീലിക്കയില്ല. സുവിശേഷോപദേശങ്ങളും ന്യൂനീകരണവും ക്രാവർത്തികമാക്കുന്നതിനെയാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഉന്നതവും വ്യക്തവുമായ ഒരു മാനുഷികലക്ഷ്യവും ഇവയെ നിതീകരിക്കാനില്ല.

ഒന്നാമത്തെതിനെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ, ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു ജീവിതാന്വേഷണത്തിനായുള്ള സാധാരണവും സ്വാഭാവികവുമായ മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ പുഷ്പിക്കലാണ് സന്യാസജീവിതമെന്നത് ആരും നിഷേധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. (ഇത് ക്രിസ്തുമതത്തിനു പുറമേ ഇന്നും പലരും ക്രാവർത്തികമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.) എന്നാൽ, ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം, അനുസരണം എന്നീ പുണ്യങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനം, സമ്പത്തും സന്താനവും ആധിപത്യവും കാംക്ഷിക്കുന്ന മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ ഉന്നതതലത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഉയർച്ചയുടെ ആരംഭമാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ''ആഴത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങുക''[66] എന്ന കല്പന ലഭിക്കാതെ ഈ ഉയർച്ചയ്ക്കു ശ്രമിക്കുന്നത് ന്യായവും യുക്തവുമല്ല. കാരണം മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന ഈ ഉത്കൃഷ്ടാഭിലാഷങ്ങളെ ക്രാവർത്തികമാക്കുന്നത് ആ കല്പനയാണ്. ആ അധികാരപ്പെടുത്തലാണ്, ലോകാധിനാഥൻ ഒരിക്കൽ എല്ലാവർക്കുമായി സുവിശേഷത്തിലൂടെ തന്നത്. പക്ഷേ, അതു നമുക്കു പ്രയോജനകരമായിത്തീരണമെങ്കിൽ വ്യക്തിപരമായി അതു ശ്രവിച്ചേ മതിയാകൂ. അതൊരു കടമയാണ്.

ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ പരിശീലനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുമ്പത്തേതിനേക്കാൾ വ്യക്തമായ വിധത്തിലുള്ള ഒരു ദൈവികാഹ്വാനം ആവശ്യമാണ്. തന്നിലുള്ള താഴ്ന്നതരം ശക്തികളെ സംഘടിപ്പിക്കാനും സ്വതന്ത്രമാക്കാനും മനുഷ്യൻ ഏതാനും തപശ്ചര്യകൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു വലിയ ആദർശം അവനെ നിർബ്ബന്ധിക്കുമ്പോൾ അവൻ സ്വയം ബലികഴിക്കണം; അതിനവനു കഴിയുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ന്യൂനീകരണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ന്യൂനീകരണം ഒരിക്കലും അനുവദനീയമല്ല. സ്വയം നശിപ്പിക്കുക, ആന്തരിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനാണെന്നു കരുതിയാൽത്തന്നെ, അസ്തിത്വത്തിനെതിരായി ചെയ്യുന്ന ഒരു പാതകമാണ്. ക്രിസ്തുമതം എല്ലായ്പ്പോഴും അതിനെ ശക്തിയായി അപലപിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും അഭിലാഷങ്ങൾക്കുമനുസൃതമായി ഉദാത്തമായി ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് സൃഷ്ടികളായ നമ്മുടെ കടമ എന്നാണ് സഭയുടെ വ്യക്തമായ പാനം. അതുമാത്രമാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. ബാക്കിയെല്ലാം എല്ലാവിധ മരണത്തിൽനിന്നും പുതിയ പുതിയജീവനെ ഉദ്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ള സർവ്വശക്തന്റെ കാര്യമാണ്.

നാം വല്ലാതെ അക്ഷമരാകേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല. മരണത്തിന്റെ അധിനാഥൻ യഥാസമയം വരും. ഒരുപക്ഷേ, നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലൊച്ച ഇപ്പോൾത്തന്നെ കേൾക്കാം. ആ നിമിഷത്തെ തടയേണ്ട കാര്യമില്ല; അതിനെ ഭയപ്പെട്ടിട്ടു കാര്യവുമില്ല. അത്യന്തം സൂക്ഷ്മതയോടുകൂടി ലോകത്തിന്റെ ജീവരസത്തിൽനിന്ന് ഊറിയെടുത്ത സുകൃതങ്ങളെയും ശക്തികളെയും നിഗ്രഹിക്കാൻ വരുന്ന ഒരു സംഹാരഭൂതനാണവനെന്ന് ആ സമയത്തു നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അവിടുത്തെ ആഗമനം ഐക്യത്തിന്റെ പരകോടിയിലേയ്ക്കു നമ്മെ നയിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹാഗ്നിയാണ്.

C. ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിൽ വികസനവും പരിത്യാഗവും, ആസക്തിയും അനാസക്തിയും പരസ്പര വിരുദ്ധമല്ല.

നേരേമറിച്ച്, ഉച്ഛ്വാസവും നിശ്വാസവുംപോലെ അവ സംയോജിച്ചിരിക്കുന്നു. വസ്തുക്കൾക്കുപരി ഉയരാൻ അവയെ ഒരു സ്പ്രിംഗ്ബോർഡായി ഉപയോഗിക്കാൻ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തെ സഹായിക്കുന്ന പ്രചോദനത്തിന്റെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണവ; അഥവാ, ആത്മാവിന്റെ നിശ്വസനത്തിന്റെ രണ്ടുവശങ്ങളാണവ.g

ഇതാണു പൊതുവായ ഒരുത്തരം. വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നാൽ ഈ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുടെ ക്രമവും ഈ ഘടകങ്ങളുടെ സങ്കലനവും അനന്തമായ സൂക്ഷ്മവ്യതിയാനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ് എന്നു കാണാവുന്ന

---

g. ചലനാത്മകമായ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ, തപസ്യയും മിസ്റ്റിസിസവും തമ്മിലുണ്ടെന്നു പലപ്പോഴും കരുതിയിരുന്ന വൈരുദ്ധ്യം അവസാനിക്കുന്നു. തപസ്യ മിസ്റ്റിക് ശൂന്യവത്കരണത്തിന്റെ ആരംഭം തന്നെയാണെന്നു വ്യക്തമാകുമ്പോഴും ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിനായുള്ള ആഗ്രഹം ദൈവത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നതിൽനിന്നും അവനെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയില്ല. മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തെ ദൈവികകേന്ദ്രവുമായി ചലനാത്മകമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ട ഒന്നായി കാണാനും സ്നേഹിക്കാനും കഴിയുന്ന ഒരുവന് 'മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃത'മായ തപസ്യയെ 'ദൈവകേന്ദ്രീകൃതമായ' മിസ്റ്റിക് അനുഭവത്തിൽനിന്നു വേറിട്ടു കാണേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാവുകയില്ല. ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെടുമ്പോഴും ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടിയായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിനേറ്തായിത്തീർന്നുകൊണ്ട് നിത്യവിശ്രമത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. ശ്രമം കൂടാതെ വിശ്രമത്തിന്റെ ഈ അവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് ആരും എത്തുന്നില്ല. ഈ വിശ്രമം ആസ്വദിക്കാൻ ആസ്വാദനശേഷിയുള്ള ഒരു വ്യക്തിത്വം ആവശ്യമാണ്. ദൈവികാഗ്നിക്കിരയാകാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ ദഹിക്കാനും സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടാനുമെന്താണ്ടുള്ളത്?

താണ്. ആന്തരികജീവിതത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയവർക്ക് അവയെ സമ്യക്കായി സംയോജിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നു. അതു തന്നെയാണവരുടെ പ്രത്യേകമായ ശക്തിയും സുകൃതവും. ചില ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ വിരക്തി താല്പര്യമില്ലായ്മയുടെയും പ്രയത്നത്തിന്റെയും രൂപത്തിലായിരിക്കും. വാസ്തവത്തിൽ വിശ്വസ്തതാപൂർവ്വം ജോലി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലാണ് അത് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഇവരിൽ ജീവന്റെ മഹത്വീകരണം പൂർണ്ണമായും ആന്തരികമായിരിക്കും. മറ്റുചിലരുടെ ജീവിതത്തിൽ ശാരീരികമായ തകർച്ചയോ ധാർമ്മികമായ ഒരു സ്തംഭനമോ അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. പരിശുദ്ധമായ സാധാരണജീവിതത്തിൽ നിന്ന് പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കുള്ള പരിത്യാഗത്തിന്റെയും മിസ്റ്റിക് അനുഭൂതികളുടെയും തലങ്ങളിലേയ്ക്ക് അത് അവരെ കടത്തിവിടുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങനെയായാലും എല്ലാവരും ഒടുവിൽ ഒരേ സ്ഥാനത്തെത്താനിടയാകുന്നു. അതാണ് മരണം. അതിൽ നടക്കുന്ന അഴിച്ചുമാറലും അഴിച്ചുപണിയും യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള അന്തിമമായ ലയനത്തിന് (final incorporation in Jesus) അവരെ തയ്യാറാക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി വളരുകയും ഇല്ലാതാകുകയും ചെയ്യുക എന്ന രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ഓരോരുത്തരിലുമുള്ള സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ അഭിരുചികളോട് എത്രകണ്ടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ തോതനുസരിച്ചാണ് ഓരോരുത്തരുടെയും ജീവിതം സുന്ദരമോ വികൃതമോ ആയിത്തീരുന്നത്. പരിധിയില്ലാത്ത വികസനമോ ന്യൂനീകരണമോ നിർദ്ദേശിക്കുക, കണക്കില്ലാതെ ഭക്ഷിക്കുന്നതും അതിരുവിട്ട് ഉപവസിക്കുന്നതുംപോലെ ബുദ്ധിശൂന്യമത്രേ. എല്ലാ ജൈവ പ്രവർത്തനത്തിലുമെന്നപോ

ലെ, ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലും എല്ലാറ്റിനും ഒരു പരമാവസ്ഥയുണ്ട്. അതിനപ്പുറം പോവുക അതു പ്രാപിക്കാത്തതുപോലെ തന്നെ ഹാനികരമാണ്.[h]

വ്യക്തികളെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞതത്രയും സഭയ്ക്കാകമാനവും ബാധകമാണ്. സഭയുടെ ജീവിതത്തിൽ ചിലപ്പോഴും, ഭൗമികകാര്യങ്ങളിലെ സഹകരണത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യവും മറ്റു ചിലപ്പോഴും കർത്തവ്യത്തിന്റെ അലൗകികതയ്ക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യവും നൽകേണ്ടിവരും എന്നുള്ളതു തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാലും സഭയുടെ സുസ്ഥിതി

---

h. സൃഷ്ടികളെ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നതാണ് അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രശ്നം. അവയിൽനിന്ന് 'അത്യാവശ്യത്തിനുള്ളതുമാത്രം എപ്പോഴും തെരഞ്ഞെടുക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അതിൽനിന്നും സൂത്രത്തിൽ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനു തുല്യമാണ്. ഈ 'മിനിമം' സിദ്ധാന്തം, ദൈവം നമ്മിൽ വളരുന്നതിനുപാന്തരീകരണംവഴി എന്നതിനേക്കാൾ നശിപ്പിക്കലോ, പകരംനിൽക്കലോ വഴിയാണ് എന്ന തെറ്റായ നിഗമനത്തിന്റെ സന്തതിയാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം('പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആത്മീയശക്തി' എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ ഒടുവിലുള്ള ഫുട്നോട്ട് കാണുക), അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനോടു സമമായ ഭൗതിക സൃഷ്ടിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികശക്തി മുഴുവൻ വാർന്നുപോയിരിക്കുന്നു എന്ന മറ്റൊരാശയത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നുപറയാം. മിനിമം സിദ്ധാന്തം സംഭവ്യമെന്നു തോന്നുന്ന ഏതാനും അപകടങ്ങളെ ഒഴിവാക്കാൻ സഹായകമാണ്. നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളിൽ നിന്നു കഴിയുന്നത്ര കൂടുതൽ ആദ്ധ്യാത്മികഫലം പുറപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന്—അതാണല്ലോ ദൈവരാജ്യം വിവക്ഷിക്കുക—അതു പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ നാമാശ്രയിക്കേണ്ട പരമമായ പ്രമാണം ഇതാണ്: ''നിരന്തരം ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നിനെ ലോകത്തിലും ദൈവത്തിലും സ്നേഹിക്കുക.'' ബാക്കിയെല്ലാം ക്രിസ്തീയ വിവേകത്തെയും വ്യക്തിപരമായ വിളിയെയും ആശ്രയിച്ച് നിർവ്വഹിക്കുക. പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ശക്തികളുടെ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ച് താഴെ വരുന്ന വിവരണം കാണുക.

യും പരിശുദ്ധിയും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ജോലികളിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നവർമുതൽ കഠിനമായ തപശ്ചര്യകൾക്കും ധ്യാനത്തിനും വിളിക്കപ്പെട്ടവർവരെ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തിനനുസരിച്ച കടമകൾ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലാണ്. എല്ലാവിധ ധർമ്മങ്ങളും സഭയ്ക്കാവശ്യമാണ്. വേരുകൾ ബലമായി മണ്ണിലുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇലകൾ സൂര്യപ്രകാശത്തിനു നേരെ സ്വച്ഛമായി വിടർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു വൻവൃക്ഷത്തിനു സമമാണു സഭ. ഈ വിധത്തിൽ അവൾ സജീവവും സർവ്വാശ്ലേഷിയുമായ ഒരൊറ്റ പ്രവർത്തനം വഴി എല്ലാവിധ സ്പന്ദനങ്ങളെയും ഒരുമിച്ചുകൂട്ടുന്നു. അവയോരോന്നും ആത്മീയവത്ക്കരണത്തിന് (Spiritualisation) ഓരോ പ്രത്യേക അളവിലോ വിധത്തിലോ ഉതകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വൈവിദ്ധ്യങ്ങളുടെയെല്ലാമിടയ്ക്ക് അധീശത്വം പുലർത്തിക്കൊണ്ട് സവിശേഷമായ ക്രിസ്തീയസ്വഭാവം ആ ശരീരത്തിനു മുഴുവനായി (അതിന്റെ ഓരോ ഘടകത്തിനുപോലും) പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന ഒന്നുണ്ട്. അത് സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരാകർഷണമാണ്, പദാർത്ഥത്തെ മറികടക്കുന്ന വേദനാനിർഭരവും ശ്രമസാദ്ധ്യവുമായ ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടമാണ്. പലപ്പോഴും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ നമ്മുടെ പ്രകൃതിയുടെ വളർച്ചയെ പുലർത്തുകയും കാത്തിരിക്കയുമാണ് പ്രകൃത്യതീതശക്തി എന്ന വസ്തുത നമ്മൾ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. പക്ഷേ, ആ ശക്തി നമ്മുടെ വളർച്ചയെ അവസാനം ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതും പൂർത്തീകരിക്കുന്നതും പ്രതീതമായ ഒരു മൂല നാശത്തിലൂടെയായിരിക്കും എന്നുള്ളത് വിസ്മരിക്കരുത്. വ്യക്തിത്വവികാസവും ആത്മപരിത്യാഗവും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഇവയിൽ ആത്മപരിത്യാഗത്തിനാണ് ആദ്യവസാനം മുൻതൂക്കം. ഈ രണ്ടു മഹാ

സത്യങ്ങളിൽ കുരിശിന്റെ രഹസ്യം മുഴുവനും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

2. കുരിശിന്റെ പൊരുൾ

കുരിശ്, എല്ലായ്പ്പോഴും സംഘർഷത്തിന്റെ പ്രതീകവും തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ പ്രമാണവുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ വിശ്വാസമനുസരിച്ച്, കുരിശ് ആത്മാക്കളുടെ മേൽ ചെലുത്തുന്ന ആകർഷണമോ വികർഷണമോ അനുസരിച്ചാണ് മനുഷ്യവർഗത്തിലെ നല്ല വിത്തുകളെ ചീത്തയായവയിൽ നിന്നു മാറ്റിനിർത്തുന്നത്; തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ ഉപയോഗശൂന്യരായവരിൽ നിന്നും വേർതിരിക്കുന്നത്. എവിടെയെല്ലാം കുരിശ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുവോ, അവിടെയെല്ലാം അസ്വസ്ഥതയും എതിർപ്പും പ്രകടമാണ്. പക്ഷേ, ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണം തുല്യ വൈരുദ്ധ്യാത്മകവും പ്രകോപനപരവുമായ രീതിയിൽ ചിത്രീകരിച്ച് മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഘർഷം അനാവശ്യമായി രൂക്ഷമാക്കേണ്ട യാതൊരാവശ്യവും കാണുന്നില്ല. നാം നമ്മെ ജയിച്ചതിനുശേഷം പ്രാപിക്കേണ്ട ഒരു മഹനീയ ലക്ഷ്യമായിട്ടല്ല, പ്രത്യുത, ദു:ഖത്തിന്റെയും നിയന്ത്രണത്തിന്റെയും നിഗ്രഹത്തിന്റെയായ പ്രതീകമായിട്ടാണ് കുരിശ് പലപ്പോഴും അവതരിപ്പിക്കപ്പെടാറുള്ളത്.

'ബലി', 'യാഗം', 'പ്രായശ്ചിത്തം' എന്നീ ഉദാത്തമായ വാക്കുകളും ലാഘവമായും അന്തസ്സാരശൂന്യമായും പ്രയോഗിച്ച് ചില പ്രസംഗകർ അവയുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തി നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു. പവിത്രമായ പീഡാനുഭവത്തെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരമുള്ള വാക്കുകളുപയോഗിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നതുവഴി ആ പ്രസംഗം ശുഷ്ക്കമായിപ്പോകുന്നു. ഉത്കൃഷ്ടമായ ഈ പദങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് പ്രസംഗകൻ ഒരുതരം ചെപ്പടിവിദ്യനട

ത്തുന്നതുപോലെ തോന്നും. മനുഷ്യന്റെ ആശയാഭിലാഷങ്ങൾക്കെല്ലാം എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലും കണ്ണീരിലുമാണ് ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ സാധിക്കുക എന്ന ധാരണയാണ് അയാൾ ശ്രോതാക്കളിൽ കുത്തിവയ്ക്കുന്നത്. അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ വാച്യാർത്ഥത്തിൽ സുവിശേഷത്തോട് വിശ്വാസ്യത പുലർത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അവരുടെ പ്രസംഗം ക്രൈസ്തവചൈതന്യത്തിന് കടകവിരുദ്ധമാണ്. നാമിപ്പോൾ പറഞ്ഞ, ആസക്തിയുടെയും അനാസക്തിയുടെയും അവശ്യമായ ഏകീഭാവം, കൂടുതൽ സമ്പുഷ്ടവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരർത്ഥം ക്രിസ്തീയതപസ്യയ്ക്കു നൽകും.

വിശ്വാസത്തോടുകൂടി കുരിശിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നവർ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ നിലയ്ക്കാത്ത ചലനങ്ങളും പ്രക്ഷോഭണങ്ങളും ഒരു നിശ്ചിത ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യരെ എത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ആ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നാം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതാണ് കുരിശിന്റെ പൊരുൾ. ജീവിതത്തിനൊരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. തന്മൂലം കഴിയുന്നതിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രയത്നംകൊണ്ട് സാധിക്കാവുന്നത്ര ആത്മീയവത്ക്കരണത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗം അതു നമുക്കുപദേശിക്കുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നവർ ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളായിക്കഴിഞ്ഞു. (ഇക്കൂട്ടർ അകലെനിന്നുകൊണ്ടും മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടുമായിരിക്കാം അനുഗമിക്കുന്നത്. ഇവർ ക്രിസ്ത്യാനികളായിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും അവരും വാസ്തവത്തിൽ ക്രൂശിതന്റെ അനുയായികളാണ്.) ഇങ്ങനെ കുരിശിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതോടുകൂടി വിജയം വരിക്കുന്ന ധീരരും പരാജയം വരിക്കുന്ന സുഖാന്വേഷികളും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിവ് — തെരഞ്ഞെ

ടുക്കപ്പെട്ടവരും ശപ്തരും തമ്മിലുള്ള ആദ്യതിരിവ്— നടന്നു കഴിഞ്ഞു.

പ്രായേണ അവ്യക്തമായ ഈ മനോഭാവത്തെ ക്രിസ്തുമതം വിശദീകരിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ഏറ്റവുമുപരിയായി, ഉദ്ഭവപാപത്തെപ്പറ്റി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് നമുക്ക് മനഃക്ലേശത്തിനു കാരണമാകുംവിധംവർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വീഴ്ചകളുടെയും യാതനകളുടെയും അടിസ്ഥാനകാരണവും അതു വിവരിച്ചുതരുന്നു. അടുത്തതായി, നമ്മുടെ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ആർജ്ജിക്കുവാൻ ചരിത്രപുരുഷനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ, മാതൃകാപരമായ ജീവിതം നയിച്ച ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയസ്പർശിയും അഗ്രാഹ്യവുമായ രഹസ്യവും അത് തുറന്നു തരുന്നു. ആ നിഗൂഢനാടകത്തിന്റെ കഥയിതാണ്. ലോകാധിനാഥൻ ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഘടകമായി ജീവിച്ചു. എന്നാൽ അവിടുത്തെ ജീവിതം ഒരു ഘടകത്തിന്റേതുമാത്രമായിരുന്നില്ല; പ്രത്യുത, ലോകംമുഴുവന്റേതുമായിരുന്നു. കാരണം, അവിടുന്നു തന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾവഴി ലോകത്തെ മുഴുവൻ സംവഹിക്കുകയും സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവസാനമായി, ഈ ദിവ്യപുരുഷന്റെ കുരിശുമരണം വഴി, ക്രിസ്തുമതം, നമുക്ക് നൽകുന്ന നിർദ്ദേശം ഇതാണ്: സൃഷ്ടിയുടെ അർത്ഥം കാണേണ്ടത് ദൃശ്യമായ ഈ പ്രപഞ്ചാതിർത്തികൾക്കുള്ളിലല്ല, പ്രത്യുത, നമ്മുടെ പ്രയത്നഫലമായി നമ്മുടെയും നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഏല്ലാറ്റിന്റെയും സമഗ്രമായ രൂപാന്തരീകരണം സാധിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

അങ്ങനെ, ജീവിതവ്യാപാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പരിത്യാഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വീക്ഷണം വളരെ വിശാലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. അവസാനമായി, സുവിശേഷം അനുശാസിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂമിയിൽ ദൃശ്യമായിട്ടുള്ളവയിൽ നിന്നെല്ലാം നാം പിഴുതു മാറ

പ്പെടുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഈ കടപുഴക്കൽ വളരെ സാവധാനത്തിലും മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ വിസ്മയാവഹമായ സൗന്ദര്യം അർഹിക്കുന്ന ആദരത്തിന് യാതൊരു കോട്ടവും പ്രണവും വരുത്താതെയുള്ള ഒരു ക്രമമനുസരിച്ചുമാണ് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കുരിശ് എന്നാൽ, ദൃശ്യപ്രപഞ്ച സീമകളെ അതിലംഘിക്കുക, ഒരു വിധത്തിൽ അതുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കുക എന്നാണ് അർത്ഥമെന്നതു തികച്ചും ശരിയാണ്. അത് നമ്മെ ഉന്നതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു വിളിച്ച് ഒരു നിർണ്ണായകബിന്ദു തരണം ചെയ്യാൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. അവിടെവച്ച് നമുക്ക് ഐന്ദ്രിയയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ തലവുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കപ്പെടുന്നു. ജീവിതാരംഭത്തിൽത്തന്നെ നാം അറിയുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ആ ആധിക്യം (excess) നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒരു പുതിയ വെളിച്ചവും പുതിയ അർത്ഥവും പകരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, കൈവശമുള്ള നന്മയെ പണയംവയ്ക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത "ബുദ്ധിമതികളു"ടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആത്മീയതലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രൈസ്തവജീവിതം ഒരു ഭോഷത്തമാകുന്നത്. എന്നാൽ കുരിശു വിവക്ഷിക്കുന്ന അനുഭവതലങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള പ്രയാണം, എല്ലാ ജീവനും പൊതുവായ ഒരു നിയമത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ ഒരുവശം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. കുരിശ്, നമ്മെ മാടിവിളിക്കുന്ന, മനുഷ്യനേത്രങ്ങൾക്ക് മൂടൽമഞ്ഞുമൂലം അദൃശ്യമായ ഗിരിശൃംഗത്തിലേയ്ക്ക് പ്രപഞ്ച പുരോഗതിയുടെ പാതയിലൂടെ നാം പുരോഗമിക്കുന്നു. അതിസ്വാഭാവികതലത്തേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവിട്ടതും ഉയർത്തിയതുമായ മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ പാതതന്നെയാണ് കുരിശിന്റെ രാജകീയപാത. കുരിശിന്റെ അർത്ഥം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ, ജീവിതം അർത്ഥശൂന്യവും വിഷാദഗ്രസ്തവുമായി തോന്നുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. അതിന്റെ അഗ്രാ

ഹ്യഗാംഭീര്യതയ്ക്കു മുമ്പിൽ നാം ആദരപൂർവ്വം നി
ന്നുപോകും.

ചുരുക്കത്തിൽ, കുരിശിലെ ക്രിസ്തു, സൃഷ്ടമായ അരൂപിയെ പടിപടിയായി പൊക്കിയെടുത്ത് ദൈവമേഖലയുടെ ഔന്നത്യത്തിലേയ്ക്കു തിരികെ കൊണ്ടുവന്ന, നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ അനുസ്യൂതമായ അ
ദ്ധ്വാനത്തിന്റെ പ്രതീകവും യാഥാർത്ഥ്യവുമാണ്. താങ്ങിനുവേണ്ടി വസ്തുക്കളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊ
ണ്ടും, അവയ്ക്കപ്പുറം കടക്കാൻ വേണ്ടി ചിലപ്പോൾ അവയിൽനിന്നു പിടിവിട്ടുകൊണ്ടും, ധാർമ്മികമായ പലവിധ വീഴ്ചകളും മൂലം സംഭവിച്ച തിരിച്ചടികളും ശാരീരികസഹനങ്ങളുംവഴി പരിഹരിച്ചുകൊണ്ടും, ദൈവത്തിന്റെ പിൻബലത്താൽ ജീവന്റെ പടികളും ക
യറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടികളുടെ പ്രതീകമാണവിടുന്ന്. യഥാർത്ഥത്തിൽ സൃഷ്ടി തന്നെയാണവിടുന്ന്.

അതുകൊണ്ട് കുരിശ് ഒരിക്കലും പൈശാചികമല്ല; അതിമാനുഷികമാണ്. നാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ സൃഷ്ടിയുടെ അത്യുന്നതശൃംഗത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയുടെ ഉച്ചിയിൽ കുരിശ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വെളിപാടിന്റെ വർദ്ധിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ആദ്യം നഗ്നമായിരുന്ന ആ കുരിശ് ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നു. പ്രഥമദർശനത്തിൽ, രക്തപങ്കിലമായ ആ ശരീരം ശോകമൂകമാണ്. അന്ധകാരത്തിനുള്ളിൽ നിന്നല്ലേ അതു പ്രകാശിക്കുന്നത്? അടുത്തുചെന്നാൽ ഹൃദയത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന ആവേശവും അനുകമ്പയും കൊണ്ടു ജ്വലിക്കുന്ന 'അൽവേർണസിലെ വിശുദ്ധ'[67]നെയായിരിക്കും നാം കണ്ടുമുട്ടുക. യാത്രാമദ്ധ്യേ കുരിശിന്റെ ഇരുണ്ട തണലിൽ മൂർച്ഛിച്ചു വീഴുകയല്ല: ക്രൂശിന്റെ പ്ര

കാശത്തിൽ മേല്പോട്ടു കയറുകയാണ് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കർത്തവ്യം.

* ഫ്രഞ്ചു പ്രസാധകന്റെ കുറിപ്പ്.

''ദൈവ മേഖല''യിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി 'അകത്തും പുറത്തുമുള്ള വിശ്വാസ സ്ഥിരതയുള്ളവർക്ക് തെയ്യാർ എഴുതിയ ഒരു ധ്യാനത്തിൽ പൗരോഹിത്യ സന്ന്യാസ ദൈവവിളികൾക്കും സുവിശേഷോപദേശങ്ങൾക്കും മരണത്തിന്റെ രക്ഷാകരശക്തിക്കും അദ്ദേഹം കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന പരമപ്രധാനമായ സ്ഥാനത്തെ അദ്ദേഹം തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. താഴെ വരുന്ന ഉദ്ധൃതങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടൊരാശയം തരാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്.

ഓരോ വൈദികനും, അയാൾ ഒരു വൈദികനാണെന്ന കാരണത്താൽത്തന്നെ, സാർവ്വത്രികരക്ഷാകരകർമ്മത്തിനു തന്റെ ജീവൻ ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കപ്പെട്ടവനാണ്. തന്റെ സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ബോദ്ധ്യമുള്ള ഒരു വൈദികനും തനിക്കു വേണ്ടിത്തന്നെ ഇനി ജീവിക്കുകയില്ല. പ്രത്യുത, താൻ ആരെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ വേണ്ടി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ വ്യക്തിയുടെ (ക്രിസ്തുവിന്റെ) മാതൃകയനുസരിച്ച് ലോകത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കും.

ഞാനൊരു വൈദികനായിരുന്നു കൊണ്ടുതന്നെ എനിക്കു സാദ്ധ്യമാകുന്നിടത്തോളം ലോകം സ്നേഹിക്കുകയും അനുധാവനം ചെയ്യുകയും സഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാറ്റിനെയുംപറ്റി ബോധവാനാകാൻ ഈ നിമിഷം മുതൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അന്വേഷിക്കുകയും സഹതപിക്കുകയും സഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരിൽ ഒന്നാമനാകാൻ ഞാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ മറ്റൊരു മോസനേയുംകാൾ കൂടുതൽ വിശാലമായി മാനുഷികനും, ഭൂമിയുടെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠപുത്രനും ആകാൻ വേണ്ടി ആദ്യമായി സ്വയം തുറന്നു കൊടുക്കുകയും ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവനാകാൻ ഞാൻ അഭിലഷിക്കുന്നു.

അതേസമയം തന്നെ, ഉപദേശങ്ങളുടെ അനുസരണവും പരിത്യാഗവും വഴി ത്രിവിധ ദുരാശകളും മൂലം ഞാൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ സ്വർഗ്ഗീയ നന്മകളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യം, ദാരിദ്ര്യം, അനുസരണം എന്നിവ വഴി സ്നേഹത്തിലും ധനത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തിയെ വിശുദ്ധീകരിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഓ! നാഥാ, ഇന്നത്തേതിലധികമായി സ്വരക്തം ബലിയർപ്പിച്ചതും ആന്തരികാസ്വാസ്ഥ്യം നിമിത്തം സർഗ്ഗാത്മകമായ രൂപാന്തരീകരണം കൂടുതലായി ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നതും പ്ര

3. പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആത്മീയശക്തി

ക്രിസ്തീയആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പ്രകാശം കുരിശിനെ മനുഷ്യവത്കരിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക മാത്രമല്ല, പദാർത്ഥത്തിൽ തട്ടി പ്രതിഫലിച്ച് അതിനെ ആത്മീയവത്കരിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

മിസ്റ്റിക് ജീവിതത്തിനായുള്ള പ്രയാണത്തിൽ പലപ്പോഴും മനുഷ്യൻ ആത്മാവിനെയും ശരീരത്തെയും (അരൂപിയെയും മാംസത്തെയും) നന്മതിന്മയുടെ ദ്വന്ദങ്ങളായി വീക്ഷിക്കുന്ന അബദ്ധത്തിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. ചില പദപ്രയോഗങ്ങളും ഈ ധാരണ ജനിപ്പിക്കാമെങ്കിലും ഈ 'മനിക്കേയൻ'[68] ചി

തിരോധം ഹേതുവായി വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടേണ്ട ഊർജ്ജത്താൽ കൂടുതൽ ധന്യമായിരുന്നതും തീവ്രമായ വേദനയാൽ പരമമായ ഐക്യത്തോടടുത്തും സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യവർഗ്ഗം എന്നെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നോ?

ഓ! പുരോഹിതരേ, ഇന്നത്തെപോലെ, ഒരു തലമുറയുടെ വേദനകളിലും രക്തത്തിലും മുഴുകുകയും മുങ്ങുകയും ചെയ്ത് പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ നിങ്ങളൊരിക്കലും വൈദികരായിരുന്നിട്ടില്ല. ഇത്രയും പ്രവർത്തനനിരതരും ദൈവവിളിയുടെ പാതയിൽത്തന്നെ നടന്നവരും ആയിരുന്നിട്ടില്ല ...

ഞാൻ തീർത്തും ബലഹീനനായിരിക്കുന്നതിനാൽ, നാഥാ ആ സൗഭാഗ്യത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണമെ എന്നപേക്ഷിക്കാൻ എനിക്കു ധൈര്യം പോരാ. എങ്കിലും ഞാൻ വളരെ വ്യക്തമായിത്തന്നെ അതു ദർശിക്കുന്നു. ഞാനതു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

സൃഷ്ടിയുടെയും രക്ഷയുടെയും നിർണ്ണായകമായ ഈ ദിവസങ്ങളിൽ ഈ അതിശ്രേഷ്ഠമായ കർമ്മത്തിലേയ്ക്കു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും പൗരോഹിത്യ സ്ഥാനത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടുകയും മരണത്തോളം ക്രിസ്തുവുമായി സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളും അതീവ സന്തുഷ്ടരാണ്.

("Le Pretre" എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽനിന്ന്)

ന്താഗതിയെ സഭ ഒരിക്കലും അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവമേഖലയുടെ അവസാനദർശനത്തിന് വഴിയൊരുക്കാനായി കർത്താവുതന്നെ ഇഹത്തിൽ വന്ന് മാംസം ധരിക്കുകയും രക്ഷിക്കുകയും പവിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്ത പദാർത്ഥത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെ സ്ഥാപിക്കാനും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനും നമുക്കു ശ്രമിക്കാം.

ഈ ഗ്രന്ഥം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക, ധ്യാനാത്മക വീക്ഷണത്തിൽ, സയൻസും ഫിലോസഫിയും നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള അമൂർത്തമായ ഒരു സത്തയല്ല പദാർത്ഥം. ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിനും അതിഭൗതികശാസ്ത്രത്തിനുമെന്നപോലെ, നമുക്കും അത്, ബഹുത്വം, ഇന്ദ്രിയഗോചരത്വം, പരസ്പരബന്ധം എന്നീ അടിസ്ഥാനവിശേഷണങ്ങളുള്ള ഒരു മൂർത്തസത്തതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, ഇവിടെ, പദാർത്ഥത്തെ അതിന്റെ വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ ആശ്ലേഷിക്കാനാണ് നാം ശ്രമിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രീയവും അപഗ്രഥനപരവും പ്രായോഗികവുമായ നമ്മുടെ എല്ലാ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കും നേരെ അതിന്റെ പ്രതിപ്രവർത്തനമനുസരിച്ചുള്ള പൂർണ്ണമായ വ്യാപ്തി നൽകിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് അതിനു ശ്രമിക്കുന്നതും. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥൂലവും ഐന്ദ്രിയവും ദൈവശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ പ്രകൃതിപരവുമായ വസ്തുക്കളുടെയും ഊർജ്ജങ്ങളുടെയും ജീവികളുടെയും ഒരു കൂട്ടമാണ് പദാർത്ഥം. അനന്തമായി വ്യതിയാനവിധേയമായ സാർവ്വത്രികവും സ്പർശ്യവുമായ ജീവന്റെ തലമാണ് പദാർത്ഥം.

അപ്പോഴും പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് ഇപ്രകാരം നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ട പദാർത്ഥം നമ്മുടെ പ്രവർത്തനവിഷയമാകുന്നത്? നിഗൂഢമായ ലക്ഷണങ്ങളുള്ള ഒരു ശക്തിയുടെ രണ്ടു വിധത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയാണതു സാധിക്കുക.

ഒരുവിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ, പദാർത്ഥം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനു് ഒരു ഭാരവും ചങ്ങലയും വേദനയും പാപവും, ഭീഷണിയുമാണു്. അതു നമ്മെ കീഴ്പോട്ടു വലിക്കുകയും വ്രണപ്പെടുത്തുകയും പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടൊപ്പം അതും സഹിക്കുകയും പഴഞ്ചനാകുകയും ചെയ്യുന്നു. പദാർത്ഥം നമ്മെ മന്ദരും മരവിച്ചവരും ബലഹീനരും കുറ്റവാളികളുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. "മരണമുള്ള ഈ ശരീരത്തിൽ നിന്നും ആർ നമ്മെ രക്ഷിക്കും?"[69]

എന്നാൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പദാർത്ഥം ശാരീരികസമൃദ്ധിയാണു്, ഉത്കൃഷ്ടമായ സമ്പർക്കമാണു്, ഉല്പാദനക്ഷമമായ പ്രയത്നമാണു്, വളർച്ചയുടെ ആനന്ദമാണു്. അതു് ആകർഷിക്കുകയും നവീകരിക്കുകയും, ഒന്നിപ്പിക്കുകയും പുഷ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പദാർത്ഥംവഴി നാം പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ഉയർത്തപ്പെടുകയും മറ്റെല്ലാമായി ബന്ധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവന്റെ പ്രവാഹം നാം സ്വീകരിക്കുന്നതും അതുവഴിയാണു്. അതില്ലാതെ കഴിയുക അസഹനീയമാണു്. "ഉള്ള വസ്തുതം ഉരിഞ്ഞുകളയുവാനല്ല കൂടുതൽ ധരിക്കുവാനാണു നാം ഇഷ്ടപ്പെടുക" (II കൊറി. 5:4) മരണമില്ലാത്ത ഒരു ശരീരം ആർ നമുക്കു തരും?

മരണത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ ആദ്യവശം മാത്രമാണു് ആദ്ധ്യാത്മികത പരിഗണിക്കുന്നതു്. 'ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളുക' എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അതു പിൻവാങ്ങുന്നു.

എന്നാലും ഓ! ദൈവമേ, പോഷണത്തിനായി പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളാകുന്ന അപ്പവും ലഹരിപിടിപ്പിക്കുവാൻ സൃഷ്ടസൗന്ദര്യങ്ങളാകുന്ന മുന്തിരിച്ചാറും ശക്തിപ്പെടുത്താൻ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ സംഘർഷങ്ങളുമില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ആ

ത്മാക്കളുടെ സ്ഥിതിയെന്തായിരിക്കും? അങ്ങു ഞങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന പരിപാലനയുടെ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് പാകമാകുന്നതിനു മുൻപ് സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾ സ്വയം വേർതിരിഞ്ഞാൽ എത്ര ദുർബലമായ ശക്തികളും വികാര രഹിതങ്ങളായ ഹൃദയങ്ങളും ആയിരിക്കും അവ അങ്ങേയ്ക്കായി കൊണ്ടുവരിക. നാഥാ, ആ രക്ഷസ്സിനെ അതിന്റെ മാസ്മരശക്തിയ്ക്കടിപ്പെട്ടുപോകാതെ ഓർത്തു ധ്യാനിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുക. മരണത്തിലൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അജ്ഞാതരഹസ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നും ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുക. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം കൊണ്ടല്ല, പിന്നയോ, പദാർത്ഥത്തെയുദ്ധരിക്കാൻ അതിലേയ്ക്കു സ്വയം നിമഞ്ജനം ചെയ്ത അങ്ങയുടെ ആ പ്രത്യേക പ്രവൃത്തിയിലൂടെ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരിക. അങ്ങയുടെ സഹനപൂർണ്ണമായ അവതാരത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ, പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികശക്തിയെ ഞങ്ങൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരിക; ആ ശക്തിയെ പദാർത്ഥത്തിൽ നിന്ന് എങ്ങനെയുറവിയെടുക്കാമെന്ന് ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

നമുക്ക് ഒരുദാഹരണമെടുക്കാം. ആഴിയുടെ അഗാധതയിൽനിന്നും പകലിന്റെ പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവരുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു മുങ്ങൽ വിദഗ്ധനെ സങ്കല്പിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ, പ്രകാശത്തിൽ കുളിച്ചു നില്ക്കുന്ന കൊടുമുടിയിലേയ്ക്ക് മൂടൽമഞ്ഞു മൂടിയ പർവ്വതത്തിന്റെ ചെരിവിലൂടെ കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പർവ്വതാരോഹകനെ സങ്കല്പിക്കുക. ഇരുവരുടേയും പാതയ്ക്ക് വിപരീതഗുണവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. പിന്നിലും താഴെയുമുള്ള പാത കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഇരുണ്ടതായും മുന്നിലും മുകളിലുമുള്ളത് കൂടുതൽ കൂടുതൽ

പ്രകാശപൂരിതമായും കാണപ്പെടുന്നു. മുങ്ങൽ വിദഗ്ദ്ധനും പർവ്വതാരോഹകനും രണ്ടാംഘട്ടത്തിലേക്ക് എത്തുവാൻ അവർക്കുചുറ്റുമുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും മേലോട്ടുയരാനുള്ള ചവിട്ടുപടിയായുപയോഗിക്കണം. ഉയരുംതോറും അവർക്കു മുകളിലുള്ള പ്രകാശം കൂടുതൽ ജാജ്വല്യമാനമാകുന്നു; അതോടൊപ്പം തന്നെ അവർ കടന്നുപോന്ന ദൂരം, കടന്നുപോന്നതുകൊണ്ട് പ്രകാശരഹിതമായി അന്ധകാരത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളും പ്രത്യേകം നാം ഓർത്തിരിക്കണം. കാരണം, ശരിയായ ആദരവോടെ പദാർത്ഥത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെല്ലാം അവ പ്രതീകാത്മകമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

നമ്മെ താഴേയ്ക്കു വലിക്കുന്ന ഭാരമായും നമ്മെ പൂഴ്ത്തിക്കളയുന്ന ചേറായും നമ്മുടെ വഴിയിൽ പ്രതിബന്ധം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മുൾപ്പടർപ്പായും മാത്രം പദാർത്ഥത്തെ കണക്കാക്കുക ശരിയല്ല. നാം എവിടെയാണെന്ന് അറിയുന്നതിനുമുമ്പ്, നാം നമ്മുടെ മാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, പദാർത്ഥം അതിൽത്തന്നെ നമുക്കു മുകളിലേയ്ക്കു കയറാനും അതുപോലെതന്നെ താഴേയ്ക്കിറങ്ങുവാനും സഹായിക്കുന്ന ഒരു ചെറിവാണ്. നമ്മെ താങ്ങാനും കൈവെടിയാനും കഴിവുള്ള ഒരു മാദ്ധ്യമമാണ്, മറിച്ചിടാനും ഉയർത്തിവിടാനും ശക്തിയുള്ള കാറാണ്. പ്രകൃതിയാൽത്തന്നെയും ആദ്യപാപത്തിന്റെ ഫലമായും പരാജയത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു ശാശ്വതമായ ചായ്വതിനുണ്ട്. അതേ കാരണത്താൽത്തന്നെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ഫലമായി ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരസ്തിത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിൽ പങ്കാളിയാകാൻ വേണ്ട പ്രചോദനവും ആകർഷകത്വവുമതിനുണ്ട്. ഇതു പാപമയമായ പ്രകൃതിക്ക് ഒരു എതിർബലമാകുകയും ഒരുപക്ഷേ, അതിനെ അതിശയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാം പൂർണ്ണമായും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാഗമായതുകൊണ്ട് ജന്മസ്ഥലം,

ജീവിതകാലം, വ്യക്തിപരമായ വിളി, ഇവയാണ് ആ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ചെരിവുകളിൽ നമുക്കൊരു പ്രത്യേക സ്ഥാനമുണ്ട്. ഇതാണ് ലോകത്തിലെ നമ്മുടെ സ്ഥിതി. പ്രകാശത്തിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ പാതയിൽ വിവിധ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്തവ്യം ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കാൻവേണ്ടി സൃഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ ശൃംഖല തരണം ചെയ്യുകയാണ്. ഈ സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾ പ്രതിബന്ധങ്ങളല്ല. നമ്മുടെ പാദം ഉറപ്പിക്കാനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളാണ്, നാമുപയോഗിക്കേണ്ട മാദ്ധ്യമങ്ങളാണ്, നാം സ്വീകരിക്കേണ്ട പോഷകങ്ങളാണ്, ശുദ്ധീകരിക്കേണ്ട ജീവരസമാണ്. നാം നമ്മോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ആവഹിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഘടകങ്ങളുമാണ്.

വസ്തുക്കളുടെയിടയ്ക്ക് നമുക്ക് ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടല്ലോ. വസ്തുക്കളിൽ നാം കൈവശമാക്കുവാൻ പോകുന്ന മറ്റൊരു സ്ഥാനം കൂടിയുണ്ട്. നമ്മുടെ പ്രയത്നത്താൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട് പദാർത്ഥം രണ്ടു വ്യത്യസ്തതട്ടുകളിലായി തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഒന്ന്, പിന്നിട്ടതോ എത്തിച്ചേർന്നതോ ആയ ഘട്ടം. നാം താഴേയ്ക്കു വീണുപോകാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് പിന്നിട്ടതിലേയ്ക്കു നാം തിരിച്ചുചെല്ലുകയോ നാം എത്തിച്ചേർന്ന ബിന്ദുവിൽത്തന്നെ നിൽക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. ഇത് പാദാർത്ഥികവും ജഡികവുമായ അർത്ഥത്തിലുള്ള പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഘട്ടമാണ്. അടുത്തത്, പുരോഗതിയിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ പുതിയ പ്രയാണത്തിനും അന്വേഷണത്തിനും കീഴടക്കലിനും ദൈവികീകരണത്തിനുമായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഘട്ടം. അതായത്, ആദ്ധ്യാത്മികാർത്ഥത്തിലുള്ള പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഘട്ടം. ഈ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളുടെയും അതിർത്തി ആപേക്ഷികവും വ്യതിയാനക്ഷമവുമത്രേ. പർവ്വതപാർശ്വത്തിൽ എന്റെ താഴെയോ എന്റെ സമീപത്തോ നിലകൊള്ളുന്ന എന്റെ സഹോദ

രനു് നല്ലതും ദിവ്യവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായതു് എനിക്കു പാദാർത്ഥികവും വഴിതെറ്റിക്കുന്നതും ചീത്തയുമാകാം. ഇന്നലെ എനിക്കനുവദനീയമായിരുന്നതു് ഇന്നൊരുപക്ഷേ നിഷിദ്ധമാകാം. മറിച്ചു്, വിശുദ്ധ അലോഷ്യസു് ഗൊൺസാഗയെയും വിശുദ്ധ അന്തോനീസിനെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗുരുതരമായ തെറ്റുകളാകാമായിരുന്നവ അവരെ അനുഗമിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന എനിക്കു് ഇന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി വരാം. മറുവാക്കുകളിൽപറഞ്ഞാൽ പദാർത്ഥത്തിലൂടെ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടദൂരം സഞ്ചരിച്ചാൽ മാത്രമേ ആത്മാവിനു് ദൈവത്തോടു് സംയോജിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ആ പാതയെ, തമ്മിലകറ്റുന്ന ഒരു ദൂരമായും, തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു മാദ്ധ്യമമായും വേണമെങ്കിൽ കാണാം. കുറെ സമ്പാദ്യങ്ങളും നേട്ടങ്ങളുമില്ലാതെ ദൈവമാശ്ലേഹിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരുമനുഷ്യനു് ആയിരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. നമുക്കോരോരുത്തർക്കുമുണ്ടു് അവനവനേറ്റതായ "ജേക്കബിന്റെ ഗോവണി".[70] അതിന്റെ ഓരോപടിയും ലോകവസ്തുക്കളുടെ ഒരു ശൃംഖലകൊണ്ടു നിർമ്മിതമത്രേ. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ സമയം തീരുന്നതിനുമുൻപു് ലോകത്തിൽ നിന്നും നാം ഓടിയകലുകയല്ല വേണ്ടതു്. പ്രത്യുത, വസ്തുക്കളുടെ പ്രവാഹത്തിൽത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തെ അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കാൻ നാം പഠിക്കണം. അപ്പോഴും നമ്മെ സുഖാസക്തിയുടെയും സ്വാർത്ഥതയുടെയും ഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചുതാഴ്ത്തുന്ന ഗുരുത്വാകർഷണശക്തിയാകാതെ സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾ നമുക്കു് ആരോഗ്യകരമായ ഒരു ശക്തിയായി മാറും. ഈ ശക്തി നാം മുമ്പു കണ്ടതുപോലെ നമ്മുടെ ചക്രവാളത്തെ വിശാലമാക്കും, സങ്കുചിതത്വത്തിൽ നിന്നു നമ്മെ വിമുക്തരാക്കും, നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തെ വിശാലമാക്കാനും നാം താലോലിച്ചിരുന്ന താല്പര്യങ്ങളെ ത്യജിക്കാനും ആദ്ധ്യാത്മിക സൗന്ദര്യത്തെ കൂടുതൽ വിലമതിക്കാനും നമ്മെ നിർബന്ധിക്കും. വള

രെയേറെ ആനന്ദത്തിന്റെയും വളരെക്കുറച്ചു ക്ലേശത്തിന്റെയും കാരണമാകുമെന്ന് ആദ്യം കരുതിയിരിരുന്ന പദാർത്ഥം ഇപ്പോഴിതാ വളരെക്കുറച്ച് ആനന്ദത്തിന്റെയും വളരെയേറെ ക്ലേശത്തിന്റെയും കാരണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ഇവിടെയും ഒരുപക്ഷെ വ്യക്തികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിയമം പ്രപഞ്ചകടാഹത്തിനു പൊതുവെയുള്ള നിയമത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ പതിപ്പായി തോന്നിയേക്കാം. പ്രപഞ്ചകടാഹത്തിനു പൂർത്തീകരണം സിദ്ധിക്കുന്നതിന് ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടപാത പിൻതുടർന്നേ പറ്റൂ എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല. പദാർത്ഥസമഷ്ടി ഉപയോഗശൂന്യമായ ഊർജം ഉൽക്കൊള്ളുന്നുണ്ടെന്ന് നമുക്കറിയാം. അതുപോലെ, ദുഷിച്ച ഊർജജവും സമഷ്ടിയിൽനിന്ന് സാവകാശം വേർപെടുന്ന മൂലഘടകങ്ങളും ഉണ്ടെന്നുള്ളതും ഒരു ദു:ഖസത്യമാണ്. എന്നാൽ ഇവയേക്കാൾ കൂടുതൽ തീർച്ചയായ ഒരു വസ്തുതയാണ് പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഒരു നല്ലയളവ് ആദ്ധ്യാത്മികശക്തിയും ഉണ്ടെന്നുള്ളത്. ക്രിസ്തുവിൽ ഈ ആദ്ധ്യാത്മികശക്തി ക്രമമായി ഉദാത്തീകരിക്കുകയാണ്, സ്രഷ്ടാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മൗലികമായ കർമ്മം. ഇപ്പോൾ ഈ ശക്തി സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. വളരെ നിസ്സാരവും അപൂർണ്ണവുമായിരുന്നിട്ടുപോലും ഇതിന്റെ ഒരംശമെങ്കിലും നാം കാണാതിരിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരത്തിലെ അംഗങ്ങളുടെ ജോലി ആ സ്വർഗ്ഗീയ ശക്തികളെ ക്ഷമാപൂർവ്വം വേർതിരിച്ചെടുക്കുകയാണ്; അതിൽ ഒന്നുപോലും നഷ്ടപ്പെടാതെ ആ ഉത്കൃഷ്ടസത്തയെ ഊറ്റിയെടുക്കുകയാണ്. കുറേശ്ശെ കുറേശ്ശെ ആ ജോലി അവർ നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. വ്യക്തികൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന ദൈവവിളികളാൽ ദൈവത്തിന്റെ അരൂപി സർവ്വത്ര

സന്നിഹിതവും പ്രവർത്തനക്ഷമവുമാണ്. ഏറ്റവും ചെറിയ ഒരു വേർവലിച്ചെടുക്കുന്ന നീർ സൂര്യ പ്രകാശമേൽക്കുന്ന ഇലകളും ശിഖരങ്ങളും സംസ്ക്കരിച്ച് പുഷ്പങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്ന, ഒരു മഹാവ്യക്ഷം തന്നെയാണ് മൗതികശരീരം. പ്രവർത്തനം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ ചില മേഖലകളിലെ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം പൂർത്തിയായേക്കാം. ഓരോ വ്യക്തിയും ജീവിതവിശുദ്ധിയിൽ പുരോഗമിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആദ്ധ്യാത്മികപദാർത്ഥവും ഭൗതികപദാർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള അതിർവരമ്പ് ഉയർന്നുപോകുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും. അതുപോലെതന്നെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം ക്രിസ്തീയമാക്കപ്പെടുന്ന തോതനുസരിച്ച് ഭൗതിക പോഷണത്തിന്റെ ആവശ്യം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതായും തോന്നും. അങ്ങനെ ധ്യാനവും വിശുദ്ധിയും ഉത്ക്കണ്ഠയോടുകൂടിയ പ്രവർത്തനത്തെയും ആസക്തിയെയും ജയിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇതാണ് അരൂപിയിലേയ്ക്കുള്ള പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഗതി. ഈ ഗതിക്ക് ഒരു ലക്ഷ്യം ഉണ്ടായേ പറ്റൂ. പദാർത്ഥത്തിന്റെ ദിവ്യവത്കരിക്കപ്പെടാവുന്ന സത്ത മുഴുവൻ ഒരുദിവസം മനുഷ്യരുടെ ആത്മാവിലേയ്ക്കു കടന്നിരിക്കും; വിശിഷ്ടമായ എല്ലാ ചലനങ്ങളും വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. അപ്പോഴേ നമ്മുടെ ലോകം ''പരൂസിയാ''[71]യ്ക്ക് തയ്യാറായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും.

പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഈ ചരിത്രത്തിൽ മാമോദീസായുടെ പ്രതീകാത്മകത ദർശിക്കാൻ ആർക്കാണു കഴിയാത്തത്? ക്രിസ്തു ജോർദാനിലെ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങുന്നു; ഭൗതികശക്തികളുടെ പ്രതീകമായ അതിനെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു. നീസ്സായിലെ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗരിയുടെ വാക്കുകളിൽ, ''ശരീരത്തിൽനിന്ന് വാർന്നിറങ്ങുന്ന ദിവ്യജലത്തോടുകൂടി ക്രിസ്തു ഉയർന്നപ്പോഴേ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ അവിടുന്ന് ഉയർത്തുകയാണു ചെയ്തത്''.

മുങ്ങലും പൊങ്ങലും; വസ്തുക്കളിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വവും അവയുടെ ഉദാത്തീകരണവും; സമ്പാദ്യവും പരിത്യാഗവും; കടന്നുപോകലും ആവഹിക്കപ്പെടലും. പദാർത്ഥത്തെ സമുദ്ധരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ വെല്ലുവിളിക്ക് പ്രത്യുത്തരം നൽകുന്ന ഏക നീക്കത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളാണിവയെല്ലാം.[i]

പ്രലോഭനവും ശക്തിയും അനുനയവും പൗരുഷവും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദാർത്ഥമേ, സമ്പന്ന

---

i ഐന്ദ്രീയ മിസ്റ്റിസിസവും ഒരു തരം നവീന പൈലാജിയനിസവും (അമേരിക്കനിസംപോലെ) സ്വീകരിച്ചവർ മനുഷ്യസ്നേഹവും പുരോഗതിയും അന്വേഷിക്കുന്ന അതേ തട്ടിൽ ദൈവസ്നേഹവും ദൈവരാജ്യവും അന്വേഷിച്ച് വലുതായ ഒരു അബദ്ധത്തിൽ വീണിരിക്കുകയാണ്. അതേ സമയം രണ്ടാമത്തെതിന് അമിതപ്രാധാന്യം നൽകിയതുമൂലം പൂർണ്ണതയ്ക്ക് 'മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ' നാശം അനിവാര്യമാണെന്നു ധരിച്ചവരായ ചിലക്രൈസ്തവരുമുണ്ട്. സഭ പലപ്പോഴും നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ, യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ അതിസ്വാഭാവികത, സൃഷ്ടിയെ സൃഷ്ടിയായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല; അതിനെ അമർത്തിക്കളയുന്നുമില്ല. പ്രത്യുത, അതിനെ കൂടുതൽ സചേതനമാക്കുകയാണു ചെയ്യുക. ദൈവസ്നേഹാഗ്നി തീർത്തും അലൗകികവും സർഗ്ഗാത്മകവുമാണ്. എങ്കിലും ഭൂമിയിൽ അങ്ങിങ്ങായി കിടക്കുന്ന പോഷകങ്ങളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ട് പാകമായിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യഹൃദയത്തിനേ അതിനെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയൂ. മറ്റ് ഏതു കാര്യത്തിലുമെന്നതുപോലെ, ഇക്കാര്യത്തിലും വളരെക്കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ രൂപാന്തരീകരണത്തിന്റെ അർത്ഥം ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളൂ എന്നത് വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. ഒരു വസ്തു രൂപാന്തരപ്പെടുമ്പോൾ ചിലർ അതിൽ കാര്യമായ പുതുമയൊന്നും കാണുന്നില്ല. മറ്റു ചിലരാകട്ടെ അതിലെ പുതുമ മാത്രം കാണുന്നു. ആദ്യത്തെ തവണ അരൂപിയാണവർക്കു പിടികിട്ടാതെ പോകുണത്. രണ്ടാമതാകട്ടെ പദാർത്ഥവും. ആദ്യത്തേതിനേക്കാൾ ഭേദമെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സമതുലിതാവസ്ഥയെ തകിടം മറിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ് രണ്ടാമത്തെ തെറ്റ് എന്ന് അനുഭവത്തിൽനിന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മാക്കാനും നശിപ്പിക്കാനും ശക്തിയുള്ള ദ്രവ്യമേ, നിന്റെ ജലത്തെ സുമധുരമാക്കുകയും ശുദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്ത സ്വർഗ്ഗീയ പ്രഭാവങ്ങളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിന്റെ ശക്തമായ കരങ്ങൾക്ക് എന്നെ ഞാൻ കയ്യാളിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യശക്തി നിന്നിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ വശ്യശക്തി എന്നെ നയിക്കട്ടെ. നിന്റെ ജീവരസം എനിക്ക് പോഷണമാകട്ടെ. നിന്റെ എതിർപ്പ് എനിക്കു കരുത്തു നൽകട്ടെ. നിന്റെ കവർച്ചയും ആക്രമണവും എന്നെ സ്വതന്ത്രനാക്കട്ടെ. അവസാനമായി, പദാർത്ഥമേ നിന്റെ സത്ത മുഴുവനും എന്നെ ദൈവത്തിലേയ്ക്കാനയിക്കട്ടെ.

മൂന്നാം ഭാഗം

ദൈവമേഖല (The Divine Milieu)

"ആരും തനിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ജീവിക്കയോ മരിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ജീവിതത്തിലായാലും മരണത്തിലായാലും നാം ക്രിസ്തുവിനുള്ളവരാകുന്നു."[72]

ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും മേലുദ്ധരിച്ച വി. പൗലോസിന്റെ വാക്കുകളുടെ ഒരു വിശകലനവും സമർത്ഥനവും മാത്രമാണ്. ജീവിതത്തിലെ രണ്ടു മേഖലകളെപ്പറ്റി നാം പരിചിന്തിച്ചു. ആദ്യത്തേത് പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും വികാസത്തിന്റെയും ജീവന്റെയും മേഖല. രണ്ടാമത്തേത് സഹന (Passivity) ത്തിന്റെയും ന്യൂനീകരണത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റേയും മേഖല. നമുക്കുചുറ്റും എല്ലായിടത്തും, ഇടത്തും വലത്തും മുകളിലും താഴെയും മുമ്പിലും പിമ്പിലും, ഐന്ദ്രിയതലത്തിൽനിന്ന് അല്പം കടന്നാൽ, ഒരു ദൈവിക ഉദ്ഗമനവും പ്രകാശനവും നമുക്കു ദൃശ്യമാകും. ഈ ദൈവികസാന്നിധ്യം നമ്മുടെ അടുത്തും മുമ്പിലും മാത്രമല്ല ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നത്; അതു സർവ്വത്ര നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അതിനെ താണുവീണ് ആരാധിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ ഉള്ളിൽപോലും ഇടമില്ലാത്തവിധത്തിൽ അതു നമ്മെ വലയം ചെയ്യുകയും തുളച്ചുകയറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളുംവഴി ദൈവികം നമ്മുടെ മേൽ ആഞ്ഞടിക്കയും നമ്മിലേയ്ക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങുകയും നമുക്കു പുതുരൂപം നൽകുകയും ചെയ്യു

ന്നു. അതു വിദൂരസ്ഥമാണെന്നും അനഭിഗമ്യമാണെന്നും നാം കരുതി. വാസ്തവത്തിൽ അതിന്റെ ജ്വലിക്കുന്ന പാളികളും നമ്മെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കയാണ്. സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്ന യാക്കോബിന്റെ അനുഭവമാണ് [73] നമുക്കും ഉണ്ടാവുക. പ്രത്യേക വിശുദ്ധിയൊന്നുമില്ലാത്ത സ്ഥലത്തോടു സാധാരണ തോന്നുന്ന വിരസതയോടും അനാദരവോടും കൂടിയാണ് ഇതുവരെ നാം പ്രപഞ്ചത്തെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ സ്ഥൂലമായ ഈ ലോകം ഒരു വിശുദ്ധസ്ഥലം തന്നെയാണ്. ആ സത്യം നാം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നുമാത്രം. വരുവിൻ, നമുക്കാരാധിക്കാം.

സജീവമായ പ്രകാശത്തിൽ നമ്മെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന ഉന്നതവും കൂടുതൽ ആത്മീയവുമായ ആ ഈതറിലേയ്ക്ക് നമുക്കു തിരിയാം. അതിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതിലും അവയുടെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും നമുക്ക് ആനന്ദം കണ്ടെത്താം. അതിനുശേഷം ദൈവമേഖല നമ്മിലേയ്ക്ക് കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് നമ്മുടെ കവാടങ്ങൾ തുറന്നുകൊടുക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് പരിശോധിക്കാം.

1. ദൈവമേഖലയുടെ ഗുണങ്ങൾ

ദൈവമേഖലയുടെ ഒരു പ്രത്യേകത ഏവരേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുവാൻ പോരുന്നതാണ്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യമാർന്ന ഗുണവിശേഷങ്ങളെ അതിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുവാനും സംയോജിപ്പിക്കുവാനും അതിനു അനായാസം കഴിയും. ദൈവമേഖല ലോകത്തോളം തന്നെ വിശാലമാണ്, അതിഭീകരമായ പ്രപഞ്ചശക്തികളേക്കാൾ അതു ഭയാനകമാണ് എന്നു തോന്നാം. എങ്കിലും മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തെ ആകർഷകമാക്കുന്ന വ്യക്തവും ശക്തവുമായ വ്യതിരിക്തത ഏറ്റവും കൂടിയതോതിൽ ദൈവമേഖലയ്ക്കുണ്ട്.

ഈ ദൈവികസാഗരത്തിൽ നിന്നാണ് സൃഷ്ടിജാലങ്ങളുടെ തിളങ്ങുന്ന അലമാലകളും ഉയരുന്നത്. എങ്കിലും യഥാർത്ഥമായൊരു സർവ്വാതിശായിത്വം (transcendence) അതിനുണ്ട്. ഇക്കാരണത്താൽ ലോകത്തിന്റെ മൂലപദാർത്ഥങ്ങളെ യാതൊരു കൂട്ടിക്കുഴച്ചിലും കൂടാതെ സർവ്വാതിശായിയും വ്യക്തിപരവുമായ അതിന്റെ ഐക്യത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ ദൈവമേഖലയ്ക്കു കഴിയും.

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ എല്ലാ ശക്തികളിലുംകൂടി നമ്മെ വലയം ചെയ്യുന്ന ദൈവമേഖല അതിശയകരമാംവിധം സമീപസ്ഥമാണ്, അനുഭവവേദ്യവുമാണ്. എന്നാൽ പിടിതരാതെ അതു നമ്മെ എപ്പോഴും വഴുതിമാറുന്നു, സർവ്വശക്തിയോടുകൂടി അതിന്റെ അലകൾക്കുമീതെ ഉയർന്നാലേ നമുക്കതിനെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയൂ. എല്ലാ ജീവികളിലും സന്നിധിചെയ്തുകൊണ്ട് അത്യാഗാധതയിൽനിന്ന് അവയെ ഉയർത്തിയെടുക്കുന്ന ദൈവമേഖല നമ്മേയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് അന്തിമസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിന്റെ പൊതുവായ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് എപ്പോഴും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.j

ദൈവമേഖലയിൽ പദാർത്ഥസ്പർശനം പവിത്രീകരണമായിത്തീരുന്നു, ബ്രഹ്മചര്യം രൂപാന്തരീകരിക്കപ്പെട്ട സ്നേഹത്തിന്റെ സൂനവുമായി മാറുന്നു.

അവിടെ വളർച്ച പരിപൂർത്തിയിലെത്തുന്നത് പരിത്യാഗത്തിലാണ്. വസ്തുക്കളോടുള്ള ബന്ധം

---

j. ഞാനും എന്റെ സ്നേഹിതരും എത്രയധികം ആധ്യാത്മികതയിലേയ്ക്കുയരുന്നുവോ അത്രയധികം എന്റെ സ്നേഹിതരിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അതുപോലെ ഉപരി പവിത്രീകൃതമായ ശക്തികളോടുകൂടി സൗന്ദര്യത്തെയും നന്മയെയും ഞാൻ പിൻതുടരുമ്പോഴെ അവയിൽ ഞാൻ ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു.

അവയിലെ ജീർണ്ണിക്കുന്ന സകലതിൽനിന്നും നമ്മെ വേർതിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മരണം പുനരുത്ഥാനമായി മാറുകയാണവിടെ.

അത്ഭുതകരമാംവിധം കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന അനേകം ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ട്. അവയുടെ ഉറവിടം അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ ഒരുകാര്യം വ്യക്തമാകും. അവയെല്ലാം ഉദ്ഭവിക്കുന്നത് ഒരേയൊരു അടിസ്ഥാനഗുണത്തിൽ നിന്നാണ്. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, ലക്ഷ്യം തേടിയുള്ള നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുമടിയിലായി ദൈവം ഒരു വിശ്വമേഖലയായി എല്ലായിടത്തും സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കാരണം, എല്ലാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും കേന്ദ്രീകൃതമാകുന്ന അന്തിമബിന്ദു അവിടന്നു തന്നെയാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഓരോ ഘടകവും ഓരോ നിമിഷത്തിലും പ്രപഞ്ചസൂചി(cone)യുടെ ഒരോരോ ബിന്ദുവിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുക. പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെയെല്ലാം (അവയുടെ വൈയക്തികപൂർണ്ണതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിലും അവയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെയെല്ലാം) തന്നിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുന്ന ദൈവത്തിലാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂച്യഗ്രം (generatrices) സന്ധിക്കുന്നത്. സൃഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ പ്രകൃതിയും പ്രവർത്തനവും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവയുടെയെല്ലാം ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ഒരേ യാഥാർത്ഥ്യമാണ് നാം കണ്ടെത്തുക. അത് പൊട്ടിയ കണ്ണാടിക്ഷണങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന സൂര്യനെപ്പോലെ നാനാവിധത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഏകവും, സമീപസ്ഥമമെങ്കിലും അപ്രാപ്യവും, പാദാർത്ഥികമെങ്കിലും ആത്മീയവുമത്രേ. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവിൽനിന്ന് നിർഗ്ഗളിക്കുന്ന പ്രഭാകിരണങ്ങൾ ഹൃദയാന്തരാളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചല്ലാതെ ഒരു വസ്തുവിന്റെ സത്തക്കും നമ്മെ സ്വാധീനിക്കുക

സാധ്യമല്ല. പ്രപഞ്ചഘടനയാൽത്തന്നെ, വസ്തുക്കളുടെ പൂർണ്ണതയുടെ മൗലിക ഉറവിടത്തിലേയ്ക്കു തിരിയാതെ അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കുവാനോ അവയിലെ ഏറ്റവും കാര്യമായത് പ്രാപിക്കുവാനോ നമുക്കു കഴിയില്ല. അങ്ങനെ ഈ കേന്ദ്രവും ഈ ഉറവിടവും സർവ്വവ്യാപിയാണെന്നു വരുന്നു. ഈ കേന്ദ്രം അഗാധവും ബിന്ദുസമാനവും ആയതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ദൈവം അത്യന്തം സമീപസ്ഥനും സർവ്വവ്യാപിയുമായിരിക്കുന്നത്. പരമകേന്ദ്രമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അവിടന്ന് എല്ലായിടവും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ദൈവികതയുടെ ഈ സർവ്വസാന്നിധ്യം അതിന്റെ പരമമായ ആത്മീയതയുടെ ഫലമാകുന്നു. ഈ സർവ്വസാന്നിധ്യം പദാർത്ഥത്തിനു ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന 'സർവ്വവ്യാപ്തി'യിൽനിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമത്രേ. പദാർത്ഥത്തിന്റെ അതിയായ വിയോജനവും വ്യാപനവുമാണ് ഈ സർവ്വവ്യാപ്തി അതിനുണ്ടെന്നു തോന്നാൻ കാരണം. ഈ നിരീക്ഷണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ദൈവമേഖലയിലൂടെയുള്ള പ്രയാണം നമുക്കു തുടരാം. എണ്ണമറ്റ അത്ഭുതങ്ങൾ നാമവിടെ കണ്ടെത്തും.

ദൈവമേഖല എത്ര വിശാലമാണെങ്കിലും അത് തീർച്ചയായും ഒരു കേന്ദ്രമാണ്. തന്മൂലം കേന്ദ്രത്തിന്റെ എല്ലാ ഗുണവിശേഷങ്ങളും അതിനുണ്ട്. സർവ്വോപരി എല്ലാ സത്തകളേയും അതിൽ ഒന്നിപ്പിക്കാനും അങ്ങനെ അവയെ പൂർണ്ണമാക്കാനുമുള്ള പരമവും അന്തിമവുമായ ശക്തി അതിനുണ്ട്. ദൈവമേഖലയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മൂലഘടകങ്ങളെല്ലാം ഏറ്റവും ആന്തരികവും ആത്യന്തികവുമായതുകൊണ്ട് പരസ്പരം സ്പർശിക്കുന്നു. ക്രമേണ അവയിലെ ഏറ്റവും ശുദ്ധവും ആകർഷകവുമായത് യാതൊരു നഷ്ടവുമില്ലാതെയും പിന്നീടു നാശവിധേയമാകാതെയും അവിടെ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. മൂലഘടകങ്ങളുടെ ഈ കേന്ദ്രീകരണത്തിൽ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ പലപ്പോ

ഴും വേദനാജനകമാക്കുന്ന ഉപരിപ്ലവതയും പൊരുത്തക്കേടുകളും അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ലോകത്തിലെ ഭിന്നതകളും ഹീനതയും ഫലശൂന്യതയും കണ്ടു മനസ്സുമടുത്തവർ അവിടെ അഭയം പ്രാപിക്കട്ടെ. ലോകത്തിന്റെ ബാഹ്യതലങ്ങളിൽ ഭിന്നതകൾ എപ്പോഴും മനസ്സിനെ പിച്ചിച്ചീന്തുകയാണ്. ഈ ഭിന്നതകളാണ് ശരീരങ്ങൾ തമ്മിൽ വിടവുണ്ടാക്കുന്നത്, ആത്മാക്കളുടെ പരസ്പരധാരണ അസാധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്, ജീവിതത്തിൽ മരണം വിതയ്ക്കുന്നത്. കൂടാതെ, പ്രസമായ ജീവിതത്തിന്നിടയിൽ എല്ലാറ്റിനേയും അനുധാവനം ചെയ്യാനും ആശ്ലേഷിക്കാനും കഴിയാത്തതിൽ മനുഷ്യൻ അനുനിമിഷം ആകുലപ്പെടുകയാണ്. അവസാനമായി പ്രകൃതിയുടെ ഭ്രാന്തമായ നിസ്സംഗതയും ഹൃദയഭേദകമായ മൂകതയും മനുഷ്യമനസ്സിനെ നിരന്തരം പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിനു കാരണവുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ വ്യക്തിയുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ഫലശൂന്യമാവുന്നതായോ നഷ്ടപ്പെടുന്നതായോ തോന്നുന്നു. അവിടെ പ്രഹരത്തിനേറയും കരച്ചിലിനേറയും സ്വരമായതൊരു പ്രതിദ്ധ്വനിയുമുണർത്താതെ നിലച്ചുപോകുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു.

ഈ ശൂന്യതയെല്ലാം ഉപരിതലത്തിൽ മാത്രമാണ്.

എന്നാൽ നമുക്ക് ഉപരിതലം വിട്ട്, ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ തന്നെ, ദൈവത്തിൽ നിമഗ്നരാകാം. അവിടെയും അവിടെനിന്നും, അവനിലും അവനിൽക്കൂടിയും എല്ലാവസ്തുക്കളും നാം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും അവയുടെമേൽ ആധിപത്യം പുലർത്തുകയും ചെയ്യും. ജീവിതത്തോടു വിശ്വസ്തമായിരിക്കാൻ നമുക്ക് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്ന എല്ലാ പ്രസൂനങ്ങളുടെയും പ്രകാശങ്ങളുടെയും മനോഹാരിതയും ശോഭയും നാം അവിടെ വീണ്ടും കണ്ടെത്തും. നമുക്കു പ്രാപിക്കാനോ, നിയന്ത്രിക്കാനോ സാധ്യമല്ലായെന്നു

കരുതിയിരുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം അവിടെ നാം കാണും. അവയുടെ സത്തയിലെ ബലഹീനവും സ്വാർത്ഥകാര്യക്ഷമവും ധന്യമാക്കുന്നതുമായ ബിന്ദുക്കളാൽ അവയെല്ലാം പുനരൈക്യപ്പെട്ടിരിക്കും. അവിടെ നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രയത്നങ്ങളും—ഏറ്റവും നിസ്സാരമായവപോലും—ശ്രേഖരിച്ച് സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അവയ്ക്ക് ഏതു നിമിഷവും പ്രപഞ്ചതന്ത്രികളെ ചലിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.

നമുക്കു ദൈവമേഖലയിൽ നമ്മെത്തന്നെ സ്ഥാപിക്കാം. അവിടെ, ആത്മാവ് ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മവും പദാർത്ഥം ഏറ്റവും സാന്ദ്രവുമായ സ്ഥലത്തായിരിക്കും നാം. ദൈവമേഖലയുടെ എല്ലാ സൗന്ദര്യവും ഒഴുകിച്ചേരുന്ന ബിന്ദു നാം അവിടെ കണ്ടെത്തും. അതുതന്നെയാണ് പ്രപഞ്ചത്തിലെ അങ്ങേ അറ്റം സജീവവും സംവേദനക്ഷമവും പ്രവർത്തനനിരതവുമായ ബിന്ദുവും. അതോടൊപ്പം തന്നെ ആത്മാവിന്റെ അഗാധതയിൽ അനായാസംക്രമവത്കൃതമാകുന്ന നമ്മുടെ പ്രവർത്തനശക്തികളുടെയും ആരാധനാശക്തികളുടെയും നിറവ് നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടും.

ഈ പ്രത്യേകബിന്ദുവിൽ ലോകത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ എല്ലാഉറവകളും കൂടിച്ചേരുകയും പൊരുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല ദൈവമേഖലയ്ക്കു സ്വയം വിട്ടുകൊടുക്കുന്ന ഒരുവനു തന്റെ ആത്മീയശക്തികളെ ഈ മേഖല വ്യക്തമായി നയിക്കുന്നതായും വിപുലമായ തോതിൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതായുമുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ അനുഭവമുണ്ടാകും. തത്ഫലമായി മിസ്റ്റിക്തീഷ്ണതയെ പലപ്പോഴും തട്ടിത്തകർത്തുകളയുന്ന പാറക്കെട്ടുകളെ നിഷ്പ്രയാസം ഒഴിവാക്കുന്നതിന് അവനു കഴിയും.

ആദ്യമായിത്തന്നെ ദൈവമേഖലയിലെ തീർത്ഥാടകൻ വിശ്വദേവതാവാദി (Pantheist) അല്ല. പ്രഥമവി

ക്ഷണത്തിൽ വിശുദ്ധ പൗലോസ് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവികാഴങ്ങൾക്ക് അദ്വൈതതത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളും മതങ്ങളും തുറന്നുകാട്ടുന്ന വശ്യതയാർന്ന മേഖലകളുമായി സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നാം. വാസ്തവത്തിൽ വി. പൗലോസ് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ദൈവികം ഈ മേഖലകളിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്; അത് മനസ്സിനു ഉറപ്പും ഹൃദയത്തിനു ആശ്വാസവും പകരുന്നതുമാണ്. അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണവും സാർവ്വലൗകികവുമായ ഐക്യം കാണിച്ച് വിശ്വദേവതാവാദം നമ്മെ വഴിതെറ്റിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വാദം ശരിയാണെങ്കിൽ സമ്മിശ്രണത്തിന്റെയും അബോധത്തിന്റെയും മേഖലയിലേയ്ക്കു മാത്രമേ അതു നമ്മെ നയിക്കൂ. കാരണം, പരിണാമാന്ത്യത്തിൽ—അന്ത്യം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ അതിനു കഴിയുമെന്ന് അത് അവകാശപ്പെടുന്നു—ലോകത്തിന്റെ മൂലഘടകങ്ങളും അവയെല്ലാം കൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്ന അഥവാ അവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ദൈവത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകും. നമ്മുടെ ദൈവമാകട്ടെ തന്നിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന സൃഷ്ടികളുടെ വ്യതിരിക്തത അതിന്റെ പരമാവധി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയേയുള്ളൂ. ദൈവൈക്യത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ തങ്ങളുടെ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിന്റെ പൂർണ്ണിമ അവിടുന്നിൽ കണ്ടെത്തും. അതിനാൽ 'ഒരുവനു താനായിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ അപരനുമായി ഐക്യപ്പെടുക (അപരനായിത്തീരുക)' എന്ന മിസ്റ്റിസിസങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനപരമായ അഭിവാഞ്ഛ ക്രിസ്തുമതം മാത്രമേ യുക്തിയുക്തം സംരക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. എല്ലാ പ്രപഞ്ച—ദൈവങ്ങളേയുംകാൾ ആകർഷകവും എന്നാൽ അവയുടെ നിത്യവശ്യതയെ ആശ്ലേഷിക്കയും അതിശയിക്കയും വിശുദ്ധീകരിക്കയും ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ ദൈവമേഖല—എല്ലാറ്റിലും എല്ലാമായ ദൈവം—തെറ്റായ വിശ്വദേവതാവാദത്തിനു കടകവിരുദ്ധമാണ്. അദ്വൈതി (monist) യായിത്തീരുമെന്ന ആപത്ഭീതി കൂടാതെ

ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് ദൈവമേഖലയിൽ പരിപൂർണ്ണമായും നിമഗ്നനാകാൻ കഴിയും.

അതുപോലെതന്നെ ദൈവമേഖലയുടെ ആഴങ്ങൾക്ക് തന്നെത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുമ്പോൾ ദൈവാവിഷ്കരണത്തിലും ജീവിതത്തിലും ഉള്ള തന്റെ അടിസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നും അങ്ങനെ താൻ മിഥ്യയെ ആരാധിക്കുന്നവനും വ്യർത്ഥമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവനും ആവുമെന്നും അയാൾ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ദൈവികപാളികളിൽ അകപ്പെടുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി ആധുനിക (modernists) രേയും പ്രബുദ്ധ[74] (illuminats) രേയും വഴിതെറ്റിച്ച വൈകൃതങ്ങളിൽചെന്നു വീഴുകയില്ല.

'ഈ ലോകം മുഴുവൻ ദൈവത്താൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞ ഫൊളീഞ്ഞോയിലെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഏയ്ഞ്ചല (Blessed Angela of Foligno) യെപ്പോലെ സൂക്ഷ്മദൃക്കായ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് സ്രഷ്ടാവും കൂടുതൽ നിഷ്കൃഷ്ടമായി രക്ഷകനും (ഇതു പിന്നീടു കാണാം) എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുകയും തുളച്ചുകയറുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അനുഭവപ്പെടും. എന്നാൽ ആ നിറവ് അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ മൂല്യമുള്ളതായിത്തീരുന്നത് എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും പ്രശോഭിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാശം ഒരു ചരിത്രബിന്ദുവിൽനിന്ന് പ്രസരിക്കയും 'പരമ്പരാഗതവും വ്യക്തമായി നിർവചിക്കപ്പെട്ടതുമായ അച്ചുതണ്ടി'ൽക്കൂടി വ്യാപിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ദൈവമേഖലയുടെ അത്യധികമായ ഹൃദയാവർജ്ജകത്വത്തിനു മുഴുവൻ നിദാനം ആത്യന്തികമായി, യേശുവിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണത്തിൽ വെളിപ്പെട്ട ദൈവ—മനുഷ്യ സമ്പർക്കമാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യം അവഗണിക്കയാണെങ്കിൽ നമ്മെ ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന ദൈവികസർവസാന്നിധ്യം (the divine omnipresence) സദ്വിജ്ഞാനീയത്തിലെ മറ്റെല്ലാ സ്വപ്

നങ്ങളുംപോലെ അനിശ്ചിതവും അവ്യക്തവും ആചാരമാത്രപ്രധാനവുമായി ഭവിക്കും. നിർണ്ണായകമായ പ്രായോഗിക സമർത്ഥനത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ ദൈവികസർവ്വസാന്നിധ്യം മനസ്സിൽ ആഴമായി പതിയാതെ പോകും. വേണ്ടത്ര ധാർമ്മികാടിസ്ഥാനം ഇല്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ അതിലേയ്ക്കു സ്വാംശീകരിക്കാൻ ദൈവികസർവ്വസാന്നിദ്ധ്യത്തിനു കഴിയുകയുമില്ല. അപ്പോഴും, ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാസങ്ങൾ എത്ര ദീപ്തങ്ങളായാലും (ഉടനെ നാമവ കാണും) അവയുടെ സൗന്ദര്യവും യഥാർത്ഥ്യവും സുവിശേഷസംഭവത്തിന്റെ സ്പഷ്യവും സമർത്ഥനാത്മകവുമായ സത്യത്തിൽനിന്ന് അഭേദ്യമായി എന്നും നിലകൊള്ളും. മൗതികക്രിസ്തു, വി. പൗലോസിന്റെ പ്രപഞ്ചക്രിസ്തു, മറിയത്തിൽനിന്ന് ജനിച്ചവനും കുരിശിൽ മരിച്ചവനുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം അല്ലായെങ്കിൽ അതിനു നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാതൊരു അർത്ഥമോ മൂല്യമോ ഉണ്ടാവില്ല. ആദ്യത്തേത് (മൗതികക്രിസ്തു) തന്റെ മൗലികഭാവമായ അനിഷേധ്യതയും സ്ഥൂലതയും സ്വീകരിക്കുന്നത് രണ്ടാമത്തേതിൽ നിന്നാണ്. ക്രിസ്തീയമിസ്റ്റിസിസം തുറന്നു തരുന്ന ദൈവിക ഔന്നത്യത്തിലേയ്ക്ക് ഉയരുന്തോറും സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിൽനിന്ന് നാം അകലുകയല്ല; മറിച്ച് അവിടത്തെ മനുഷ്യത്വത്തോടു പൂർവാധികം ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ആഗ്രഹമാണ് നമുക്കുണ്ടാകുക. അതുകൊണ്ട് മോഡേണിസം[75] എന്ന പാഷണ്ഡതയിൽ നാം ചെന്നു വീഴുന്നില്ല. നാം 'കാല്പനിക'രുടെയും 'പ്രബുദ്ധ'രുടെയും ഇടയിൽ ചെന്നെത്തുകയുമില്ല.

കാല്പനികരുടെ യഥാർത്ഥ തെറ്റ് ലോകത്തിന്റെ ഭിന്നതലങ്ങളെ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുന്നു എന്നതാണ്. തത്ഫലമായി അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും അവർ കൂട്ടിക്കലർത്തുന്നു. കാല്പനികന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽദൈവസാന്നിദ്ധ്യം വസ്തുക്കളുടെ ജീവബ്ഭോഗത്തെ മാത്രമല്ലപ്രശോഭിപ്പിക്കുന്നത്. അവയുടെ ഉപരിതലത്തി

ലേയ്ക്ക് കടന്ന് അവയുടെ ആരോഗ്യകരമായ വ്യതിരിക്തതയെ നശിപ്പിക്കാൻ വാസന പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അടുത്ത കാരണങ്ങളുടെ ക്രമാനുഗതമായ പകർത പ്രാപിക്കൽ, സങ്കീർണ്ണമായ പരസ്പരബന്ധങ്ങളോടുകൂടിയ പാദാർത്ഥികലോകത്തിന്റെ നിയതമായ വ്യവസ്ഥിതികത്വം, പ്രപഞ്ചക്രമത്തിലെ അനന്തമായ സാധ്യതകത്വം, ഇവയ്ക്ക് അയാത്വം യാതൊരു വിലയും കല്പിക്കുന്നില്ല. ലോലമായ ഇഴകത്വംകൊണ്ടു നിർമ്മിതവും യാതൊരു തുന്നലുമില്ലാത്ത ഈ വിരിയിൽക്കൂടി ദൈവികപ്രവർത്തനം നഗ്നവും ക്രമരഹിതവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായി അയാത്വം സങ്കല്പിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് വ്യാജമായ അത്ഭുതങ്ങത്വം മനുഷ്യപ്രയത്നത്തെ ശിഥിലമാക്കാനും തടസ്സപ്പെടുത്താനും വരുന്നത്.

ഇതിനകം വളരെ വ്യക്തമായി കാണിച്ചതുപോലെ ക്രിസ്തുവിലുള്ള ലോകത്തിന്റെ ശരിയായ രൂപാന്തരംവഴി മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിനുണ്ടാകുന്ന പരിണാമം മേൽപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമത്രേ. സഭ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ ദൈവമേഖലയുടെ അന്തർഭാഗത്ത് വസ്തുക്കത്വം രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു;എന്നാൽ അത് ഉള്ളിൽനിന്നാണ്. ആന്തരികമായി അവ പ്രകാശത്തിൽ കുളിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഈ ധവളപ്രഭയിൽ അവയുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങളിലെ ഏറ്റവും നിഷ്കൃഷ്ടമായവയെയെല്ലാം അവ നിലനിർത്തുന്നു—ഒന്നുകൂടി കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഉദാത്തീകരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സത്തയുടെ ഏറ്റവും വ്യക്തിപരമായ സവിശേഷതകളെ അവയ്ക്തീതമായിത്തന്നെ വളരെയധികം വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടേ നമുക്കു ദൈവത്തിൽ ലയിച്ചുചേരാൻ സാധിക്കൂ. ഇതുതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥമിസ്റ്റിക്കിനെ വ്യാജമിസ്റ്റിക്കുകളിൽ നിന്ന് തിരിച്ചറിയാനുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ നിയമം. ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയം അനന്തവിശാലമാണ്. അവിടെ 'അനേകം വാസസ്ഥലങ്ങളുണ്ട്.'[76] എങ്കിലും

അതിവിശാലമായ ആ ഹൃദയത്തിൽ ഒരാൾക്ക് ഒരുസമയത്ത് ഒരു നിശ്ചിതസ്ഥലമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ സ്വാഭാവികവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ കർത്തവ്യങ്ങളോടു നിരന്തരം വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയാലേ നമ്മുടെ സ്ഥലത്ത് നാം എത്തിച്ചേരുകയുള്ളൂ. എല്ലാ തലത്തിലും പരമാവധി പ്രയത്നിച്ചാലേ കൃത്യസമയത്ത് നമുക്ക് അവിടെ എത്താൻ കഴിയൂ. അപ്പോഴാണ് അവിടെ സർവ്വപ്രഭാവനായ ദൈവത്തെ നാം കാണും. ആ പ്രത്യേക ബിന്ദുവിലല്ലെങ്കിൽ ദൈവമേഖല, അതു നമ്മെ ഉൾക്കൊള്ളുമെങ്കിലും, നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപൂർണ്ണവും അയഥാർത്ഥവുമായിരിക്കും. കീഴടങ്ങാനല്ല പ്രത്യുത അതിന്റെ തിരമാലകളെ ധീരമായി ചെറുത്തുനിൽക്കാനും അവയ്ക്കെതിരെ നിത്യമായി സമരം ചെയ്യാനുമാണ് ആ മഹാസാഗരം നമ്മെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. അത് നമ്മുടെ ഊർജ്ജത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരിക്കയും അതിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ചില ദിവസങ്ങളിൽ കപ്പലിന്റെ അണിയം സമുദ്രത്തിന്റെ ഉപരിതലം ഭേദിച്ചുപോകുമ്പോഴോ, നീന്തൽക്കാരൻ ജലത്തെ ഭേദിച്ചു മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോഴോ ആണ് സമുദ്രം പ്രശോഭിതമാകുന്നത്. അതുപോലെ ലോകം നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു പ്രതിപ്രവർത്തനം നടത്തുമ്പോഴാണ് അത് ദൈവത്തോടുകൂടി പ്രകാശിതമാകുക. മരണംവഴിയോ ദിവ്യാനുഭൂതിവഴിയോ ക്രിസ്ത്യാനിയെ ആത്യന്തികമായി തനിക്കു വിധേയമാക്കുവാനും തന്നോടു സംയോജിപ്പിക്കുവാനും ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുമ്പോഴും, പ്രയത്നത്തിൽ പരമമായ സ്നേഹവും പൂർണ്ണമായ അനുസരണവും കാണിച്ച അയാളെ അവിടുന്ന്തന്നെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ദൈവമേഖലയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നയാൾ ക്വയറിസ്[77] (Quietism) ത്തോടും പ്രബുദ്ധവാദത്തോടുമുള്ള തന്റെ എതിർപ്പിൽ പേഗൻ പ്രകൃതിവാദ(Pagan naturalism)ത്തിൽ ചെന്നുചാടുന്നതായി തോ

ന്നാം. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയമൂല്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം, ലോകത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആരാധനാശക്തികൾക്ക് നവ്യമായ ഒരുണർവ്വ് ഉണ്ടാകുമെന്ന പ്രതീക്ഷ, പദാർത്ഥത്തിൽ ലീനമായിരിക്കുന്ന ആത്മീയശക്തികളോടുള്ള ബഹുമാനം ഇവയിലെല്ലാം ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് ഭൂമിയെ ആരാധിക്കുന്നവരുമായി സാദൃശ്യം കണ്ടെന്നുവരാം.

പക്ഷേ വിശ്വദേവതാവാദത്തിലെന്നപോലെ ഇവിടെയും സാദൃശ്യം ബാഹ്യമാത്രവും വിപരീതവസ്തുക്കളിൽ പലപ്പോഴും കാണാറുള്ള സാമ്യംപോലെയുമാണ്.

പേഗൻ ഭൂമിയെ സ്നേഹിക്കുന്നത് അതിനെ ആസ്വദിക്കുവാനും അതിന്റെ പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടാനുമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനി ഭൂമിയെ സ്നേഹിക്കുന്നതാകട്ടെ അതിനെ വിശുദ്ധീകരിക്കാനും അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ശക്തി അതിൽനിന്നുംതന്നെ പ്രാപിക്കാനുമാണ്.

ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ വസ്തുക്കളുടെ സുഖമാസ്വദിക്കുന്നതിന് പേഗൻ അവയെ വരിക്കുന്നു. 'അയാൾ ലോകത്തോടു ഒട്ടിച്ചേരുന്നു.' എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനി ലോകവുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നത് അതിന്റെ ശക്തികളെ നിയന്ത്രിക്കാനോ അവയ്ക്കു കീഴടങ്ങാനോ ആണ്. ഈ ശക്തികളെ അയാൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകും, അല്ലെങ്കിൽ അവ അയാളെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് എത്തിക്കും. 'അയാൾ സർവ്വോപരി ദൈവത്തോടു ഒട്ടിച്ചേരുന്നു.'

തന്നിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു മനുഷ്യനു ദൈവികത പുൽകാം; വ്യക്തി അല്ലെങ്കിൽ സമഷ്ടി തന്നിൽത്തന്നെ സംസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതാണ് മനുഷ്യപരിണാമത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം—ഇതാണ് പേഗൻ നിലപാട്. തന്റെ നേട്ടം ഒരു 'അപരൻ' സ്വാംശീ

കരിക്കുന്നതിലാണ് ക്രിസ്ത്യാനി തന്റെ ദൈവിക വത്ക്കരണം ദർശിക്കുക. അവന്റെ നോട്ടത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി ഐക്യത്തിലുള്ള മരണമാണ്.

പേഗനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സംവേദനക്ഷമമായ പ്രതലത്തിലേയ്ക്ക് തള്ളിനിൽക്കുന്ന സാർവ്വലൗകിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിനുമാത്രമേ അസ്തിത്വമുള്ളൂ. അതുസമീപസ്ഥവും ബഹുവിധവുമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനി ഉപയോഗിക്കുന്ന മൂലഘടകങ്ങളും പേഗന്റേതുതന്നെ. അവയിൽ അയാളം ദർശിക്കുന്ന പുതിയൊരു മാനം അവയെ ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താൻ അയാളെ സഹായിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഏകീകൃതമായൊരു വിശ്വദർശനം അയാളംക്കു ലഭ്യമാകുന്നു. എങ്കിലും പ്രപഞ്ചത്തിനു പൂർണ്ണിമയേകുന്ന അന്തിമ കേന്ദ്രമാണ് ഈ ദർശനത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുക.

ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മനുഷ്യന്റെ മതാത്മക ചൈതന്യം പലരൂപങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. ക്രിസ്തീയ മിസ്റ്റിസിസം അങ്ങനെയുള്ള മാനുഷിക മിസ്റ്റിസിസ (human mysticism) ങ്ങളിൽ ചംക്രമിക്കുന്ന മാധുര്യമേറിയതും കൊഴുപ്പാർന്നതുമായ എല്ലാറ്റിനേയും അവയിലെ ചീത്തയോ സംശയകരമോ ആയ ഘടകങ്ങളിൽനിന്നും അരിച്ചെടുക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. പ്രവർത്തനവും സഹനവും തമ്മിൽ, ലോകപരിഗ്രഹവും ലോകപരിത്യാഗവും തമ്മിൽ, വസ്തുക്കളോടുള്ള അഭിരുചിയും അവയോടുള്ള നിസ്സംഗതയും തമ്മിൽ ക്രിസ്തീയ മിസ്റ്റിസിസം വിസ്മയകരമായ സന്തുലിതാവസ്ഥ പ്രകടമാക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാതന്നെയും ദൈവകൃപവഴിയും ആത്മാവ് ജീവിക്കയും വികസിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മേഖലയുണ്ട്. ആ മേഖലയുടെ പ്രചോദനത്തിനു അതിൽ വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ സ്വാഭാവികവും നൈസർഗ്ഗികവുമായ പ്രതികരണമാണ്

മേല്പറഞ്ഞ സന്തുലിതാവസ്ഥ. അതിനാൽ ആ സന്തുലിതാവാസ്ഥയുടെ ചലനാത്മകതയിൽഅത്ഭുതപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. ദൈവമേഖലയുടെ കേന്ദ്രത്തിൽ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളും അവയെ നിലനിർത്തുകയും അവയുടെ മേൽ ഉയർന്നുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരേയൊരു സ്വരത്തിൽ (വി. ഫ്രാൻസീസിനെ ആനന്ദപരവശനാക്കിയ ആ സൊാഫിക് സ്വരം തന്നെ—സംശയമില്ല) സമ്യക്കായി സംയോജിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ആത്മാവിന്റെ എല്ലാ ശക്തികളും അതിന്റെ വിളിക്ക് ഉത്തരമേകിക്കൊണ്ട് പ്രതിദ്ധ്വനിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. നാനാതരത്തിലുള്ള ഈ രാഗങ്ങളെല്ലാം അനിർവചനീയമാംവിധം കേവലമായ ഒരേയൊരു ശ്രുതിയായി മാറുന്നു. ആ ശ്രുതിയിൽ ആധ്യാത്മികമായ ഈഷൽഭേദങ്ങളും—സ്നേഹത്തിന്റേയും അറിവിന്റേയും തീക്ഷ്ണതയുടേയും പ്രശാന്തതയുടേയും, നിറവിന്റേയും ദിവ്യാനുഭൂതിയുടേയും, ആസക്തിയുടേയും അനാസക്തിയുടേയും, സ്വാംശീകരണത്തിന്റേയും കീഴടങ്ങലിന്റേയും, നിശ്ചലതയുടേയും ചലനത്തിന്റേയും ഭേദങ്ങളും സമയവും സാഹചര്യവുമനുസരിച്ച് അവാച്യവും അതുല്യവുമായൊരു ആന്തരികമനോഭാവത്തിന്റെ എണ്ണമറ്റ സാധ്യതകളെപ്പോലെ ഉദിക്കയും വ്യാപിക്കയും പ്രകാശിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

സ്ഥായിയും ദീപ്തവുമായ ആ ഹർഷോന്മാദാവസ്ഥയെ 'ആസക്തമായ അനാസക്തി' എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു.

ദൈവമേഖലയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നവൻ നാം പ്രകമരഹിതമായിസ്നേഹിക്കുന്നതോ വേണ്ടത്ര സ്നേഹിക്കാത്തതോ ആയ എല്ലാറ്റിനേയും തന്റെ സ്നേഹാഗ്നിയിൽ ജ്വലിപ്പിക്കുന്നവനെ കണ്ടെത്തുന്നു; നാം ആവശ്യത്തിലധികം സ്നേഹിക്കുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും

തന്റെ ദീപ്തിയാൽ മറച്ച് അസ്വസ്ഥരായ നമ്മെ ശാന്തമാക്കുന്നവനെ കണ്ടെത്തുന്നു; നമ്മുടെ സ്നേഹത്തിൽനിന്ന് പിടിച്ചു മാറ്റപ്പെട്ടതും അതിനു ഒരിക്കലും വിഷയീഭവിക്കാത്തതുമായ എല്ലാറ്റിനേയും നമുക്കായി ശേഖരിച്ച് നമ്മെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവനെ കണ്ടെത്തുന്നു. വിലമതിക്കാനാവാത്ത ആ തലങ്ങളിൽ എത്തുന്നവൻ തനിക്ക് എല്ലാം ആവശ്യമുണ്ടെന്നും അതേസമയം ഒന്നും ആവശ്യമില്ലെന്നും അനുഭവിച്ചറിയുന്നു. എല്ലാം ആവശ്യമുണ്ട്—കാരണം, പ്രവർത്തനംവഴി ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ ആഗ്രഹത്തെ സഫലമാക്കാൻവേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളൊരുക്കുവാൻ തുറന്നു തരാൻ ലോകത്തിനു കഴിയില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒന്നും ആവശ്യമില്ല-- കാരണം, നമ്മെ സംതൃപ്തരാക്കാൻ കഴിവുള്ള ആ ഏകയാഥാർത്ഥ്യം അതു പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്ന സുതാര്യവസ്തുക്കൾക്കപ്പുറമാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെയിടയ്ക്ക് മങ്ങിമായുന്നതും മരിക്കുന്നതുമെല്ലാം ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കൂടുതൽ ശുദ്ധിയോടുകൂടി നമുക്കു തിരിച്ചുതരുന്നതിനേ സഹായകമാകൂ. എല്ലാ വസ്തുക്കളും എനിക്കു സർവ്വസ്വമാണ്, ഒപ്പം ശൂന്യതയുമാണ്; എല്ലാമെനിക്ക് ദൈവമാണ്, എല്ലാം പൂഴിയുമാണ്. ദൈവികപ്രഭയിൽ ഇവരണ്ടും ഒരുപോലെ സത്യമാണെന്ന് മനുഷ്യനു അനുഭവപ്പെടും. ആരോ ഒരിക്കൽ ചോദിക്കുകയുണ്ടായി: ഏതാണ് വലിയ അനുഗ്രഹം? പ്രപഞ്ചത്തെ കേന്ദ്രീകരിക്കാനും രക്ഷിക്കാനും ഉതകുന്ന വിധത്തിലുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ ദൈവൈക്യമോ, അതോ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥൂലമായ അനന്തതവഴി ദൈവത്തിനു വിധേയമാകുന്നതിനും അവിടത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതിനും, സാധിക്കുന്നതോ?

ആനന്ദകരമായ ഈ അനിശ്ചിതത്വത്തിൽനിന്ന് രക്ഷനേടുവാൻ നാം ശ്രമിക്കയില്ല. ദൈവമേഖലയുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ പരിചയപ്പെട്ട നമുക്ക് ഇപ്പോഴും സത്തയുടെ അഗാധതയിൽ ദീപ്തമായ മുഖഭാ

വംപോലെയും ഹൃദയാപഹാരിയായ ആഴംപോലെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കാം. ഇപ്പോഴും നമുക്കു ചോദിക്കാം: "നാഥാ, അങ്ങ് ആരാണ്?"[78]

2. ദൈവമേഖലയുടെ സ്വഭാവം, പ്രപഞ്ച ക്രിസ്തു, മഹാസംയോഗം.

ദൈവമേഖലയുടെ സ്വഭാവം ഏതാണ്ടിപ്രകാരമാണ്. ദൈവമേഖലയുടെ വൈവിധ്യമാർന്നതും ചലനാത്മകവുമായ ഐകരൂപ്യം തികച്ചും ക്രിസ്തീയമായ മനോഭാവ(ശുദ്ധനിയോഗം, സമർപ്പണം തുടങ്ങിയവ)ങ്ങളുടെ ഉപാധിയും അനന്തരഫലവുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ദൈവികസർവ്വസാന്നിധ്യമാണ് ഈ മേഖലയ്ക്ക് രൂപംകൊടുക്കുന്നത്. നമ്മുടെയുള്ളിലും നമുക്കു ചുറ്റും എല്ലായിടത്തും ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്ന തന്റെ ഏറ്റവും സാരവത്തായ സവിശേഷത അവിടത്തെ അനന്തതയാണ്.

ഈ ഉത്തരം പ്രശ്നമെന്തെന്നു ശരിക്കു വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ, നാം ആയിരിക്കയും ജീവിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആ ശക്തിയുടെ വ്യക്തമായ രൂപം ഈ ഉത്തരം നമുക്കു നൽകുന്നില്ല. നമ്മുടെ സൃഷ്ടിക്ക് അനുയോജ്യവും പ്രപഞ്ചത്തിന് അനുരൂപവുമായി ഏതുവിധത്തിലാണ് ദൈവത്തിന്റെ അനന്തത മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് വെളിപ്പെടുകയും പ്രസക്തമാകയും ചെയ്യുന്നത്? കത്തോലിക്കാസഭ ലോകത്തിന്റെ ജീവരസമായി എമ്പാടും വ്യാപിപ്പിക്കുന്ന ശുദ്ധീകരവരപ്രസാദത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനമാണ് ആ അനന്തത എന്നു കാണാം. ഈ ജീവരസം അതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഉപവിയോടു വളരെ അടുത്തുവരും. ("നിങ്ങളെ എന്റെ സ്നേഹ

ത്തിൽ വസിക്കുവിൻ”) വി. ഗ്രന്ഥം പറയുന്നതു പോലെ പ്രകൃതികളുടേയും ശക്തികളുടേയും സ്ഥായിയായ ഏക തത്ത്വം ഒരിക്കൽ ഉപവി മാത്രമായിരിക്കുമല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ അത്ഭുതകരവും സാരവത്തുമായ ദൈവേഷ്ടത്തോടു അതിനു അടിസ്ഥാനപരമായ സാദൃശ്യമുണ്ട്. ദൈവേഷ്ടമാകുന്ന ആ ജീവരസം എല്ലായിടവുമുണ്ട്, ജീവിതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഭക്ഷണമാണത്, എല്ലാ ആസ്വാദ്യതയുമാർന്ന ദിവ്യഭോജ്യമാണത്. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുകയും നമ്മെ ഗ്രസിക്കുന്നതിനുള്ള അന്തിമശക്തി അവയ്ക്ക് നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥൂലമായ കണ്ണി ഏതാണ്?

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരത്തിലാണ്. ‘അവതരിച്ച വചനം, നമ്മുടെ നാഥനായ യേശുക്രിസ്തു.’

മനുഷ്യപുത്രനും ദൈവമേഖലയും തമ്മിലുള്ള അത്ഭുതാവഹമായ ഈ താദാത്മ്യം എങ്ങനെ സാധൂകരിക്കാമെന്ന് പടിപടിയായി നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

നാം നിമഗ്നരായിരിക്കുന്ന ദൈവികസർവ്വസാന്നിധ്യത്തെ ‘പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു സർവ്വസാന്നിധ്യ’മായി ദർശിക്കുകയത്രേ ആദ്യപടി. സൃഷ്ടിക്കയും സംരക്ഷിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ട് അവിടന്ന് നമ്മെ വലയം ചെയ്യുകയും നമ്മിൽ നിറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമുക്കു കുറച്ചുകൂടി മുന്നോട്ടുപോകാം. സ്രഷ്ടാവ് തന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ പങ്കുപറ്റുക എന്ന ദാനം നമുക്കു തരികയും ഇപ്പോഴും അത് നമ്മിൽ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് ഏതു രൂപത്തിലും ഏതു ലക്ഷ്യത്തിലുമാണ്? അവിടത്തോടുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരഭിവാഞ്ഛയുടെ രൂപത്തിൽ, അവിടത്തോട് ചേർന്ന് നാം ഒരേയൊരു സങ്കീർണ്ണയാഥാർ

ത്ഥ്യം ആകേണ്ടതിനു നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കതീതമായ ഒരൈക്യം സാധിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ. ദൈവസന്നിധിയിൽ നമ്മെ നിലനിർത്തുന്ന ദൈവികപ്രവർത്തനം 'ഐക്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള രൂപാന്തരീകരണ' (Unitive transformation) മാകുന്നു.

നമുക്കിനിയും മുന്നോട്ടുപോകാം. ദൈവികപ്രവർത്തനം നമ്മെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് സമുന്നതവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഏതു യാഥാർത്ഥ്യത്തിനുവേണ്ടിയാണ്? വി. യോഹന്നാനും വി. പൗലോസും അതു നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ട്. എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും അളവിലും ഗുണത്തിലുമുള്ള പരിപൂർണ്ണതയാണ് ആ യാഥാർത്ഥ്യം; നിഗൂഢമായ പരമപൂർണ്ണത[80] (Pleroma) മാണത്. അതിൽ സത്താപരമായ 'ഏകവും' സൃഷ്ടങ്ങളുടെ 'അനേകവും' കൂട്ടിക്കുഴച്ചിൽ കൂടാതെ സമഷ്ടിയായി ഉരുകിച്ചേരുന്നു. ഈ സമഷ്ടി സാരവത്തായ ഒന്നും ദൈവത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കാതെതന്നെ സത്തയുടെ ഒരു വിധത്തിലുള്ള വിജയവും സാമാന്യവത്ക്കരണവുമായിരിക്കും.

അവസാനം നാം ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കടുക്കുകയാണ്. പരമപൂർണ്ണത്തിന്റെ പ്രവർത്തനനിരതമായ കേന്ദ്രം, സജീവമായ കണ്ണി, ജീവകൃഷ്മമാക്കുന്ന ആത്മാവ് ഏതാണ്? വി. പൗലോസ് ഉച്ചൈസ്തരം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു: സകലവും പുനരൈക്യപ്പെടുന്നതും പൂർണ്ണിമയണിയുന്നതും ആരാലാണോ ആ വ്യക്തിയാണത്; അവനിൽക്കൂടിയാണ് സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിനു മുഴുവൻ രൂപബദ്ധത കൈവരുന്നത്— മരിക്കയും ഉത്ഥാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തു. ''അവിടന്ന് സകലവും നിറയ്ക്കുന്നു, അവിടുന്നിൽ സകലവും നിലനിൽക്കുന്നു.[81]''

ഇനി നമുക്ക് മേൽ പ്രസ്താവിച്ച അഭേദങ്ങളുടെ നീണ്ട പട്ടികയിലെ ആദ്യത്തേതും അവസാനത്തേതും

തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കാം. സമ്പൂർണ്ണക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രമീകരണശക്തികേന്ദ്രം വഴി പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൈവിക സർവ്വസാന്നിദ്ധ്യം ആവിഷ്കൃതമാകുന്നത് ഒരാനന്ദവീചിയോടെ നാമപ്പോഴും കാണും. ലോകത്തെ രക്ഷിക്കയും ഉജ്ജീവിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുവിനെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും പൂർണ്ണിമയിലെത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തനത്തിൽ മാത്രമേ ദൈവം ഇടപെടുകയുള്ളൂ—അതാകട്ടെ ആകാശത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടേയും നരകത്തിന്റെയും മദ്ധ്യവർത്തികളായ ശക്തികളിൽകൂടിയാണ്. ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ ക്രിസ്തു നിർജ്ജീവമോ നിഷ്ക്രിയമോ ആയ കേന്ദ്രമല്ല, പ്രത്യുത തന്റെ മനുഷ്യത്വം മുഖേന ലോകത്തെ ദൈവത്തിലേയ്ക്കടുപ്പിക്കുന്ന ശക്തികളുടെ പ്രസരണകേന്ദ്രമാണ്. അതിനാൽ ദൈവികപ്രവർത്തനതലങ്ങളും ക്രിസ്തുവിന്റെ സജീവശക്തികേന്ദ്രംകൊണ്ട് പൂരിതമായാണ് നമ്മുടെയടുക്കൽ എത്തുക.

ഇതുമുതൽ ദൈവമേഖലയ്ക്ക് ഉണ്ടാകണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിച്ച ഹൃദ്യതയും പ്രത്യേക സവിശേഷതകളും അതിനു കിട്ടിത്തുടങ്ങുന്നു. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഐക്യ'ത്തിൽ നമ്മെ സ്വാംശീകരിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സർവ്വസാന്നിദ്ധ്യത്തെ മേഖലയിൽ നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. മനുഷ്യാവതാരഫലമായി ദൈവത്തിന്റെ അനന്തത നമുക്കായി ക്രിസ്തുവത്ക്കരണത്തിന്റെ സർവ്വസാന്നിദ്ധ്യമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ എല്ലാ സൽപ്രവൃത്തികളുടെയും അവയുടെ ഫലങ്ങളുടെയും സാരാംശം സമ്പൂർണ്ണക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. വിശ്വാസത്തോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടി ഞാൻ സഹിക്കുന്ന ന്യൂനീകരണവും മരണവും എന്നെ കുറച്ചുകൂടി ഗാഢമായി അവിടത്തെ ശരീരത്തിന്റെ ഘടകമാക്കുന്നു. വളരെ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ ക്രിയാത്മകപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിനെയാണ് നാം നിർമ്മിക്കുന്നത്, നമ്മുടെ എല്ലാ സഹ

നങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിനെയാണ് നാം കണ്ടെത്തുന്നത്. എല്ലാം നന്മയായിത്തീരുന്നു. കൂടുതൽ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ എല്ലാം ദൈവമായിത്തീരുന്നു. തീർത്തും സ്പഷ്ടമായിപ്പറഞ്ഞാൽ എല്ലാം ക്രിസ്തുവായിത്തീരുന്നു.

മൗതികശരീര (mystical body) ത്തിന്റെ അർത്ഥം വലിച്ചുനീട്ടി അതിരുകടന്ന ഒരുതരം റിയലിസ്റ്റിക്ക് വ്യാഖ്യാനം അതിനു നൽകാൻ നാം നിർബന്ധിതരായിരിക്കയാണെന്ന് ചില വായനക്കാർക്ക് തോന്നിയേക്കാം, ചില നിഗൂഢകാഴ്ചപ്പാടുകളും അതിൽ നാം തേടുന്നതായെങ്കിലും തോന്നാം. വി. പൗലോസിന്റെ സുവ്യക്തമായ പ്രബോധനം ഇവർ വിസ്മരിക്കുന്നു. (വെറും സാധാരണക്കാരായ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടിയാണ് വി. പൗലോസ് എഴുതിയതെന്നോർക്കണം.) സൂക്ഷിച്ചുവീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ ദിവ്യകാരുണ്യാരാധനയുടെ വർദ്ധിച്ച പ്രചാരം സഭയിൽ തുറന്നിട്ടുള്ള രാജപാതയിലെത്താൻ നാം വേറൊരു വഴി തെരഞ്ഞെടുക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂവെന്നു കാണാം.

''ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു''[82] എന്നു വൈദികൻ പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ നേരിട്ട് അപ്പത്തിൽ പതിക്കയും അതിനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ വൈയക്തിക യാഥാർത്ഥ്യമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മഹത്തായ കൗദാശികപ്രവർത്തനം സ്ഥലകാലപരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നില്ല. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ജീവിതത്തിലും സഭയുടെ ജീവിതത്തിലും ലോകചരിത്രം മുഴുവനിലും ഒരേയൊരു കുർബ്ബാനയും ഒരേയൊരു ദിവ്യകാരുണ്യ സംയോഗവും മാത്രമേയുള്ളൂവെന്ന് കുട്ടികൾക്കുപോലും അറിയാവുന്ന കാര്യമാണ്. ക്രിസ്തു ഒരിക്കൽ പീഡ സഹിച്ചു മരിച്ചു. പത്രോസും പൗലോസും ഒരു ദിവസം ഒരു നിശ്ചിത സമയത്ത് ദിവ്യകാ

രുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യസ്ത പ്രവൃത്തികളും ആ അതുല്യകർമ്മത്തിന്റെ തുടർച്ചയിലെ വിവിധ ബിന്ദുക്കളും മാത്രമാണ്. ആ കർമ്മം നമ്മുടെ അനുഭവത്തിനായി നിശ്ചിത സ്ഥലത്തും സമയത്തും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ രക്ഷകനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരുക്കത്തിന്റെ കാലം മുതൽ അവിടത്തെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനംവരെ ഈശോയുടെ ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ആവിഷ്ക്കാരത്തിൽ കൂടിയും സഭയുടെ വളർച്ചയിലെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളിൽക്കൂടിയും ഒരേയൊരു സംഭവം ലോകത്തിൽ വികസിച്ചുവരികയാണ്: മനുഷ്യാവതാരം—വി. കുർബാനവഴി ഓരോ വ്യക്തിയിലും സാക്ഷാത്കൃതമാകുന്ന മനുഷ്യാവതാരം.

ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ ദിവ്യകാരുണ്യ സംയോഗങ്ങളും ഒരൊറ്റസംയോഗമാകുന്നു.

ഇപ്പോഴും ജീവിക്കുന്ന എല്ലാമനുഷ്യരുടെയും ദിവ്യകാരുണ്യസംയോഗങ്ങളും ഒരൊറ്റസംയോഗമാകുന്നു. ഭൂതഭാവിവർത്തമാനകാലങ്ങളിലെ എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ദിവ്യകാരുണ്യസംയോഗങ്ങളും ഒരൊറ്റ സംയോഗമാകുന്നു.

ഈ പ്രാഥമികസത്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സുപ്രധാന സൂചനകളും മനസ്സിലാക്കാൻ നാം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അതിനായി പ്രപഞ്ചവുമായുള്ള മനുഷ്യന്റെ അസാധാരണ ബന്ധങ്ങളെ അവയുടെ ആഴത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും നാം എന്നെങ്കിലും പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

എല്ലാ കാലത്തും സ്ഥലത്തുമുള്ള എണ്ണമറ്റ ജനസമൂഹങ്ങളെ കഴിയുന്നതും നന്നായി നമുക്കൊന്നു ഭാവനയിൽ കാണാം. ഭയാനകവും അജ്ഞാതവുമായ ഈ പുരുഷാരം—'സകലവും തനിയ്ക്കു വിധേയമാക്കുവാൻ'[33] അവകാശം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവന്റെ അധീശത്വം പുലർത്തുന്ന ശരീരത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുന്നുവെന്നു

വിശ്വാസം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതു വെറും തത്ത്വം മാത്രമല്ല, യാഥാർത്ഥ്യവുമാണ്. കാരണം മാനവകുടുംബത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ബഹിർഗമിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ വരപ്രസാദപ്രസരണം എവിടെ അവസാനിക്കുമെന്ന് ആർക്കും പറയാൻ പറ്റില്ല. അതെ, മാംസം ധരിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രമീകരണശക്തിയാർന്ന അന്തർപ്രവാഹത്തിൽ ഭൂമിയുടെ മാനുഷികതലം സർവ്വദാ നിമഗ്നമാണ്. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉറപ്പായ സത്യങ്ങളിലൊന്നായി നാമെല്ലാവരും ഇത് അംഗീകരിക്കുന്നു.

ഇനി ഈ മാനുഷികതലത്തിനു പ്രപഞ്ചസംവിധാനത്തിലുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു നോക്കാം. അതേപ്പറ്റി കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുന്തോറും താഴെ വരുന്ന നിഗമനത്തിന്റെ സ്പഷ്ടതയും പ്രാധാന്യവും കൂടുതൽ ബോധ്യപ്പെടും. മാനുഷികതലം അതിനു താഴെയുള്ള പ്രപഞ്ചതലങ്ങളുടെ ആധ്യാത്മിക രൂപാന്തരീകരണം നടത്തുന്ന മേഖലയാണ്. അവിടെ താഴ്ന്നപടിയിലുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും ശക്തികളും ഒന്നൊഴിയാതെ സകലവും അറിവിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും വിചാരങ്ങളും, വികാരങ്ങളും, ആശയങ്ങളും, കഴിവുകളും ആയി ഉദ്പാതനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ വീക്ഷണതലത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളം ഒരുവിധത്തിൽപ്പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തിൽ നിമഗ്നമായിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥത്തിന്റെ ധവളോജ്ജ്വലമായ ഉപരിതലമാണ്. ജീവശാസ്ത്രപരവും ചലനാത്മകവുമായ വീക്ഷണത്തിൽ, സസ്യത്തെ അതിനെ താങ്ങിനിർത്തുന്ന ചുറ്റുപാടുകളിൽ നിന്നു വേർപെടുത്താൻ കഴിയില്ല. അതുപോലെ മേല്പറഞ്ഞ ഉപരിതലത്തിനു അതിർത്തി കല്പിക്കുകതീർത്തും ദുസ്സാധമാണ്. മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെമേൽ ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന് പരമാനന്തമായ സ്വാധീനം ഉ

ണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ ശക്തി, പൂർവ്വാപരബന്ധഫല മായി, നമ്മെ താങ്ങിനിർത്തുന്ന പ്രഭകുറഞ്ഞ മേഖലക ളിലേയ്ക്കും അവശ്യം വ്യാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'പാതാളത്തിലേയ്ക്കു ഇറങ്ങുന്നു' എന്നു വേണമെ ങ്കിൽ പറയാം. പരമപൂർണ്ണത്തിന്റെ ക്രമീകരണത്തി ന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ (ഇതുമാത്രമാണ് ലോകത്തെ മന സ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന ശരിയായ കാഴ്ചപ്പാട്) ദിവ്യ കാരുണ്യയേശു ഓരോ നിമിഷവും പ്രപഞ്ചചലനമൊ ക്കെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു—'അവൻ വഴി ദൈവമേ, അങ്ങു എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കുന്നു, എല്ലാറ്റി നും ജീവനേകുന്നു. ഞങ്ങളുടെമേൽ അങ്ങേ ദാനങ്ങൾ വർഷിക്കുന്നു.'

മേല്പറഞ്ഞ നിയന്ത്രണം ചുരുങ്ങിയപക്ഷം, പുതിയ ഭൂമിയുടെ നിർമ്മിതിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടു ത്താവുന്ന എല്ലാ ഘടകങ്ങളുടെയും ഒരന്തിമ സംസ്ക്ക രണമാണ്, ശുദ്ധീകരണമാണ്, രൂപീകരണമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കൗദാശികപ്രവർത്തനം അതിസ്വാഭാ വികതലത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നുവെന്ന് നാം വി ശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രവർത്തനം പദാർത്ഥ ത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കേവലം അതി സ്വാഭാവികതലത്തിനപ്പുറം വിശ്വാസികളുടെ ആന്തരി കവും ബാഹ്യവുമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെ രൂപ പ്പെടുത്തുന്നതൊക്കെയുടെ മേലും സ്വാധീനം ചെലു ത്തുന്നുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻ എങ്ങനെ ക ഴിയും? ഇപ്രകാരം കൗദാശികപ്രവർത്തനം വിശുദ്ധീ കരിക്കുന്ന ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ തന്നെയാണ് നമ്മു ടെ 'ദൈവപരിപാലന'.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവമേഖലയിൽത്തന്നെ വീ ണ്ടും നാം നിമഗ്നരായി കാണുന്നു. (ദിവ്യകാരുണ്യ ത്തിന്റെ വികാസങ്ങൾ അനുഗമിക്ക മാത്രമേ നാം ചെ യ്തുള്ളൂ). ഓരോരുത്തരുടെയും വ്യക്തിത്വവും വീ ര്യവുമനുസരിച്ച് നാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്

ആർക്കുവേണ്ടിയും ആരിലുമാണോ ആ ക്രിസ്തു നമുക്കുചുറ്റുമുള്ള ഓരോ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലും സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ഒരാത്യന്തികനിർണ്ണായകഘടകംപോലെ, ഒരു കേന്ദ്രംപോലെ, ഒരു പ്രപഞ്ചഘടകംപോലെയെന്നുതന്നെ പറയാം, പ്രശോഭിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വം പാദാർത്ഥികലോകത്തെ സ്വാംശീകരിക്കുന്നതുപോലെയും തിരുവോസ്തി നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ സ്വാംശീകരിക്കുന്നതുപോലെയും ദിവ്യകാരുണ്യരൂപാന്തരണം അൾത്താരയിലെ അപ്പത്തിന്റെ വാസ്തുമാറ്റത്തിനപ്പുറം പോകുകയും അങ്ങനെ അതിനെ പൂർണ്ണമാക്കയും ചെയ്യുന്നു. ക്രമേണ അത് പ്രപഞ്ചം മുഴുവനിലേയ്ക്കും അപ്രതിരോധ്യമാംവിധം വ്യാപിക്കുന്നു. മുറിപ്പാടർപ്പിൽ ആളിപ്പടരുന്ന തീയാണത്; മുഴങ്ങുന്ന മണിനാദമാണത്; ദിതീയവും സാമാന്യവുമായ ഒരർത്ഥത്തിൽ, എന്നാൽ ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ കൂദാശ ചെയ്യപ്പെടുന്ന അപ്പം പ്രപഞ്ചം തന്നെയാണ്. കൂദാശകർമ്മം പൂർത്തിയാകാൻ സൃഷ്ടിയുടെ മുഴുവൻ കാലയളവുതന്നെ വേണം. ക്രിസ്തുവിൽ 'നാം ജീവിക്കുന്നു, ചരിക്കുന്നു, അസ്തിത്വം നിലനിർത്തുന്നു'.[34]

ദൈവമേ, ഇനിമുതൽ വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുവാൻ ഞാൻ അൾത്താരയെ സമീപിക്കുമ്പോൾ അങ്ങു മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തിരുവോസ്തിയുടെ സാമീപ്യത്തിനും നിസ്സാരതയ്ക്കു പിന്നിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അനന്തമായ മേഖലകളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ എനിക്കനുഗ്രഹം നൽകണമേ. ആ അപ്പക്ഷണത്തിന്റെ പ്രശാന്തതയ്ക്കടിയിൽ എന്നെ ഗ്രസിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയെ കാണാൻ ഞാൻ ശീലിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അങ്ങയുടെ സഭയിലെ വലിയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽ ഞാൻ ആ ശക്തിയെ ഒരിക്കലും വിഴുങ്ങുന്നില്ല, പ്രത്യുത

ആ ശക്തി എന്നെയാണ് വിഴുങ്ങുന്നത്. അങ്ങയുടെ സ്പർശനം നിയന്ത്രിതപരിധിയിലാണെന്നും നൈമിഷികമാണെന്നും എന്നെക്കൊണ്ടു ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന മിഥ്യാധാരണകളിൽനിന്നുകൂടി അങ്ങ് എന്നെ വിമോചിപ്പിക്കണമേ.

കൗദാശിക സാദൃശ്യങ്ങളിൽ അങ്ങെന്നെ സ്പർക്കുന്നത് പ്രഥമത: പദാർത്ഥത്തിന്റെ ആഗന്തുകങ്ങളിൽക്കൂടിയാണെന്ന് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ഫലമായി അങ്ങയുടെ പ്രാഥമിക സ്വാധീനം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനത്തിലൂടെ അങ്ങെന്നെ സ്പർശിക്കുന്നു. സത്യത്തിൽ അങ്ങ് എനിക്കു തുറന്നുതരുന്ന ഹൃദയവും കൈകളും ലോകത്തിന്റെ സംയുക്ത ശക്തികളിൽ നിന്ന് ഒട്ടും വ്യത്യസ്തമല്ല. അവയുടെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് അങ്ങയുടെ അഭീഷ്ടവും താൽപര്യങ്ങളും പ്രകൃതവും ആഴ്ന്നിറങ്ങി അവയിലെല്ലാം വ്യാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ശക്തികളെ എന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുവാനും പോഷിപ്പിക്കുവാനും അങ്ങേ അഗ്നിയുടെ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് സംവഹിക്കുവാനുംവേണ്ടി എന്നിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തിരുവോസ്തിയിൽ എന്റെ ജീവനാണ് ഓ ഈശോയേ, അങ്ങെനിക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നത്.

സാർവ്വത്രികവും സർവ്വാവൃതവുമായ അങ്ങേ ആലിംഗനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അതിന് ഉത്തരമേകുന്നതിനും എനിക്കു എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? "ആശ്ലേഷിക്കപ്പെടാൻവേണ്ടി ഞാൻ എങ്ങനെ ആശ്ലേഷിക്കും?" [85] എനിക്കുവേണ്ടി നടത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിനു ഒരു സമ്പൂർണ്ണസ്വീകരണം നൽകിക്കൊണ്ടേ എനിക്കു ഉത്തരമേകാൻ സാധിക്കൂ. അതിനാൽ ദിവ്യകാരു

ണ്യ സമ്പർക്കത്തിന് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മുഴുവൻ പ്രയത്നംകൊണ്ട് ഞാൻ പ്രതികരണം നൽകണം—ഇന്നത്തെ എന്റെ ജീവിതത്തിലെയും നാളത്തെ ജീവിതത്തിലെയും എന്റെ വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലെയും മറ്റുള്ളവരുടേതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ജീവിതത്തിലെയും പ്രയത്നം കൊണ്ട് ഞാൻ പ്രതികരണം നൽകണം. വിശുദ്ധ സാദൃശ്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും എന്നിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഓരോ കൂർബ്ബാന സ്വീകരണവും വഴി അങ്ങേ സർവ്വസന്നിധ്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഞാൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ താഴുന്നു. ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും അങ്ങയിലുള്ള എന്റെ മുന്നേറ്റം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും എല്ലായ്പ്പോഴും ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കണമെന്ന സഭയുടെ നിർദ്ദേശം അനിതരസാധാരണമാം വിധം ശക്തമായും വ്യക്തമായും ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ദിവ്യകാരുണ്യം എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിക്കണം. അതുവഴി എന്റെ ജീവിതം അങ്ങുമായുള്ള അപരിമിതവും അന്ത്യമില്ലാത്തതുമായ സമ്പർക്കമായിത്തീരണം. കുറച്ചു മുൻപ് പ്രപഞ്ച സമുദ്രത്തിൽ അങ്ങയോടൊത്തുള്ള ജ്ഞാനസ്നാനം (baptism) പോലെ തോന്നിയ എന്റെ ജീവിതം ഇപ്പോൾ ഇതാ പ്രപഞ്ചം മുഖേന അങ്ങുമായുള്ള സംയോഗ(communion)മായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇത് ജീവന്റെ കൂദാശയാണ്, എന്റെ ജീവന്റെ കൂദാശ—സ്വീകരിച്ച് സമ്പൂർണ്ണമാക്കിസമർപ്പിക്കപ്പെട്ട എന്റെ ജീവന്റെ കൂദാശ.

പാതാളത്തിൽ ഇറങ്ങിയശേഷം അങ്ങു സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തതിനാൽ അങ്ങു പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.[86] അതിനാൽ അങ്ങിൽനിന്ന് ഓടിയകലാൻ ഓ, ഈശോയേ, ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയില്ല. ഇത് അനുഗൃഹീതമായ ഒരു

കഴിവുകേടായി ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. ''അങ്ങയുടെ അരൂപിയിൽനിന്ന് ഞാനെവിടെപ്പോകും? അങ്ങയുടെസന്നിധിയിൽനിന്ന് എവിടെയൊളിക്കും?'[87] ഈ സത്യം എനിക്ക് ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. യാതൊന്നിനും എന്നെ അങ്ങയുടെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുത്താൻ സാധ്യമല്ല. ജീവിതത്തിനോ? അതിന്റെ മുന്നേറ്റം എന്റെമേലുള്ള അങ്ങയുടെ പിടി മുറുക്കുകയേ ഉള്ളൂ. മരണത്തിനോ? അത് എന്നെ അങ്ങയുടെ കരങ്ങളിൽ ഏല്പിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. നല്ലതോ ചീത്തയോ ആയ ആത്മീയശക്തികൾക്കോ? അവ അങ്ങയുടെ സജീവോപകരണങ്ങളാണ്. പദാർത്ഥത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിനോ? അതിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അങ്ങാണ്: കാലത്തിന്റെ അപ്രതിഹതമായ ഒഴുക്കിനോ? അതിന്റെ താളവും ഗതിയും നിരുപാധികം നിയന്ത്രിക്കുന്നത് അങ്ങാണ്. അനന്തമായ സ്ഥലപ്പരപ്പിനോ? അങ്ങയുടെ മഹത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമാണല്ലോ അത്. 'മരത്തിനോ, ജീവനോ, മാലാഖമാർക്കോ, ശക്തികൾക്കോ, അധികാരങ്ങൾക്കോ, ഇപ്പോഴുള്ളവയ്ക്കോ, ഉണ്ടാകാനിരിക്കുന്നവയ്ക്കോ, ഉയരത്തിനോ, ആഴത്തിനോ, മറ്റേതെങ്കിലും സൃഷ്ടങ്ങൾക്കോ— ഇവയ്ക്കൊന്നിനും അങ്ങയുടെ സ്നേഹത്തിൽനിന്ന് എന്നെ വേർപെടുത്താൻ സാധിക്കയില്ല.'[88] കാരണം അവയെല്ലാം മറകൾ, സാദൃശ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്. എനിക്ക് അങ്ങേ ആശ്ലേഷിക്കാൻ അവയിൽക്കൂടി അങ്ങ് എന്നെ സമീപിക്കുന്നു.

നാഥാ, ഒരിക്കൽക്കൂടി ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു: ഈ രണ്ട് സൗഭാഗ്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും അമൂല്യമായത് ഏതാണ്? എല്ലാ വസ്തുക്കളും എനിക്കു അങ്ങുമായുള്ള സമ്പർക്കമായിരിക്കുന്നതോ? എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലൂടെ, അങ്ങയെ പ്രാപിക്കാനും അ

ങ്ങിൽ വിലയം കൊള്ളാനും കഴിയത്തക്കവിധം അങ്ങു അത്ര സർവ്വവ്യാപിയായിരിക്കുന്നതോ?

കഴിഞ്ഞകാലചരിത്രത്തിലെ അങ്ങയുടെ മാനുഷികജീവിതത്തിന്റെ മനോജ്ഞതയ്ക്കും നന്മയ്ക്കും മാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് അങ്ങയുടെ ആകർഷണീയമായ ചിത്രം എന്റെ മുമ്പിൽ വരച്ചുകാട്ടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ചിലരുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യനെ മാത്രം താലോലിക്കാനാണെങ്കിൽ ഓ നാഥാ, അങ്ങു എനിക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള വശ്യതയോടെ പ്രഫുല്ലരായി നിൽക്കുന്നഇന്നത്തെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്ക് ഞാൻ തിരിയുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ, സഹോദരീസഹോദരർ, ഇവരോടൊപ്പം സ്നേഹയോഗ്യരായ മറ്റു മനുഷ്യരും നമ്മുടെ ചുറ്റും വേണ്ടുവോളമില്ലേ? പിന്നെന്തിന് രണ്ടായിരം വർഷം മുമ്പുള്ള യൂദയായിലേയ്ക്കു തിരിയുന്നു? അല്ല, മറ്റെല്ലാ സൃഷ്ടികളേയും പോലെ എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനോടും സകല ഭൗമികാവേശത്തോടുംകൂടി ഞാൻ നിലവിളിച്ചപേക്ഷിച്ചത് എനിക്കു ലാളിക്കാവുന്ന ഒരു തരക്കാരനിൽനിന്ന് വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നിനു വേണ്ടിയാണ്—ആരാധിക്കാൻ ഒരു ദൈവത്തിനു **വേണ്ടി.**

ആരാധിക്കാൻ .... എന്നുവച്ചാൽ അത്യഗാധതയിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടാൻ, അപാരതയിലേയ്ക്ക് ഊളിയിട്ടിറങ്ങാൻ, അനശ്വരതയിൽ സമാധാനം കണ്ടെത്താൻ, നിർണ്ണീതമായ അനന്തതയിൽ ലയിച്ചുചേരാൻ, അഗ്നിക്കും സുതാര്യതയ്ക്കും സ്വയം സമർപ്പിക്കാൻ, കൂടുതൽ സ്വയാവബോധം ആർജ്ജിക്കുന്നതിന് ആനുപാതികമായി സ്വയം ശൂന്യമാക്കാൻ, അന്തമില്ലാത്ത ആഴത്തിന് വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സാരസത്തയെ സമർപ്പിക്കാൻ. അപ്പോഴും ആരാധനാവിഷയം ഏതാണ്?

തന്റെ മനുഷ്യത്വം വികസിക്കുന്തോറും മനുഷ്യനിൽ ഒരു ആവശ്യം കൂടുതൽ ശക്തിപ്രാപിക്കും. കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമായ, കൂടുതൽ സുക്ഷ്മമായ, കൂടുതൽ പ്രൗഢമായ ഒരു ആവശ്യം—ആരാധിക്കാനുള്ള ആവശ്യം.

ഓ! ഈശോയേ, അങ്ങയുടെ ഇടിമിന്നൽകൊണ്ട് മേഘങ്ങളെ അങ്ങു ചിതറിക്കുക! സർവശക്തനായി, പ്രഭാപൂർണ്ണനായി, ഉത്ഥിതനായി അങ്ങു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക! പുരാതനബസിലിക്കകളുടെ ഏകാന്തതാഴികക്കുടങ്ങളെ സജീവമാക്കിയിരുന്ന സർവാധിനാഥ(Pantocrator) [89] നെപ്പോലെ അങ്ങു വീണ്ടും വരിക! ലോകത്തിൽ ദൃശ്യമായി വരുന്ന മഹത്വത്തെ എതിർതുലനം ചെയ്യാനും അതിനെ കീഴ്പ്പെടുത്താനും പരൂസിയാ(Parousia)യിൽ കുറഞ്ഞ യാതൊന്നിനും സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ട് അങ്ങയോടുകൂടി ലോകത്തെ ജയിക്കാൻ ലോകത്തിന്റെ മഹത്വമണിഞ്ഞ് അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വരിക.

3 ദൈവമേഖലയുടെ വളർച്ച

ദൈവരാജ്യം നമ്മുടെ ഉള്ളിലാണ്. ക്രിസ്തു വാനമേഘങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷനാകുമ്പോഴും മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്ത് തന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ സാവധാനം നിവർത്തിതമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന രൂപാന്തരീകരണം പ്രകാശിപ്പിക്കുക മാത്രമായിരിക്കും ചെയ്യുക. അവിടുത്തെ വരവ് വേഗമാകാൻവേണ്ടി ദൈവസാന്നിധ്യം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ ഉദ്ഭവിക്കയും വളരുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയ നന്നായി ഗ്രഹിക്കാൻ നമുക്ക് ഇനി ശ്രമിക്കാം. അതിന്റെ വളർച്ചയെ കൂടുതൽ ബുദ്ധിപൂർവകമായി പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിന് നമ്മിലും

നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ദൈവമേഖലയുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും നാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.

A ദൈവമേഖലയുടെ ആഗമനം. സത്താഭീരുചിയും ദൈവത്തിന്റെ സംപ്രത്യക്ഷീകരണ (diaphany) വും.

രാത്രിയിൽ ഒരുഇളംകാറ്റ് വീശുന്നു. എപ്പോഴാണ ത് ഉദ്ഭവിച്ചത്? എവിടെനിന്നു വരുന്നു? എവിടേ യ്ക്കു പോകുന്നു? ആർക്കും അറിയില്ല. തന്റെമേൽ ഇറങ്ങിവരുന്നതിന് ദൈവത്തിന്റെ അരൂപിയെ അഥ വാ കടാക്ഷത്തെ, പ്രകാശത്തെ, ആർക്കും നിർബ ന്ധിക്കാൻ കഴിയില്ല.

തനിക്കു ചുറ്റും പ്രബലമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ദൈവികചൈതന്യത്തെപ്പറ്റി ഒരാൾ പെട്ടെ ന്ന് ബോധവാനാകുന്നു. അയാളോടു ചോദിച്ചു നോ ക്കുക. ഈ അവസ്ഥ ആർംഭിച്ചതെപ്പോഴാണ്? അയാൾ ക്കു പറയാൻ പറ്റില്ല. അയാൾ ആകെക്കൂടി അറിയു ന്നത് ഒരു നവചൈതന്യം തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ ക ടന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നാണ്.

ഓരോ സ്നാനമേളത്തിലും തിങ്ങിക്കൂടിയ പ്രത്യേ കവും അതുല്യവുമായൊരു അനുസ്നാനത്തോടെ, ഓരോ സൗന്ദര്യത്തേയും പ്രഭാകിരീടമണിയിച്ച ഒരു പ്രസരകാ ന്തിയോടെ അത് ആരംഭിച്ചു. അതുപോലെ മാനസിക ജീവിതത്തിന്റെഘടകങ്ങളെല്ലാം—ഐന്ദ്രിയവേദനങ്ങൾ വികാരങ്ങൾ, ചിന്തകൾ എല്ലാം—സമ്യക്കായി ഏകീഭവി ച്ചു. ദിവസം ചെല്ലുന്തോറും അനിർവചനീയമായ ഒരു സത്തമൂലം—ഒരേയൊരു സത്തമൂലം—അവ കൂടുതൽ പ രിമളപൂരിതവും വർണ്ണശബളിതവും തീക്ഷ്ണവുമാ യിത്തീർന്നു. അസ്പഷ്ടമായിരുന്ന ഗീതവും പരിമ ളവും പ്രകാശവും പിന്നീടു വ്യക്തമാകാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ എല്ലാ പ്രതീക്ഷയ്ക്കും സാധ്യതയ്ക്കും വിപരീതമായി എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും പൊതുവായി

ട്ടുള്ളത് എനിക്കനുഭവപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ആ ഐക്യം ഗ്രഹിക്കാനുള്ളവരം എനിക്കു ലഭിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ പുതിയൊരു അവബോധം എനിക്കു കിട്ടിയിരുന്നു— പുതിയൊരു ഗുണവിശേഷത്തിന്റെ, പുതിയൊരു മാനത്തിന്റെ അവബോധം. കുറച്ചുകൂടി ആഴത്തിൽ, എന്റെ സത്താവേദനത്തിൽത്തന്നെ വലിയൊരു മാറ്റം സംഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അപ്പോഴം മുതൽ സത്ത എനിക്ക് ഒരുവിധത്തിൽ സ്പൃശ്യവും ആസ്വാദ്യകരവുമായിത്തീർന്നു. സത്ത അതു കൈക്കൊണ്ട എല്ലാ രൂപങ്ങളെയും അധീനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് എന്നെ ആകർഷിക്കാനും ഉന്മത്തനാക്കാനും തുടങ്ങി.

സ്വയം വിശകലനത്തിനുള്ള കഴിവ് കുറച്ചെങ്കിലും വികസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഏതു മനുഷ്യനും ഏറെക്കുറെ വ്യക്തമായി ഇതായിരിക്കും പറയുക. പുറമേ അയാം പേയ്ഗനായിരിക്കാം. ഇനി അയാം ക്രിസ്ത്യാനിയാണെങ്കിൽ ഈ ആന്തരികാനുഭവം തന്റെ ആത്മാവിന്റെ കേവലം സ്വാഭാവികവും ലൗകികവുമായ തലത്തിൽ സംഭവിച്ചതായിത്തോന്നിയെന്ന് അയാം പറയും.

എന്നാൽ ബാഹ്യഭാവങ്ങളം നമ്മെ വഞ്ചിക്കരുത്. 'സാർവത്രികപുഞ്ചിരി' യെ ഒരിടത്തു സ്ഥാപിക്കാനോ, അതിനു പേരിടാനോ ഉള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പല മിസ്റ്റിക്കുകളും ചെന്നുവീണ പ്രകടമായ അബദ്ധങ്ങളിൽ നാം അസ്വസ്ഥരാകരുത്. എല്ലാവിധ കഴിവുകളും ജന്മമെടുക്കുന്നത് അസ്വസ്ഥമായ സാഹചര്യങ്ങളിലും അപകടമായ രൂപങ്ങളിലുമാണ്. ഉത്കൃഷ്ടമായ സമഷ്ടിബോധത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇതു ശരിയാണ്. ആദ്യമായി കണ്ണുതുറക്കുന്ന കുട്ടികളെപ്പോലെ തങ്ങം ദർശിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ യഥാർത്ഥ മൂല്യം ആളുകം കൃത്യമായി ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ തപ്പിത്തടയൽ ഭൗതികാതീതമായ വല്ല മിഥ്യാരൂപ

ങ്ങളിലോ, പ്രാകൃതവിഗ്രഹങ്ങളിലോ ആയിരിക്കും ചെന്നവസാനിക്കുക. എന്നാൽ പ്രതിരൂപങ്ങളും പ്രതിഫലനങ്ങളും ഒരിക്കലും വസ്തുക്കളുടേയും പ്രകാശത്തിന്റേയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിനെതിരായി ഒന്നും തെളിയിച്ചിട്ടില്ല. നിത്യം ആയിരിക്കുന്നവന്റെ ആവിഷ്ക്കരണവാക്ക് എത്രമാത്രം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് വിശ്വദേവതാവാദത്തിന്റെ അബദ്ധപാതകം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഈ മുൻകരുതലോടെ നമുക്കു മുൻപോട്ടുനീങ്ങാം. ശരീരശാസ്ത്രപരമായിപ്പറഞ്ഞാൽ 'സ്വാഭാവിക'സത്താഭിരുചി ഓരോ ജീവിതത്തിലും ദൈവികപ്രകാശനത്തിന്റെ ഉദയമാണ്. മനുഷ്യാവതാരം ജീവസ്സുറ്റതാക്കിയ ലോകം നമ്മിലുണർത്തുന്ന ആദ്യത്തെ രോമാഞ്ചമാണത്. ദൈവികസർവസാന്നിധ്യബോധം മേൽപ്പറഞ്ഞ (അനുഭവമായിരിക്കണമെന്നില്ല)സത്താഭിരുചി വർദ്ധിപ്പിക്കയും ഉപരി സൃഷ്ടിക്കയും അതിസ്വാഭാവികീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസ്തുത അഭിരുചി വികലമാക്കപ്പെടുമ്പോഴും വ്യതിചലിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോഴും വിശ്വദേവതാവാദത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങൾ ജന്മംകൊള്ളുന്നു.k

വസ്തുക്കളുടെ അഗാധതയിലേയ്ക്കിറങ്ങിയാൽ ദൈവമേഖലയുടെ യഥാർത്ഥരൂപം ദൃശ്യമാകുമെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കി. ഇനി ദൈവമേഖലയുടെ വേദനം മാനുഷികതലത്തിലേയ്ക്ക് സന്നിവേശിപ്പിക്കുകയും

---

k. മറ്റുവാക്കുകളിൽ കൂടുതൽ സരളമായി പറയാം. ദൈവസ്നേഹത്തിൽ (ഉപവിയിൽ) സ്നേഹിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ കഴിവ് അതിന്റെ അതിസ്വാഭാവികാവസ്ഥയിൽ വളരെ പ്രകടമാണല്ലോ. അതുപോലെ, മനഃശാസ്ത്രപരമായി നോക്കിയാൽ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്ന സർവ്വസാന്നിധ്യബോധം സാർവ്വലൗകികസത്തയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധത്തിൽനിന്നാണ് ഉദ്ഭവിക്കുന്നത്. 'ആത്മാവ്' പ്രകൃത്യാ ക്രിസ്തീയമാണ്. ആത്മാവിന്റെ വിഭിന്നാവസ്ഥകളുടെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ വിശദീകരണമല്ല ഈ പേജുകളിൽ ഉള്ളതെന്ന് ഓർക്കണം.

അതിൽ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിധത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു കാര്യങ്ങളും പരിശോധിക്കാം.

ഒന്നാമതായി, കൂടാശാകർമ്മംവഴി വിശുദ്ധ സാദൃശ്യങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന മാറ്റത്തേക്കാളും കൂടുതലൊന്നും ദൈവികത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കാരം വസ്തുക്കളുടെ പ്രത്യക്ഷക്രമത്തിനു വരുത്തുന്നില്ല. മാനസികതലത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ സംഭവവികാസം ഒരു ആന്തരികപരിമുറുക്കമോ അഗാധതയിൽനിന്നുയരുന്ന പ്രഭാപൂരമോ മാത്രമാണ്. അതിനാൽ സൃഷ്ടികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും അതേപടി നിലകൊള്ളുന്നു. അവയ്ക്ക് ആഴമായ അർത്ഥം ലഭിക്കുന്നേയുള്ളൂ. അർദ്ധതാര്യമായ വസ്തുക്കളിലുള്ള പ്രകാശം ആ വസ്തുക്കളെ മുഴുവൻ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ലോകത്തിന്റെ വടിവും ഘടനയും ആഴവും വ്യക്തമാക്കുന്ന ആന്തരികപ്രകാശത്തിൽ ലോകം പ്രശോഭിക്കുന്നതായി ക്രിസ്തീയമിസ്റ്റിക്ക് കാണുന്നു. ലൗകികമായ സുഖാനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടി സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ബാഹ്യമാത്രമായ ക്ഷണപ്രഭയല്ല ഈ വെളിച്ചം. വസ്തുക്കളെ നശിപ്പിക്കയും കണ്ണിനു കേടുവരുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന നാശകാരിയായ മിന്നൽപ്പിണരുമല്ല അത്. പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെയെല്ലാം യേശുവിൽ ഉദ്ഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രശാന്തവും ശക്തവുമായ ദീപ്തിവിശേഷമാണത്. ഈ പ്രകാശമുൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളോ ജീവികളോ അവയുടെ പ്രകൃതിയ്ക്കനുസരണമായി കൂടുതൽ പൂർണ്ണമാകുമ്പോൾ ഈ ദീപ്തി കൂടുതൽ സമീപസ്ഥവും സ്പഷ്ടവുമായിത്തീരുന്നു. കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതിനനുസരിച്ച് പ്രശോഭിതവസ്തുക്കളുടെ രൂപങ്ങളും സത്തയുടെ ആഴവും വ്യക്തമാകുന്നു. പൂജ്യമായൊരു ചൊല്ല് അല്പമൊന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ പറയാം: 'ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ രഹസ്യം ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെ

ടുന്നതല്ല, പ്രത്യുത, ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിലൂടെ പ്ര കാശിക്കുന്നതാണ്.' അതേ, നാഥാ, ഉപരിതലത്തിൽ പതിക്കുന്ന രശ്മി മാത്രമല്ല ആഴത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുന്ന രശ്മിയും ഞാൻ കാണുന്നു. അങ്ങയുടെ പ്രത്യക്ഷീകരണം (epiphany) മാത്രമല്ല, സംപ്രത്യക്ഷീകരണ (diaphany)വും ഞാൻ കാണുന്നു.

പ്രകാശരശ്മിപോലെ രൂപബദ്ധവും എന്നാൽ കൃഷ്ണനികവും, വസ്തുക്കളുമായി ഉരുകിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതും അതേസമയം അവയിൽനിന്ന് ഇത്ര അകന്നിരിക്കുന്നതുമായ വേറൊന്നുമില്ല. ദൈവമേഖല സത്തയുടെ ആന്തരികപാളികളിലെ ധവളപ്രഭയായി നമുക്കു ദൃശ്യമാകുന്നു. ഈ ദർശനം നീണ്ടുനിൽക്കുമെന്ന് ആര് നമുക്ക് ഉറപ്പുനൽകും? ആ പ്രകാശംതന്നെയാണ് ഈ ഉറപ്പു നമുക്കു നൽകുന്നത്. സംപ്രത്യക്ഷീകരണം—അതിന്റെ സന്തോഷങ്ങളും ആസ്വദിക്കുന്നതിന് ലോകത്തിലെ ഒരു ശക്തിക്കും നമ്മെ തടയാനാവില്ല. കാരണം, ഏതൊരു ശക്തിയേക്കാളും ആഴമായൊരു തലത്തിലാണ് അതു സംവേദിക്കുക. അക്കാരണത്താൽത്തന്നെ ഒരു ലോകശക്തിക്കും അതിനെ നിർബന്ധിച്ച് വെളിപ്പെടുത്താനും കഴിയില്ല.

അതാണ് രണ്ടാമത്തെ കാര്യം. ദൈവത്തിലുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിയെപ്പറ്റി ഇനിയുള്ള നമ്മുടെ പരിചിന്തനങ്ങൾക്ക് അത് അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കണം.

ദൈവികസർവസാന്നിധ്യവേദനം വാസ്തവത്തിൽ, ഒരു ദർശനമാണ്, ആസ്വാദനമാണ്, വസ്തുക്കളുടെ ആന്തരികസത്തയിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു ഉൾക്കാഴ്ചയാണ്. അതിനാൽ യുക്തികൊണ്ടോ, മറേറതെങ്കിലും മാനുഷികപ്രയത്നംകൊണ്ടോ നേടിട്ട് നേടാവുന്ന ഒന്നല്ല അത്. ജീവനെപ്പോലെ അതും ഒരു ദാനമാണ്; ജീവന്റെ പ്രായോഗികതലത്തിലുള്ള ഏറ്റവും

വലിയ പൂർണ്ണതയുമാണ്. അങ്ങനെ വീണ്ടും നമ്മുടെ തന്നെ കേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക്, നാം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുകയും (രണ്ടാം ഭാഗത്തിന്റെ ആരംഭം) നിറഞ്ഞുപൊങ്ങുന്നതായി വീക്ഷിക്കയും ചെയ്ത ആ നിഗൂഢ ഉറവിടത്തിന്റെ വക്കിലേയ്ക്ക് നാം തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ആകർഷണത്തിനു വിധേയമാകുക, സത്തയുടെ സൗന്ദര്യത്തിനും രൂപബദ്ധതയ്ക്കും അന്തിമ ഐക്യത്തിനും വശംവദരാകുക—അതാണ് നമ്മുടെ 'വളർച്ചയുടെ സഹന'ങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ഉന്നതവും ഏറ്റവും പൂർണ്ണമായതും. ദൈവത്തിന്റെ ക്രിയാത്മക പ്രവർത്തനം അവിടത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതിനും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. ദൈവം "തന്നെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധം മനുഷ്യനെ സ്ഥാപിച്ചു."[90] അവിടത്തെ പ്രസാദവരം നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ നോട്ടത്തെയും ആദ്യത്തെ പ്രാർത്ഥനയെയും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കാൻ സദാ ജാഗരൂകമാണ്. ആരംഭവും ഉത്തേജനവും എപ്പോഴും ദൈവത്തിൽ നിന്നുതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ മിസ്റ്റിക്കു കഴിവുകളുടെ പിന്നീടുള്ള വളർച്ച എത്രയധികമായിക്കൊള്ളട്ടെ, ഈ രംഗത്തെ പുരോഗതിയെല്ലാം പുതിയ ദാനത്തിനു പുതിയ പ്രത്യുത്തരം എന്ന രീതിയിലായിരിക്കും. "എന്റെ പിതാവിനാൽ ആകർഷിക്കപ്പെടാത്തവരാരും എന്റെയടുക്കൽ വരുന്നില്ല."[91]

അങ്ങനെ ദൈവമേഖലയുടെ വികാസത്തിന് തീക്ഷ്ണമായും തുടർച്ചയായും പ്രാർത്ഥനയർപ്പിക്കുക ആവശ്യമാണെന്നു വരുന്നു. "നാഥാ, എനിക്കു കാഴ്ച തരിക"[92] എന്ന അടിസ്ഥാനപരമായദാനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന.

> നാഥാ, അങ്ങു ഞങ്ങൾക്കു ചുറ്റും എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടെന്നേ ഞങ്ങൾ അറിയുകയും അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ ഒരു മറയുള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. "അ

ങ്ങയുടെ തിരുമുഖം ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രശോഭിക്കട്ടെ.''[93] അങ്ങയുടെ മുഖപ്രകാശം അതിന്റെ സാർവ്വത്രികതയിൽ ഞങ്ങളുടെ മേൽ പതിക്കട്ടെ. ''നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രഭ നമ്മെ വലയം ചെയ്യട്ടെ''[94] അന്ധകാരനിബിഡമായ ഞങ്ങളുടെ പാതയിൽ അങ്ങയുടെ ഉജ്ജ്വലശോഭ പ്രകാശം പരത്തട്ടെ. അതിനുവേണ്ടി അങ്ങേ അരൂപിയെ, ആ മഹാചൈതന്യത്തെഅയയ്ക്കുക. ആ അരൂപിയുടെ ഉജ്ജ്വലപ്രവർത്തനത്തിനു മാത്രമേ എല്ലാ ആന്തരിക പൂർണ്ണതകളെയും ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന, അങ്ങയുടെ സൃഷ്ടികർമ്മം അത്യധികം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആ വലിയ രൂപാന്തരീകരണത്തിനു ആരംഭമിടാനും അതിനെ പൂർണ്ണമാക്കാനും സാധിക്കൂ. ''അങ്ങയുടെ അരൂപിയെ അയക്കുക. അപ്പോഴും സകലതും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടും. ഭൂമുഖം പുതുതാകുകയും ചെയ്യും''.[95]

B ദൈവമേഖലയിൽ വ്യക്തികളുടെ പുരോഗതി. പ്രവർത്തകശക്തികൾ: വിശുദ്ധി, വിശ്വാസം, വിശ്വസ്തത.

'പിതാവ് എപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്നു .... ഞാനും പ്രവർത്തിക്കുന്നു.''[96] നമുക്കു ചുറ്റും ഒന്നിനൊന്ന് വർദ്ധിച്ച തീക്ഷ്ണത പ്രാപിക്കാൻ ദൈവമേഖലയ്ക്കു കഴിവുണ്ട് എന്നത് ആനന്ദസംഭാഷകമാണ്. (അതു ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണവുമാണ്.) അപൂർവമായ ശോഭയോടുകൂടിയതും ദൈവനിർഭരവുമായ അന്തരീക്ഷമാണ് ദൈവമേഖല എന്നു പറയാം. താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന ആളിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുക, അയാളിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ നിമഗ്നമാകുക എന്നതാണല്ലോ എല്ലാ സ്നേഹിതരുടെയും സാഹസികവും തീവ്രവുമായ അഭിലാഷം. ഇത് ദൈവത്തിലും ദൈവത്തിൽ കൂടിയും മാത്രമേ സാക്ഷാത്കൃതമാകുന്നുള്ളൂ.

മൂന്നു പുണ്യങ്ങളും പ്രത്യേകമായ ഫലസിദ്ധിയോടെ ജീവിതത്തിൽ വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവികത്തിന്റെ കേന്ദ്രീകരണത്തിനു സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. വിശുദ്ധി (purity), വിശ്വാസം (faith), വിശ്വസ്തത (fidelity). ചലനാത്മകമല്ലെന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഇവ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും സ്പർശിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രവർത്തനക്ഷമമായ പുണ്യങ്ങളാണ്. ഇവ ഓരോന്നുമെടുത്ത് അവയ്ക്ക് ദൈവമേഖലയിലുള്ള പ്രവർത്തനം എന്തെന്നു നോക്കാം.

i വിശുദ്ധി

വ്യാപകാർത്ഥത്തിൽ, വിശുദ്ധി തെറ്റിൽനിന്ന് അകന്നിരിക്കുന്നതോ (അതു വിശുദ്ധിയുടെ നിഷേധാത്മകമായ വശമേ ആകുന്നുള്ളൂ) ബ്രഹ്മചര്യമോ (അതു വിശുദ്ധിയുടെ ശ്രദ്ധേയമായൊരു ദൃഷ്ടാന്തം മാത്രമാണ്) അല്ല. എല്ലാറ്റിലും എല്ലാറ്റിലുമുപരിയായി ദൈവസ്നേഹം അന്വേഷിക്കുന്നതു വഴി നമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സന്മനോഭാവവും പ്രചോദനവുമാണ് വിശുദ്ധി.

സുഖഭോഗങ്ങളിൽ മുഴുകി ജീവിക്കുന്നവരും സ്വാർത്ഥതയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നവരും തങ്ങളിലും തങ്ങളുടെ ചുറ്റിലും നടക്കുന്ന ദൈവത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കയും ശിഥിലീകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവരാണ് ആധ്യാത്മികമായി അശുദ്ധർ.

നേരെമറിച്ച്, എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും പൂർണ്ണിമയിലെത്തിക്കണമെന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗ്രഹത്തിന', ലോകത്തിലെ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തിനനുസൃതമായി, ക്ഷണികവും താൽക്കാലികവുമായ തങ്ങളുടെ

നേട്ടങ്ങളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നവരാണ് ശുദ്ധർ.

അതിലുപരി, ദൈവത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിന് വലിയ പുരോഗതിയും തീവ്രതയും പൂർണ്ണതയും നൽകുന്നതിൽ വിജയിക്കുന്നവരാണ് വിശുദ്ധിയിൽ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നവർ. എല്ലായ്പ്പോഴും ലൗകികമേഖലകളിൽ ചരിക്കുവാനായിരിക്കും (കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആത്മീയമായിട്ടാണെങ്കിലും) ചിലരുടെ വിളി. മറ്റു ചിലർ (പലപ്പോഴും കാണുന്നതുപോലെ) തങ്ങളുടെ ഭൗമികാഭിലാഷങ്ങൾക്ക് ഉപരി ദൈവികാഭിലാഷങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനം കല്പിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരായിരിക്കാം.

ഇവ്വിധം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ജീവികളുടെ വിശുദ്ധിയുടെ മാനദണ്ഡം അവയെ ദൈവികകേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് അടുപ്പിക്കുന്ന ആകർഷണമോ, ആ കേന്ദ്രവുമായുള്ള അവയുടെ സാമീപ്യമോ ആണ്. ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല. ആത്മപരിചിന്തനം, മാനസിക പ്രാർത്ഥന, മനഃസാക്ഷിയുടെ നൈർമ്മല്യം, ശുദ്ധനിയോഗം, കൂദാശകം മുതലായവവഴിയാണ് വിശുദ്ധി പാലിക്കേണ്ടതെന്ന് ക്രിസ്തീയാനുഭവം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലായിടത്തും ദൈവികത്തെ സാന്ദ്രീകരിക്കാനുള്ള വിശുദ്ധിയുടെ അത്ഭുതാവഹമായ ശക്തി ഉദ്ഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് നമുക്ക് ഇവിടെ തൃപ്തിപ്പെടാം.

റോബർട്ട് ഹ്യൂ ബെൻസൺ തന്റെ ഒരു കഥയിൽ ഒരു കാല്പനിക (visionary) ന്റെ കാര്യം പറയുന്നുണ്ട്. ഒരു സന്യാസിനി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഏകാന്തമായ ചാപ്പലിലേയ്ക്ക് അയാൾ പ്രവേശിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ നിസ്സാരരൂപത്തിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ തീവ്രതയും ഗതിഭേദവുമനുസരിച്ച് അപ്രധാനമായ ആ ബിന്ദുവിനെ ലോകം മുഴു

വൻ വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും അതിനുചുറ്റും ഭൂമി കറങ്ങുന്നതും ക്രമീകൃതമാകുന്നതും അയാൾ കാണുന്നു. മഠത്തിന്റെ ആ ചാപ്പൽ ഭൂമിയുടെ അച്ചുതണ്ടായി മാറുന്നു. അവൾ വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ട് എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും വികാരനിർഭരമാക്കയും ചൈതന്യപൂർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ വിശ്വാസം പ്രവർത്തനശക്തിയുള്ളതായിരുന്നു; കാരണം, തന്റെ നിർമ്മലത അവളെ ദൈവത്തോടു് അടുപ്പിച്ചിരുന്നു. കല്പനാസൃഷ്ടമായ ഈ വിവരണം സുന്ദരമായ ഒരു ഉപമയാണ്.

ദൈവത്തോടുള്ള മനസ്സിന്റെ ആഭിമുഖ്യമാണല്ലോ വിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ലക്ഷണം. മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ സഞ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഊർജ്ജത്തിന്റെ പരിമാണം തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ തത്രപ്പെടുന്നവർക്ക് ഈ ആഭിമുഖ്യം തീർത്തും നിസ്സാരവും അവഗണനാർഹവുമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം.

എങ്കിലും പ്രസ്തുത ആഭിമുഖ്യമുള്ള വിശുദ്ധാത്മാവ്, അതിന്റെ വിശുദ്ധി ഒറ്റക്കാരണത്തിൽത്തന്നെ, ലോകത്തിൽ ഊർജ്ജസ്വലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഉന്നതാന്തരീക്ഷത്തിൽ അലയടിക്കുന്ന പ്രകൃതിശക്തികളെ നമുക്കായി സദാ സംഭരിക്കുന്ന ഹിമാവൃതവും അനഭിഗമ്യവുമായ ഗിരിശൃംഗത്തെപ്പോലെ വിശുദ്ധാത്മാവും പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവർത്തനനിരതമാണ്. മേഘങ്ങളും മിന്നൽപ്പിണറുകളും സൂര്യകിരണങ്ങളുംപോലെ ആ അദൃശ്യപ്രകാശവും കാണാൻ കഴിയുന്നവർക്ക് ഇതു മനസ്സിലാകും.

ദൈവമേഖല നമുക്കുചുറ്റും വളരണമെങ്കിൽ പ്രസാദവരം നമുക്കുതരുന്ന ഐക്യം, അഭിലാഷം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവയുടെ സകലശക്തികളേയും സംരക്ഷിക്കാനും പരിപോഷിപ്പിക്കാനും നാം ജാഗരൂകരായിരിക്കണം. നമ്മുടെ സുതാര്യത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന

തിനുവേണ്ടി നമ്മെ സർവദാ വലയം ചെയ്യുന്ന ദൈവി കപ്രകാശം പൂർവാധികം ശക്തിയോടെ നമ്മിലേ യ്ക്കു പ്രവഹിക്കും എന്നതിനു സംശയമില്ല.

'മംഗലവാർത്താ'രഹസ്യത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയെപ്പ റ്റി നാമെപ്പോഴെങ്കിലും ചിന്തിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ടോ?

തന്റെ മനുഷ്യാവതാരം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കേണ്ട സമയം സമാഗതമായപ്പോൾ ആദ്യമായി ദൈവത്തിന് തന്നെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്ക് അടുപ്പിക്കാൻ കഴിവുറ്റ ഒ രു പുണ്യം ലോകത്തിൽ സംജാതമാക്കേണ്ടിയിരുന്നു. തന്നെ മാനുഷികതലത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാൻ അ വിടത്തേയ്ക്കു ഒരു അമ്മയെ ആവശ്യമായിരുന്നു. എ ന്താണവിടന്ന് ചെയ്തത്? കന്യകാമേരിയെ സൃഷ്ടി ച്ചു. അതായത്, അവിടന്ന് ഭൂമിയിൽ ഒരു വിശുദ്ധി യ്ക്ക് രൂപംകൊടുത്തു. ദൈവത്തിനു തന്നെത്തന്നെ അതിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒരു ശിശുവായി ജനിക്കാൻ ത ക്കവിധം അത്ര മഹത്തായിരുന്നു, സുതാര്യമായിരു ന്നു ആ വിശുദ്ധി.

ഇവിടെയാണ്, ദൈവികത്തിനു നമ്മുടെ മധ്യേ ജ ന്മം കൊടുക്കുക എന്ന വിശുദ്ധിയുടെ കഴിവ് വ്യ ക്തമായും യഥാർത്ഥമായും പ്രകടമായിരിക്കുന്നത്.

എങ്കിലും സഭ കന്യകാമേരിയെ സംബോധന ചെ യ്യുമ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു: "വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ട് നീ അനുഗൃഹീതയാകുന്നു."[97] കാരണം ദൈവികത്തെ ജനിപ്പിക്കാനുള്ള വിശുദ്ധിയുടെ കഴിവ് പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നത് വിശ്വാസത്തിലാണ്.

ii. വിശ്വാസം

തീർച്ചയായും, ക്രിസ്തീയതത്ത്വങ്ങളുടെ വെറും ബൗദ്ധികാംഗീകാരമായിട്ടല്ല വിശ്വാസത്തെ നാം ഇവി

ടെ മനസ്സിലാക്കുക. വളരെ ആഴമായൊരു അർത്ഥവിവക്ഷയുണ്ടതിന്. ദൈവികജ്ഞാനം നമ്മിലുണർത്തുന്ന അനുഗ്രഹദായകമായ അവിടത്തെ ശക്തിയിലുള്ള പരിപൂർണ്ണ ശരണംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ വിശ്വാസമാണത്. പ്രപഞ്ചം സ്രഷ്ടാവിന്റെ കൈകളിൽ ഇന്നും കളിമണ്ണുതന്നെയാണെന്ന പ്രായോഗികബോധ്യമാണത്. ആ കളിമണ്ണിൽ തന്റെ തിരുവിഷ്ടമനുസരിച്ച് എണ്ണമറ്റ സാധ്യതകൾക്ക് അവിടന്ന് കളമൊരുക്കുന്നുവെന്നും നാം വിശ്വസിക്കണം. ഒറ്റവാക്കിൽ, അത് സുവിശേഷപരമായ വിശ്വാസമാണ്. മറ്റേതൊരു പുണ്യത്തെക്കാളും, സ്നേഹത്തെക്കാളുമധികം ദിവ്യരക്ഷകൻ ആവശ്യപ്പെട്ട പുണ്യമാണ് വിശ്വാസം.

ദിവ്യഗുരു തന്റെ വചനവും പ്രവൃത്തിയും വഴി വെളിപ്പെടുത്തിയ ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്നു നോക്കാം. എല്ലാറ്റിലുമുപരി ഒരു പ്രവർത്തകശക്തിയാണ് വിശ്വാസം. എന്നാൽ 'പ്രൊസിറ്റിവിസം' വേണ്ടത്ര തെളിവില്ലാതെ ഉന്നയിക്കുന്ന അവകാശവാദങ്ങളുടെ ഭീഷണിയോ, ക്രിസ്തീയ ശാസ്ത്രത്തിലെ അമിതമായ മിസ്റ്റിക്ക് പ്രവണത വരുത്തിവച്ച വ്യതിചലനമോ മൂലം പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലസിദ്ധി സംശയ്യവും അസന്ദിഗ്ധവുമായിരിക്കുമെന്ന വാഗ്ദാനം അവഗണിക്കുന്നതിനു നാം പ്രലോഭിതരാകാറുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനെ ലജ്ജാകാരണമായി വീക്ഷിക്കുന്നവർക്കേ ഈ വാഗ്ദാനം അവഗണിക്കാൻ സാധിക്കൂ. നാം വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ തിരുമാലകറ്റാം നമ്മെ വിഴുങ്ങും, കാറ്റൂതും, ഭക്ഷണമില്ലാതാകും, രോഗം നമ്മെ അവശരാക്കും, ജീവൻ അപഹരിക്കപ്പെടും. ദൈവശക്തി ദുർബ്ബലവും വിദൂരസ്ഥവുമായിരിക്കും. മറിച്ച്, നാം വിശ്വസിക്കുകയാണെങ്കിൽ സമുദ്രം നമ്മെ സ്വാഗതം ചെയ്യും, വെള്ളം മധുരിക്കും, അപ്പം വർദ്ധിക്കും, കണ്ണുകൾ തുറക്കപ്പെടും, മരിച്ചവർ ഉയിർക്കും, ദൈവശക്തി അവനിൽ നിന്ന് പ്രവഹിച്ച് പ്രകൃതിമുഴുവൻ വ്യാപിക്കും.

ഒന്നുകിൽ, സുവിശേഷം നമ്മുടെ ഇഷ്ടംപോലെ നിസ്സാരമാക്കിക്കാണിക്കയോ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു നശിപ്പിക്കയോ വേണം. അല്ലെങ്കിൽ, മേല്പറഞ്ഞകാര്യങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം നാം അംഗീകരിക്കണം. കടന്നുപോകുന്നതും കഴിഞ്ഞുപോയതുമായിട്ടല്ല, എന്നും നിലനിൽക്കുന്നതും ഇപ്പോഴുള്ളതുമായ യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ട്. പ്രകൃതിശക്തികൾക്ക് ദൈവികചൈതന്യം പകരുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയ്ക്കിടം തരുന്ന ഈ വെളിപാടിനെ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ നാം സൂക്ഷിക്കുക. ആ വെളിപാടിനെ പ്രപഞ്ചദർശനത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിൽ ധൈര്യപൂർവ്വം പ്രതിഷ്ഠിക്കയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. അതു വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കയും വേണം.

വിശ്വാസം പ്രവർത്തകശക്തിയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം എന്താണർത്ഥമാക്കുക? വിശ്വാസംവഴി ദൈവികപ്രവർത്തനം സാധാരണപ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ മാറ്റിമറിക്കുമോ? ഇതുവരെയുള്ള നിസ്തന്ദ്രമായ ഗവേഷണങ്ങൾവഴി ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങൾ ദൈവം നേരിട്ടു പദാർത്ഥത്തിലും നമ്മുടെ ശരീരത്തിലും വർഷിക്കുമെന്ന് പ്രബുദ്ധരെപ്പോലെ നാമും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടോ?

ഒരിക്കലുമില്ല. വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ പദാർത്ഥികമാനസികലോകങ്ങളിലെ ആന്തരികമായ പരസ്പരബന്ധങ്ങളെ തകർക്കുന്നില്ല; കഴിവിന്റെ പരമാവധി പ്രയത്നിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ കർത്തവ്യത്തിനു ഒരു വിധത്തിലും അയവുവരുത്തുന്നുമില്ല. "ഒരു വള്ളിക്കോ പുള്ളിക്കോ മാറ്റം വരാൻ പോകുന്നില്ല."[93] പ്രവർത്തകവിശ്വാസത്തിന്റെ രൂപാന്തരീകരണപ്രക്രിയയിൽ ലോകത്തിന്റെ സ്വാഭാവികബന്ധങ്ങളെല്ലാം അവികലമായി നിലകൊള്ളും. എന്നാൽ അവയിലേയ്ക്ക് ഒരു ചൈതന്യം, ഒരു ആന്തരികലക്ഷ്യം, വേറൊരു ആത്മാവ് എന്നുതന്നെ പറയാം, നിവേശിക്കപ്പെടു

ന്നു. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന് പ്രപഞ്ചത്തെ ബാഹ്യമായ മാറ്റമൊന്നും കൂടാതെ, കൂടുതൽ സ്നിഗ്ധവും സജീവവും ഉപരിചൈതന്യവത്തുമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയും. ഇതാണ് സുവിശേഷം നമ്മെ ഭരമേല്പിക്കുന്ന ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠവും ഏറ്റവും ലളിതവുമായ വിശ്വാസം: ചിലപ്പോഴും ഈ ഉപരിചൈതന്യവത്ക്കരണം അത്ഭുതസിദ്ധികളുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. രൂപാന്തരീകരണംവഴി കാരണങ്ങളും അവയുടെ വിധേയാത്മകസാധ്യതയുടെ തലത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോഴാണ് അതു സംഭവിക്കുക. മറ്റു ചിലപ്പോഴും സാധാരണ സംഭവിക്കാറുള്ളതുപോലെ,അപ്രധാനങ്ങളും പ്രതികൂലങ്ങളുമായ സംഭവവികാസങ്ങളുടെ ഉന്നതമായൊരു തലത്തിലുള്ള, ഉത്കൃഷ്ടമായൊരു പരിപാലനയിലുള്ള ഉദ്ഗ്രഥനമായി അത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവിധത്തിലുള്ള ദൈവികവത്ക്കരണത്തിന്റെ(അമ്പരപ്പിക്കുന്ന അത്ഭുതങ്ങളോളം തന്നെ ഇതും ഉദാത്തമാണ്, അമൂല്യമാണ്)ഒരു നല്ല ഉദാഹരണം നാം മുമ്പു വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (പേജ് 97–8) ന്യൂനീകരണത്തിന്റെ സഹനങ്ങളെപ്പറ്റി പരിചിന്തിച്ചപ്പോഴും നമ്മുടെ പരാജയങ്ങളെയും മരണത്തേയും തെറ്റുകളെത്തന്നെയും ദൈവത്തിലും ദൈവത്തിൽക്കൂടിയും എങ്ങനെ രൂപാന്തരീകരിക്കയും ഉദാത്തീകരിക്കയും ചെയ്യാമെന്നു നാം കണ്ടു. ഈ അത്ഭുതത്തെ അതിന്റെ വിശാലാർത്ഥത്തിലും, പരിപാലനയ്ക്ക് നമ്മുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള വ്യവസ്ഥയായ വിശ്വാസപ്രകരണത്തിന്റെ പ്രത്യേക വീക്ഷണത്തിലും നമുക്ക് ഇനി വിഭാവനചെയ്യാം.

ലോകവും ജീവിതവും (നമ്മുടെ ലോകവും നമ്മുടെ ജീവിതവും) നമ്മുടെ കരങ്ങളിൽ, നമ്മുടെയെല്ലാവരുടെയും കരങ്ങളിൽ, തിരുവോസ്തിയെന്നപോലെ ദൈവികസാധീനംകൊണ്ട്, അവതരിച്ച വചനത്തി

ന്റെ യഥാർത്ഥസാന്നിധ്യംകൊണ്ട് പൂരിതമാകുന്നതിനു തയ്യാറായിരിക്കയാണ്. ആ രഹസ്യം പരിപൂർണ്ണമാക്കപ്പെടും. പക്ഷേ ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ട്: നമ്മുടെ കൈയിലിരിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിനും ജീവിതത്തിനും ഒരു വിധത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം തന്നെ ആയിത്തീരാനുള്ള പ്രവണതയും ശക്തിയുമുണ്ടെന്നു നാം വിശ്വസിക്കണം. നാം വിശ്വസിക്കയാണെങ്കിൽ സകലവും പ്രശോഭിക്കയും രൂപം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും. ആകസ്മികത്തിനു പിന്നിൽ ക്രമം ദൃശ്യമാകും, സഹനം ദൈവത്തിന്റെ സന്ദർശനവും തലോടലുമായിത്തീരും. എന്നാൽ നാം സംശയിക്കയാണെങ്കിൽ, പാറകൾ വരണ്ടും ആകാശം ഇരുണ്ടുംതന്നെയിരിക്കും, സമുദ്രം അപകടകാരിയും പ്രക്ഷുബ്ധവുമായിരിക്കും. നാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്ക് താഴുന്ന നാം അപ്പോഴും ദിവ്യഗുരുവിന്റെ ഈ സ്വരം കേൾക്കും: "അല്പവിശ്വാസികളേ നിങ്ങളെന്തിനു സംശയിച്ചു?"[99]

"കർത്താവേ, എന്റെ അവിശ്വാസത്തെ ദൂരീകരിക്കണമേ!"[101] ചില ദിവസങ്ങളിൽ ലോകം ഭീകരമായി കാണപ്പെടുന്നു. ഭയാനകവും അന്ധവും മൃഗീയവുമാണത്. അതു ഞങ്ങളെയിട്ടു കശക്കുന്നു, വലിച്ചീഴയ്ക്കുന്നു, തികഞ്ഞ നിസ്സംഗതയോടെ ഞങ്ങളെ വധിക്കുന്നു. ഓ! നാഥാ, ഇതൊക്കെ അങ്ങേയ്ക്കറിയാം. മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ഇതിന്റെ കഠിനവ്യഥ അങ്ങു അനുഭവിച്ചുവല്ലോ! അന്ധകാരനിബിഡവും തണുത്തുറഞ്ഞതും അന്തമില്ലാത്തതുമായ ഈ ആഴിപ്പരപ്പിൽ ചൂടും പ്രകാശവുമുള്ള, ഏറെക്കുറെ വാസയോഗ്യമായ സ്ഥലം, കാണാൻ കണ്ണുള്ള, സഹായിക്കാൻ കരങ്ങളും നീട്ടുന്ന സ്നേഹിക്കാൻ ഹൃദയമുള്ള ആളുകളും വസിക്കുന്ന സ്ഥലം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു മനുഷ്യൻ ധീരശ്രമങ്ങളും നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ എത്ര അസ്ഥിര

മായ വാസസ്ഥാനമാണിത്. എണ്ണമറ്റതും അത്യന്തം ഭീതിജനകവുമായ പ്രതിലോമശക്തികളും— മഹാരോഗങ്ങളും, കൊടുങ്കാറ്റ്, ഭൂമികുലുക്കം, അധാർമ്മികശക്തികളുടെ അഴിഞ്ഞാട്ടം തുടങ്ങിയവ —ആ വാസസ്ഥാനത്തെ ഏതു നിമിഷത്തിലും തകർത്തുകളയാം. ഞങ്ങളെ വിസ്മരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഈ ശക്തികളെ അധികം വിദൂരത്തല്ലതാനും. പാടുപെട്ട് ഞങ്ങളെ പണിതുയർത്തിയ, ഞങ്ങളുടെ സകല വിജ്ഞാനവും സ്നേഹവുംകൊണ്ടു മനോഹരമാക്കിയ എല്ലാറ്റിനെയും ഒറ്റ നിമിഷംകൊണ്ട് അവ നിർദ്ദയം തൂത്തെറിയും.

മനുഷ്യനെന്ന നിലയിലുള്ള എന്റെ അന്തസ്സ് മൃഗത്തെയോ ഒരു കുട്ടിയേയോപോലെ ഈ വസ്തുതയുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുവാൻ എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചത്തെയും അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെയും ശപിക്കുവാനുള്ള പ്രലോഭനത്തിലകപ്പെടാതിരിക്കാൻ, എന്റെ ദൈവമേ, അവയിലൊക്കെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അങ്ങയെ ദർശിച്ച് അങ്ങയെ ആരാധിക്കാൻ എന്നെ പഠിപ്പിക്കണമേ. ഓ! നാഥാ, ആ വലിയ വിമോചകവാക്കുകൾ എനിക്കുവേണ്ടി ആവർത്തിക്കണമേ. അന്ധകാരാവൃതമായ ഈ ഭീകരസാധനം, ഈ മഹാഭൂതം അങ്ങുതന്നെയാണ്. പക്ഷേ ഞങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസം വേണം. "ഞാനാകുന്നു ഭയപ്പെടേണ്ട."[101] ജീവിതത്തിൽ ഞങ്ങളെ പേടിപ്പെടുത്തുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ, അങ്ങയെത്തന്നെ ഗദ്സമൻ തോട്ടത്തിലെ കഠിനവ്യഥയ്ക്കിരയാക്കിയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ വെറും സാദൃശ്യങ്ങൾ, ബാഹ്യഭാവങ്ങൾ മാത്രമാണ്; ഒരേ കൃപാശയുടെ കർമ്മസാധനമാണ്.

നാം വിശ്വസിക്കുകയേ വേണ്ടൂ. പ്രശ്നം കൂടുതൽ ഭയാനകവും സങ്കീർണ്ണവുമാകുമ്പോൾ കൂടുതൽ

ദൃഢവും ധീരവുമായ വിശ്വാസം നമുക്കുണ്ടാവണം. ക്രമേണ 'സാർവ്വത്രികഭീകരത' നമ്മോട് അനുഭവം കാട്ടാൻ തുടങ്ങും, പിന്നെ നമ്മെ നോക്കി പുഞ്ചിരിക്കും, അവസാനം അതിന്റെ അതിമാനുഷികകരങ്ങളിൽ നമ്മെ എടുക്കും.

പ്രപഞ്ചത്തിനു രൂപബദ്ധത പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത് പദാർത്ഥത്തിന്റെയും വലിയ സംഖ്യകളുടെയും കർക്കശമായ നിർണ്ണീതത്വമല്ല, പ്രത്യുത, അരൂപിയുടെ സൂക്ഷ്മമായ സംലയനങ്ങളാണ്. ലോകത്തിന്റെ അപകടസാധ്യതകളും നിസ്സംഗതയും വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വെറും മിഥ്യയാണ്. 'വിശ്വാസം—വസ്തുക്കളുടെ സത്ത'

iii. വിശ്വസ്തത.

ലോകത്തിൽ നമുക്ക് തീവ്രമായ വിശ്വാസവും നിർമ്മലമായ ഹൃദയവുമുള്ളപ്പോൾ ലോകം ദൈവത്തിന്റെ കരങ്ങൾ നമുക്കായി തുറന്നുതരും. ആ കരവലയത്തിലൊതുങ്ങുക നമ്മുടെ കടമയാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവമേഖല ഒരു വൃത്തംപോലെ നമ്മെ വലയം ചെയ്യും. അങ്ങനെ നമ്മുടെ ദൈനംദിന കർത്തവ്യങ്ങൾക്ക് പ്രായോഗികപ്രത്യുത്തരം നൽകാനും നമുക്കു കഴിയും. വിശ്വാസം ലോകത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു, വിശ്വസ്തത നമ്മെ ലോകവുമായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നു.

വിശ്വസ്തതയുടെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി അതായത്, ദൈവമേഖല കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അതു വഹിക്കുന്ന മൗലികവും അന്തിമവുമായ പങ്കിനെപ്പറ്റി യഥാർത്ഥമായ ഒരു വിവരണം കിട്ടാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, സംയോഗാഭിലാഷം നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന എണ്ണമില്ലാത്ത ശ

ക്തികളെ പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുന്നത് വിശ്വസ്തത യാണ്.

ദൈവികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നമ്മെ ദൈവവുമായി ഒന്നിപ്പിക്കത്തക്കവിധം വിശ്വസ്തത നമ്മെ ദൈവ കരങ്ങളിൽ സുസ്ഥാപിക്കയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കും ഒത്തുജീവിക്കുവാൻ വിശ്വസ്തത എപ്പോഴും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവിടത്തെ ജീവൻ ശക്തിദായകമായ അപ്പംപോലെ നമ്മിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കയും നമ്മെ സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറുന്നതാകുന്നു എന്റെ ഭക്ഷണം." [104]

അവസാനമായി, ലോകത്തിന്റെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ശക്തിപ്രവാഹങ്ങളെല്ലാം നമ്മിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ബിന്ദുവിൽ, ദൈവമേഖല നമുക്കു യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്ന ആ ബിന്ദുവിൽ തന്നെ ആയിരിക്കുവാൻ വിശ്വസ്തത നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നു.

ദൈവമേഖലയുടെ സാർവത്രികവും നിത്യവുമായ സമീപനങ്ങളെ സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ നമ്മെ ശക്തരാക്കുന്നത് വിശ്വസ്തതയാണ്, വിശ്വസ്തത മാത്രമാണ്. വിശ്വസ്തതവഴി മാത്രമേ ലോകത്തിലൂടെ നമ്മുടെമേൽ നിരന്തരം ചുംബനം വർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ ചുംബിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കൂ.

വിശ്വസ്തതയുടെ വിനിമയശക്തിയ്ക്കുള്ള അമൂല്യഗുണവിശേഷമിതാണ്: വിശുദ്ധിയുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ശക്തിപോലെ ഈ ശക്തിയുടെ ഫലസിദ്ധിക്കും പരിധിയൊന്നുമില്ല.

നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സഹനങ്ങൾക്കും പരിധിയില്ല. നമ്മുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ പരിപൂർണ്ണമാക്കാൻ നമുക്ക് എപ്പോഴും കഴിയും. അതുപോലെ മനോവ്യഥയുളവാക്കുന്ന സംഭവവികാസങ്ങളെ കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാനും നമുക്ക് എപ്പോഴും കഴിയും. എപ്പോഴും നമുക്ക് കൂടുതൽ കർമ്മനിരതരാകാം, വിശദാംശങ്ങളിൽ അധികം ശ്രദ്ധയുള്ളവരാകാം. പ്രവർത്തിക്കാനും സ്വീകരിക്കാനുമുള്ള നമ്മുടെ താൽപര്യത്തെ സജീവമാക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിക്കും പരിധിയില്ല. ദൈവേഷ്ടം നിറവേറ്റാനുള്ള നമ്മുടെ സന്നദ്ധത എത്ര വേണമെങ്കിലും വർദ്ധിപ്പിക്കാം. നമ്മുടെ അനാസക്തിയും സ്നേഹവും എപ്പോഴും വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാം.

ദൈവാന്വേഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും യാതൊരു പരിധിയുമില്ല. ദൈവവുമായുള്ള ദൃഢതരമായ സംയോഗത്തിൽ നമ്മുടെ സത്ത തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോകും. നിശ്ചലമായ ഒരു ഐക്യത്തിന്റെ ആശയം ഇവിടെ നാം ഉപേക്ഷിക്കണം. അത്തരം ആശയങ്ങൾ അപര്യാപ്തങ്ങളായേ തീരൂ. സുപ്രാപ്യവും പൂർണ്ണവുമായ ഒരു സത്തയായല്ല ദൈവം നമ്മുടെ പരിമിത സത്തകൾക്ക് സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നു നമുക്കു ഓർത്തിരിക്കാം. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവിടന്ന് നിത്യം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനും നിത്യം കണ്ടെത്തപ്പെടേണ്ടവനുമാണ്. മനസ്സിലാക്കിയതിൽ കൂടുതൽ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരുവനായി എപ്പോഴും നാം അവിടത്തെ കാണുന്നു. അവിടത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ചിന്തിക്കുന്തോറും അവിടന്ന് കൂടുതൽ അകന്നുപോകുന്നു. ഒപ്പം അവിടത്തെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് നാമും സംവഹിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രകൃതിയുടെയും പ്രസാദവരത്തിന്റെയും ശക്തിയൊക്കെയോടുംകൂടി അവിടത്തോടു കൂടുതൽ അടുക്കുമ്പോഴും നമ്മുടെ കഴിവുകളുടെമേലുള്ള അവിടത്തെ ആകർഷണവും, ആ ആകർഷണത്തിനു വിധേയ

മാകാനുള്ള കഴിവുകളുടെ സന്നദ്ധതയും ഒരേ സമയം അവിടന്ന് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ച ആ പ്രത്യേകബിന്ദു–ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ മനുഷ്യനിലും ദൈവമേഖല ജന്മം കൊള്ളുന്ന ബിന്ദു– പ്രപഞ്ചത്തിലെ സ്ഥിരമായൊരു ബിന്ദുവല്ല. ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കേന്ദ്രമാണത്. പൂജരാജാക്കന്മാർ നക്ഷത്രത്തെ അനുഗമിച്ചതു പോലെ നാമും ആ കേന്ദ്രത്തെ അനുധാവനം ചെയ്യണം.

ആ നക്ഷത്രം ഓരോരുത്തരെയും അവരുടെ വിളിയനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തവഴികളിലൂടെ നയിക്കുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാ വഴികൾക്കും പൊതുവായ ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. എല്ലാ വഴികളും മുകളിലേയ്ക്കാണ് പോകുന്നത് (ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവസാനം അവയെ ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുവരിക വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.) ഏതു വിധത്തിലുള്ള അസ്തിത്വത്തിലായാലും വിശ്വസ്തതയുണ്ടെങ്കിൽ താഴ്ന്ന ആഗ്രഹങ്ങൾ ഉന്നതാഭിലാഷങ്ങൾക്ക് വഴി മാറികൊടുക്കും. സുഖഭോഗങ്ങളുടെ മേൽ പരിത്യാഗം വിജയം വരിക്കും. ജീവൻ മരണത്തിൽ പൂർണ്ണിമയണിയും. അവസാനം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പൊതു പ്രവാഹം എല്ലാവർക്കും ഒന്നായി ഭവിക്കും. ചിലപ്പോൾ മനസ്സിന്റെ അനാസക്തിവഴിയോ, മറ്റു ചിലപ്പോൾ കാര്യക്ഷമമായ അനാസക്തിവഴിയോ വിശ്വസ്തത നമ്മെയെല്ലാവരെയും ഏറ്റവും കുറച്ച് സ്വാർത്ഥതയും സുഖസന്തോഷങ്ങളുമുള്ള മേഖലയിലേയ്ക്ക് നയിക്കും. എന്നാലിത് ഒരേ വേഗത്തിലല്ല. ഹർഷോന്മത്തരെ ദൈവികപ്രകാശം കൂടുതൽ ശോഭയമാനമായിരിക്കുന്ന മേഖലയിലേയ്ക്ക് അതു നയിക്കും. അത്തരക്കാർ മദ്ധ്യവർത്തികളെ അവഗണിക്കയല്ല, മറികടക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വിശുദ്ധി,വിശ്വാസം, വിശ്വസ്തത എന്നീ മൂന്നു പ്രഭാ

കിരണങ്ങളുടെ സംയുക്ത പ്രവർത്തനഫലമായി ലോകം ഉരുകി രൂപപ്പെടുന്നു.

അഗ്നിയെ ശമിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുവിനാൽ ആളിപ്പടരുന്ന ഭയങ്കര അഗ്നിപോലെയോ തടസ്സങ്ങൾകൊണ്ടു പൂർവ്വാധികം ശക്തിപ്രാപിക്കുന്ന ഉഗ്രമായ വെള്ളപ്പാച്ചിൽപോലെയോ ദൈവവും മനുഷ്യനും അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ചൂടും മർദ്ദവും സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെയെല്ലാം സംലയിപ്പിക്കയും സംവഹിക്കയും ബാഷ്പീകരിക്കയും അങ്ങനെ അവയെയെല്ലാം സംയോഗപ്രക്രിയയിൽ പങ്കെടുപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സന്തോഷങ്ങൾ, മുന്നേറ്റങ്ങൾ, സഹനങ്ങൾ, പരാജയങ്ങൾ, തെറ്റുകൾ, ജോലികൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ, സുന്ദരവസ്തുക്കൾ, സ്വർഗ്ഗഭൂമിപാതാളശക്തികൾ എല്ലാമെല്ലാം സ്വർഗ്ഗീയശക്തിപ്രവാഹത്തിനു അടിപ്പെടുന്നു. ഓരോന്നും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ക്രിയാത്മക ഊർജ്ജത്തെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയും അങ്ങനെ ദൈവമേഖലയുടെ ധന്യത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൂർത്ത തീജ്വാല കഠിനതരങ്ങളായ ലോഹങ്ങളെ നിഷ്പ്രയാസം തുളച്ചു കടക്കുന്നതുപോലെ ദൈവസമീപസ്ഥിതമായ ആത്മാവ് ലോകത്തെ തുളച്ചുകടക്കുന്നു. ദൈവത്തോടു ചേർന്ന് അതു ഉത്പാതിക്കുന്ന ശോഭയാർന്ന ബാഷ്പകണങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെയാണ് അതു മുന്നോട്ടു ഗമിക്കുന്നത്.

അതു വസ്തുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നില്ല, വികൃതമാക്കുന്നില്ല; പ്രത്യുത, അവയെ വിമോചിപ്പിക്കുന്നു, നയിക്കുന്നു, രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു, സജീവമാക്കുന്നു. വസ്തുക്കളെ അതു പിന്നിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകയല്ല, ഉയരാനുള്ള പടികളായി അവയെ ഉപയോഗിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അവയിലെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഭാഗം അതു കൂടെക്കൊണ്ടുപോകുന്നുമുണ്ട്.

വിശുദ്ധി, വിശ്വാസം, വിശ്വസ്തത–നിശ്ചലപുണ്യങ്ങൾ, പ്രവർത്തകപുണ്യങ്ങൾ–പ്രശാന്തരായ നിങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ ഏറ്റവും മഹത്തായ ഊർജ്ജങ്ങളാണ്. നിങ്ങളാണ് പാദാർത്ഥികലോകത്തിനുപോലും അതിന്റെ അന്തിമരൂപവും ഭാവവും നൽകുക. നവ്യഭൂമിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ശക്തികളാണു നിങ്ങൾ. വിശ്വാസപൂരിതമായ ഒരു ആരാധനയുടെതന്നെ മൂന്നു രൂപങ്ങളായ നിങ്ങളിൽക്കൂടി ഞങ്ങൾ ലോകത്തെ ജയിക്കും. 'ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസമാണ് ലോകത്തെ ജയിക്കുന്ന ശക്തി.'[103]

C. സമ്പൂർണ്ണ ദൈവമേഖലയുടെ പുരോഗതി: ഉപവിയും പുണ്യവാൻമാരുടെ ഐക്യവും.

i. ദൈവമേഖലയിൽ വ്യക്തികളുടെ മൂല്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രാഥമിക നിരീക്ഷണങ്ങൾ.

ആത്മാവ് ദൈവസാന്നിധ്യത്തിൽ തനിച്ചാണെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ അതിൽ ദൈവമേഖല ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും പരിശോധിക്കയായിരുന്നു നാം ഇതുവരെ. മറ്റുള്ളവരുമായി അതിന്റെ ബന്ധമെന്തെന്ന് പല വായനക്കാരും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. മറ്റു മനുഷ്യർക്ക് ദൈവമേഖലയിൽ എന്തു സ്ഥാനമാണുള്ളത്? പരസ്നേഹത്തെ വിഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരാധ്യാത്മികസൗധം കെട്ടിപ്പടുക്കാമെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന ഇത് എന്തു ക്രിസ്തുമതമാണ്?

നാം ഏകദേശമൊരു രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കാൻ ശ്രമിക്കയായിരുന്ന ആ സൗധത്തിൽ അയൽക്കാരനും അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ അയാളെ അതിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുമുമ്പ് ഓരോ വ്യക്തിയിലൂടെയും ലോകത്തിന്റെ ദൈവികീകര

ണം എങ്ങനെ നടക്കുന്നുവെന്നു വിശദമായി പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു രണ്ടു കാരണമുണ്ട്.

ആദ്യത്തേത് ശാസ്ത്രീയമായ കാരണമാണ്. ശാസ്ത്രതത്ത്വപ്രകാരം സാമാന്യനിയമം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പ്രത്യേക ഉദാഹരണങ്ങളും നൽകിയിരിക്കണമല്ലോ.

രണ്ടാമത്തേത് വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള നമ്മുടെ വളർച്ചയിലും പൂർത്തീകരണത്തിലും അപരനുമായി എത്ര ദൃഢബന്ധമുണ്ടായാലും അതിൽ നാം ഓരോരുത്തരും സ്വന്തമായ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളും പങ്കുവയ്ക്കാനാവാത്ത സാധ്യതകളുമുള്ള സ്വാഭാവിക അസ്തിത്വഘടകങ്ങളാണ്. നമ്മെ രക്ഷിക്കയോ നശിപ്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നത് നാം തന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ വീക്ഷണം കൂടുതൽ സമഗ്രവും സാർവ്വത്രികവുമാവുമ്പോൾ വ്യക്തിയുടെ രക്ഷയെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയപഠനം ഊന്നിപ്പറയുന്നതിന്റെ ആവശ്യം ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം ഒരിക്കലും മറക്കരുത്: എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരേ പ്രപഞ്ചത്തിൽത്തന്നെയാണെങ്കിലും ഭൗമികതലത്തിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രവർത്തനത്തിലും വീക്ഷണത്തിലും സ്വതന്ത്രമായ ഓരോ പ്രപഞ്ചകേന്ദ്രമാണ്. (അതിനാൽ എത്ര വ്യക്തികളുണ്ടോ അത്രയും ഭാഗിക പ്രപഞ്ചങ്ങളുമുണ്ട്.) ഇത് സ്വർഗ്ഗീയ തലത്തിലും ശരിയത്രേ. ക്രിയാത്മകവും രക്ഷാകരവുമായ ഒരേ ശക്തിതന്നെയാണ് നമ്മിലെല്ലാവരിലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ഓരോരുത്തരും ദൈവീകീകരണത്തിന്റെ ഓരോ കേന്ദ്രമാണ്. (അതിനാൽ എത്ര ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടോ അത്രയും ഭാഗിക ദൈവമേഖലകളുമുണ്ട്).

നമുക്കറിയാവുന്നതുപോലെ, ഒരേ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, അറിയാനും പ്രവർത്തിക്കാനും തുല്യ അവസര

ങ്ങളുള്ളപ്പോഴും, മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയുടെയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെയും ഉയർച്ചതാഴ്ചയനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തപ്രതികരണങ്ങളും നൽകുന്നു. ഒരാൾ ഒരു ബോധത്തിൽനിന്ന് മറ്റൊരു ബോധത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. അപ്പോൾ അയാൾ വേറൊരു ലോകത്തിലേയ്ക്കായിരിക്കും ചെല്ലുക. ഇതുപോലെതന്നെ ഒരേ സ്ഥലകാല'സാദൃശ്യങ്ങളിൽ' ദൈവം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും സ്വയം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിശുദ്ധിയുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും ഏറ്റക്കുറവനുസരിച്ച് ആ പ്രത്യക്ഷീകരണത്തിന്റെയും, ജ്ഞാനത്തിന്റെയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിനും പൂർണ്ണതയ്ക്കും വ്യത്യാസമുണ്ടാകും. ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾക്ക് ഒരു നേട്ടമോ ദുരന്തമോ ഉണ്ടായെന്നു വിചാരിക്കുക. എത്ര വ്യക്തികളുണ്ടോ അത്രയും വിഭിന്നങ്ങളായ ഭാവങ്ങളും ലക്ഷ്യങ്ങളും, 'ആത്മാക്കളും' ആ സംഭവത്തിനുണ്ടാകും. വിശ്വാസവും സ്നേഹവും ഇല്ലാത്തവർക്ക് അതു അനർത്ഥമോ അർത്ഥരഹിതമോ, നിഷ്പക്ഷമോ ഭൗതികമോ ഒക്കെയായിരിക്കും. എല്ലായിടത്തും ദൈവത്തെ കാണാനും സ്പർശിക്കാനും കഴിവുള്ളവർക്ക് അതു ദൈവപരിപാലനയിൽ സംഭവിച്ചതും പ്രകാശപൂരിതവും അർത്ഥഗർഭവും സ്നേഹസമന്വിതവുമായിരിക്കും. മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസത്തിനും വിശ്വസ്തതയ്ക്കും എത്ര രൂപങ്ങളുണ്ടോ അത്രയും ഉപരിചൈതന്യവത്കരണങ്ങളും അടുത്തകാരണങ്ങളിൽ ദൈവം നിർവഹിക്കുന്നു. ദൈവപരിപാലനയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനപരമായി ഒറ്റ ഗതിയേയുള്ളൂ. പക്ഷേ, വസ്തുക്കളിൽ എത്തുമ്പോൾ അതു പലതായി പിരിയുന്നു. സൂര്യരശ്മി അതു തട്ടുന്ന വസ്തുവിന്റെ ആഴങ്ങളിൽനിന്ന് നിറം സ്വീകരിക്കുകയോ അവിടെ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതു പോലെയാണത്. പ്രപഞ്ചത്തിനു വൈവിധ്യമാർന്ന അനേകം നിലകളും വിഭാഗങ്ങളുമുണ്ട്. "ഒരു ഭവനത്തിൽത്തന്നെ അനേകം വാസസ്ഥാനങ്ങളും." [104]

അതുകൊണ്ട് കൂദാശാകർമ്മത്തിൽ അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയുംമേൽ പുരോഹിതൻ ചൊല്ലുന്ന വാക്കുകൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മേലും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ലോകം നമ്മുടെ ഉപയോഗത്തിനായി രൂപാന്തരപ്പെടട്ടെയെന്ന് നാം പ്രാർത്ഥിക്കണം. 'ഇതു ഞങ്ങൾക്ക് നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹായുടെ ശരീരവും രക്തവുമായി മാറട്ടെ'.

അതാണ് ആദ്യപടി. ഇനിയും മുന്നോട്ടു പോകുന്നതിനുമുമ്പ് വിശ്വാസി തന്റെ വ്യക്തിപരമായ വിശുദ്ധീകരണം ഉറപ്പ് വരുത്തണം. സ്വാർത്ഥതയാൽ പ്രേരിതമായിട്ടല്ല, ലോകത്തെ മുഴുവൻ അതി സൂക്ഷ്മവും സവിശേഷവുമായ വിധത്തിൽ ദൈവികവൽക്കരിക്കുക നമ്മുടെ കടമയാണെന്ന സുദൃഢവും വിശാലവുമായ ബോധ്യത്തോടുകൂടിയാണ് നാം അപ്രകാരം ചെയ്യുക.

ഇങ്ങനെ ഭാഗിക ദൈവികീകരണങ്ങൾ സാധിക്കുന്നത് എപ്രകാരമാണെന്നു നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ശേഷിക്കുന്നത് ഈ ഭാഗികദൈവികീകരണങ്ങളെയെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കാണുകയാണ്. വൈയക്തികദൈവമേഖലകൾ ഒന്നുചേർന്നു സമ്പൂർണ്ണദൈവമേഖലയ്ക്ക് രൂപം കൊടുക്കുന്നു. സമ്പൂർണ്ണദൈവമേഖല അത് ആശ്ലേഷിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ ഭാഗധേയം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയും അങ്ങനെ അവരെ പൂർണ്ണരാക്കയും ചെയ്യുന്നു. സ്നേഹംകൊണ്ട് നമ്മുടെ നിഗമനങ്ങളെ എണ്ണമറ്റവിധം വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവയെ സാമാന്യവത്ക്കരിക്കയാണ് ഇനി വേണ്ടത്.

ii സ്നേഹത്തിലൂടെയുള്ള ദൈവമേഖലയുടെ വളർച്ച.

സഹോദരസ്നേഹത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദൈവികീകരണശക്തി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അളക്കുന്ന

തിനും നാം ആദ്യം പരിചിന്തിച്ച ചില വിഷയങ്ങളും പുന:പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ കൂദാശാകർമ്മത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ ഐക്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണം.

കാലത്തിന്റെ അനന്തപ്രവാഹത്തിൽ എണ്ണമറ്റ മനുഷ്യവ്യക്തികളിൽ നടക്കുന്ന പ്രവർത്തനം, ഒന്നുമാത്രമാണ്. ക്രിസ്തു തന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ തന്നോടു സംയോജിപ്പിക്കുന്ന പ്രവർത്തനം. ഒരൊറ്റ വസ്തുവേ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ—ലോകത്തിലെമ്പാടും ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന അസംസ്കൃതമായ ആത്മീയശക്തികൊണ്ട് നിർമ്മാണമാരംഭിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരം. "ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു". നമ്മെക്കൂടാതെ നമ്മെ രക്ഷിക്കാനോ നശിപ്പിക്കാനോ ദൈവത്തിനു കഴിയില്ല എന്നത് വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സമൂഹത്തിന്റെ നീതീകരണവുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ നമുക്കു രക്ഷതേടുവാനോ നേടുവാനോ സാധിക്കയില്ലയെന്നതും സത്യമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ഒരാളേ രക്ഷപ്പെടൂ—മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശിരസ്സും സജീവസംഗ്രഹവുമായ ക്രിസ്തു. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഓരോ വ്യക്തിയും ദൈവത്തെ അഭിമുഖം ദർശിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അയാളുടെ ദർശനം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ഉദാത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന (ക്രിസ്തുവിന്റെ) പ്രവർത്തനത്തോടു സജീവമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കും. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നാംതന്നെ ദൈവത്തെ ദർശിക്കും. പക്ഷേ, ക്രിസ്തുവിന്റെ കണ്ണിൽക്കൂടെയെന്നപോലെയായിരിക്കുമത്.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ ദൈവാനുഭൂതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഓരോരുത്തരുടെയും പരിശ്രമം മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യരുടേതുമായി ചേർന്നാലേ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കൂ. അവസാനം പരമപൂർണ്ണതയിൽ ഒന്നാകുവാനിരിക്കുന്ന ദൈവമേഖല ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ ഒന്നായിത്തുട

ങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ദൈവത്തിൽ ജീവിക്കാൻ ദാഹിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയും പ്രാർത്ഥനയിലുള്ള വിശ്വാസവും തന്നാലാവും വിധമൊക്കെ സമ്പാദിച്ചാലും അയാളുടെ പ്രപഞ്ചത്തിനു ദൈവികീകരണത്തിനുള്ള സാധ്യതകൾ പിന്നെയും അവശേഷിക്കും. തന്റെ പ്രവർത്തനം മറ്റെല്ലാ മനുഷ്യരുടേതുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാൻ അയാൾ നിരന്തരം ശ്രമിക്കേണ്ടിവരും. മറ്റു മനുഷ്യരെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നിൽക്കുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന ഭാഗികലോകങ്ങൾ എല്ലാഭാഗത്തുനിന്നും അയാളുടെമേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുകയാണ്. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളുടെ തീക്ഷ്ണതയുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിൽ തന്റെ തീക്ഷ്ണത പുനഃജ്വലിപ്പിക്കുക, തന്റെ ജീവരസത്തെ മറ്റു കോശങ്ങളിലെ ജീവരസവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുക, പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ചലനവും ജീവനും സ്വീകരിക്കുകയോ പരത്തുകയോ ചെയ്യുക, പൊതുവായ താപനിലയോടും സമ്മർദ്ദത്തോടും ഇണങ്ങിച്ചേരുക ഇവയാണ് അയാളുടെ കർത്തവ്യം.

ഓരോ വ്യക്തിയും ഒറ്റപ്പെടുത്താനും തീറ്റിപ്പോറ്റാനും തത്രപ്പെടുന്ന തന്റെ വൈയക്തിക സൂക്ഷ്മലോകത്തിന്റെ പൊതിക്കെട്ടു കുത്തിത്തുറക്കാൻ ഏതു ശക്തിക്കു കഴിയും? നമ്മുടെ ഭാഗിക രശ്മികളെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രഥമ ദീപ്തിയുമായി സംലയിപ്പിക്കാനും ഉജ്ജ്വലമാക്കാനും ഏതു ശക്തിക്കു കഴിയും?

എല്ലാ ആത്മീയ ബന്ധങ്ങളുടെയും ആരംഭവും അവസാനവുമായ ഉപവിയ്ക്കു അതുസാധിക്കും. സുവിശേഷം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയോപവിയേ ശുക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ ഏറെക്കുറെ ബോധപൂർവ്വമായ സംയോഗമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? അപരനെ (അവൻ ക്രിസ്തുവിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നതോതനുസരിച്ച്)സ്നേഹിക്കാതെക്രിസ്തുവിനെസ്നേഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ക്രിസ്തുവിനോടു കൂ

ടുതൽ അടുക്കാതെ അപരനെ (വിശാലമായ മാനവൈക്യത്തിന്റെ അരൂപിയിൽ) സ്നേഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു വൈയക്തിക ദൈവമേഖലകളും, അവരൂപപ്പെടുന്നതോടുകൂടി, സ്വഭാവേനയെന്നവണ്ണം, ജീവികളുടെ കോശങ്ങളെന്നപോലെ പരസ്പരംകൂടിച്ചേരുന്നു. ഈ കൂടിച്ചേരലിൽ അവയുടെ തീവ്രത പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശക്തിപ്രവാഹങ്ങളുടെ ഈ അനിവാര്യസംഗമം വിശുദ്ധരുടെ ആന്തരികജീവിതത്തിൽ സർവചരാചരങ്ങളോടുമുള്ള സ്നേഹാതിരേകമായി എപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്നേഹം മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിത്യജീവന്റെ ആരംഭമാണ്. സംയോഗത്തിന്റെ തീവ്രഭാവവും മനുഷ്യനെ തന്റെ കടമയിലേയ്ക്ക് നയിക്കാനുള്ള അതിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ ശക്തിയും നാം മുമ്പ് പരിശോധിച്ചു. മരണത്തിന്റെ കൂത്തരങ്ങെന്ന് തോന്നുന്ന ശക്തികളിൽപോലും ജീവൻ കണ്ടെത്താൻ അതു മനുഷ്യനെ ശക്തനാക്കുന്നു. സംയോഗത്തിന്റെ ആത്യന്തികസിദ്ധി ക്രിസ്ത്യാനിയിൽ യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യസ്നേഹം പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ്.

അത്യുൽക്കടമായ ദൈവമേഖലാബോധമുള്ള മനുഷ്യനു ദൈവത്താൽ പൂരിതമായിരിക്കേണ്ട, ത്രസിക്കേണ്ട വസ്തുക്കളെ മങ്ങിമയങ്ങി ശൂന്യമായിരിക്കുന്നത് സഹിക്കില്ല. ഒരേ ലോകത്തിൽ താനുമായി ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എണ്ണമറ്റ ആത്മാക്കളെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യാഗ്നിയിൽ പൂർണ്ണമായി ഇനിയും ജ്വലിക്കുന്നില്ലായെന്ന ചിന്ത അയാളെ വളർത്തിക്കളയും. തന്റെ അഭിലാഷങ്ങളുടെ തീവ്രതയനുസരിച്ച് ദൈവത്തെ സ്പർശിക്കാൻ കരങ്ങളെ നീട്ടുകയേ വേണ്ടൂ എന്ന് ഇതുവരെ അയാളെ വിചാരിച്ചു. ഇപ്പോളെ അയാൾക്കു മനസ്സിലായി, മനുഷ്യനു ദൈവികതയെ അതർഹിക്കുന്നവിധം ആശ്ലേഷിക്കണമെങ്കിൽ സകല മനുഷ്യരും കൈകളെ നീട്ടി സ്വർഗ്ഗീയാഗ്നിയെ വിളിച്ചിറക്കുകയും സ്വാ

ഗതം ചെയ്യുകയും വേണമെന്ന്. മിസ്റ്റിക്ക് രൂപാന്തരീകരണത്തിനു വിധേയമാകുന്നത് ആത്യന്തികമായി മനുഷ്യവംശം മുഴുവനുമാണ്— സ്നേഹം വഴി ഒരു ആത്മാവും ഒരു ശരീരവുമായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യവംശം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ആകർഷണത്തിൽ നടക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആത്മീയഘടകങ്ങളുടെ ഈ സമ്മേളനം ലോകത്തിന്റെമേലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ പരമോന്നതവിജയമാണ്.

എന്റെ ദൈവമേ, വളരെക്കാലമായി എന്റെ അയൽക്കാരനെ സ്നേഹിക്കാൻ ഞാൻ ഉപേക്ഷകാണിക്കുന്നു; ഇപ്പോഴും എനിക്കു മടിയാണെന്ന് ഞാൻ ഏറ്റു പറയുന്നു. മാനുഷികസ്നേഹത്തിന്റെ വിസ്മയാവഹങ്ങളായ ബന്ധങ്ങൾ വഴി എനിക്കു കടപ്പാടുള്ള ആത്മാക്കളിൽ സ്വയം അലിഞ്ഞു നഷ്ടപ്പെടുന്നതുമൂലം ലഭിക്കുന്ന അതിമാനുഷികാനന്ദം ഞാൻ ആവോളം ആസ്വദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങു സ്നേഹിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ സാധാരണ മനുഷ്യരോടാകട്ടെ, ഞാൻ എപ്പോഴും വെറുപ്പും അടഞ്ഞ മനസ്ഥിതിയുമാണ് കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. എനിക്കു മുകളിലോ താഴെയോ (എന്റെ നിരയിൽ തന്നെയുള്ള) എന്തിനേയും എന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തോടു സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിനു എനിക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. പദാർത്ഥത്തെയോ, ചെടികളെയോ, മൃഗങ്ങളെയോ അല്ലെങ്കിൽ, ശക്തികളെയോ അധികാരങ്ങളെയോ മാലാഖമാരെയോ സ്വീകരിക്കാൻ എനിക്കു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല; അവയുടെ ശ്രേണിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനു എനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ. എന്നാൽ അപരൻ—എന്നു വച്ചാൽ, ദരിദ്രനോ മുടന്തനോ അംഗവിഹീനനോ രോഗിയോ അല്ല, വെറും അപരൻ. ഓ ദൈവമേ! എന്റെ ലോകത്തോടു ബന്ധമില്ലാതെ എന്നിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമായ അസ്തിത്വമുണ്ടെന്നു തോന്നു

ന്ന അപരൻ—അവനോടുള്ള എന്റെ നൈസർഗ്ഗിക പ്രതികരണം നിരാകരണമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ എനിക്കു ആത്മാർത്ഥതയുണ്ടെന്നു പറയാൻ പറ്റുമോ? അവനുമായി ആത്മീയബന്ധത്തിലേർപ്പെടുക എന്ന ചിന്തപോലും എന്നിൽ അറപ്പുളവാക്കുന്നു.

ഓ ദൈവമേ! അങ്ങയുടെ ദിവ്യമുഖം ആ അപരന്റെ ജീവിതത്തിൽ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്നതു കാണാൻ ഇടയാക്കണമേ. വസ്തുക്കളുടെ അഗാധതയിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന അങ്ങേ ദിവ്യനേത്രങ്ങളുടെ അപ്രതിരോധ്യ പ്രകാശധോരണി എനിക്കു ചെയ്യാനുള്ള എല്ലാ ജോലികളിലും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട എല്ലാ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും എനിക്കു വഴികാട്ടിയായിരുന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. എല്ലാറ്റിലുമുപരി എന്റെ സഹോദരങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വ്യക്തിപരമായ, ഏറ്റവും യഥാർത്ഥമായ, ഏറ്റവും വിദൂരസ്ഥമായ തലത്തിൽ, അവരുടെ ആത്മാക്കളിൽ അങ്ങയെ കാണാൻ എനിക്കനുഗ്രഹം നൽകണമേ.

ഈ സഹോദരന്മാർക്ക് ഞാൻ കൊടുക്കണമെന്ന് അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദാനം—എന്റെ ഹൃദയത്തിനുകൊടുക്കാവുന്ന ഏകദാനം—ഞങ്ങളുടെ ആന്തരികവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്ന ഏറ്റവും ശക്തമായ ഘടകമായി അങ്ങു ഞങ്ങൾക്കു നൽകിയിരിക്കുന്ന അതിമൃദുലവും വിശേഷപ്പെട്ടതുമായ സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ഹൃദയഹാരിയായ ഊഷ്മളതയല്ല. അതിനുള്ളിടത്തോളം മാധുര്യമില്ലാത്തതും എന്നാൽ അതിനോളം യാഥാർത്ഥ്യമുള്ളതും അതിനേക്കാം ശക്തിയുള്ളതുമാണ് ആ ദാനം. അങ്ങേ ദിവ്യകാരുണ്യസഹായത്തോടെ ഞാനും മറ്റു മനുഷ്യരുമായുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ ബന്ധം പ്രകടമാകണമെന്ന് അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. (വേണ്ട

ത്ര തീവ്രമായ എല്ലാ സ്നേഹത്തിലും ഈ ആകർഷണം അനുഭവേദ്യമാണ്). പ്രസ്തുത ആകർഷണം അസംഖ്യങ്ങളായ മനുഷ്യജീവികളെ യേശുവേ, അങ്ങിൽ ഏകശരീരമായി അത്ഭുതകരമാംവിധം രൂപപ്പെടുത്തുന്നു. വ്യക്തിപരമായ വെറും അനുകമ്പയല്ല എന്നെ മനുഷ്യരിലേയ്ക്ക് അടുപ്പിക്കേണ്ടത്; പ്രത്യുത, അതിനേക്കാൾ ഉന്നതമായ ഒന്നായിരിക്കണമെന്ന്—ലോകത്തിന് അതിനോടുതന്നെയും, ദൈവത്തോടുമുള്ള സംയുക്ത ബന്ധങ്ങളായിരിക്കണമെന്ന് അങ്ങ് അഭിലഷിക്കുന്നു.

മന:ശാസ്ത്രപരമായി അസാധ്യമായത് അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. അന്തമില്ലാത്തതും അജ്ഞാതവുമായ ജനക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വൈയക്തിക സത്തയെമാത്രം, അതെ, അങ്ങേ സത്തയെ മാത്രം പരിരക്ഷിക്കാനേ അങ്ങ് എന്നോടാവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ.

പരസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പൊള്ളയായ ചില പ്രഖ്യാപനങ്ങളം നടത്താനല്ല അങ്ങാവശ്യപ്പെടുന്നത്. സ്നേഹം ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നത് അപരനെത്തന്നെയാണ്, അവനു ചുറ്റുമുള്ള ഏതോ അവ്യക്ത സത്തയെയല്ല. അപരന്റെ ഏറ്റവും വ്യക്തിപരവും മൂർത്തവുമായ പുരുഷാത്മകസത്തയുടെ ആഴത്തിലല്ലാതെ എങ്ങും എനിക്ക് അങ്ങേ പുരുഷാത്മകസത്തയെ പുൽകാൻ പാറില്ല.

അസത്യമോ അപ്രാപ്യമോ ആയ ഒന്നുമല്ല അങ്ങാവശ്യപ്പെടുന്നത്. അങ്ങേ വെളിപാടും കൃപയുംവഴി എന്നിലെ ഏറ്റവും മാനുഷികമായതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധം ഇപ്പോഴും എന്നിലുണർത്തുക മാത്രമെ അങ്ങു ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. മനുഷ്യവർഗ്ഗം അതിന്റെ അടഞ്ഞ സങ്കുചിതസ്നേഹബന്ധങ്ങളുടെ ഇടുങ്ങിയ സന്തോഷങ്ങളിൽ മുഴു

കി ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ഉറങ്ങുകയാണ്. ഈ ആംക്കൂട്ടത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ അനന്തമായ ആത്മീയശക്തികം മന്ദിച്ചു കിടപ്പുണ്ട്. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയുടെ കനത്ത ഭിത്തികം തല്ലിത്തകർക്കുമ്പോഴേ, നമ്മുടെ വീക്ഷണത്തിനു അടിസ്ഥാനപരമായ അഴിച്ചുപണി നടത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രായോഗിക പ്രപഞ്ചദർശനം സ്വായത്തമാക്കുമ്പോഴേ, മേൽപ്പറഞ്ഞ ശക്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഈശോയേ, മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന് അർത്ഥം പ്രദാനം ചെയ്ത് അതിനെ രക്ഷിച്ചവനേ, മനുഷ്യസഹനത്തെ ജീവിതത്തിൽ മൂല്യമുള്ളതാക്കി അതിനെ രക്ഷിച്ചവനേ, അങ്ങു മാനവൈക്യത്തിന്റെയും രക്ഷകനായിരിക്കണമേ. ഞങ്ങളുടെ അല്പത്വം ഉപേക്ഷിക്കാൻ, അങ്ങയിലാശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹത്തിന്റെ അനന്തമായ ആഴിയിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങാൻ, ഞങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുക.

iii പുറത്തെ അന്ധകാരവും നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മാക്കളും

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം വ്യക്തമായും പുനരൈക്യത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കളെയെല്ലാം ക്രിസ്തുവിൽ ഏകീകരിക്കുമ്പോഴാണ് സമ്പൂർണ്ണ ദൈവമേഖല ഉണ്ടാകുക. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ എന്നു പറയുമ്പോഴും ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സൂചനയുണ്ട്. ഈശോയുടെ സാർവലൗകിക പ്രവർത്തനത്തെ ആകർഷണത്തിന്റെയും സ്വർഗ്ഗസൗഭാഗ്യത്തിന്റെയും കേന്ദ്രമായി മാത്രം വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു പൂർണ്ണമായും ക്രിസ്തീയമായിരിക്കില്ല. ഏകീകരിക്കുന്നയാളായതു കൊണ്ടുതന്നെ അവിടുന്ന് വേർപെടുത്തുന്നവനും വിധിക്കുന്നവനുമാണ്. നല്ല വിത്ത്, ചെമ്മരിയാടുകം, മനുഷ്യപുത്രന്റെ വലതുവശം, വിവാഹവിരുന്ന്, സന്തോ

ഷം പകരുന്ന വെളിച്ചം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റി സുവി
ശേഷം പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അതോടൊപ്പം കളകളും,
കോലാടുകളും, വിധിയാളന്റെ ഇടതുവശം, അടഞ്ഞ ക
വാടം, പുറത്തുള്ള അന്ധകാരം ഇവയെപ്പറ്റിയും പ
രാമർശമുണ്ട്. സ്നേഹത്തിൽ എല്ലാം ഏകീകരിക്കു
ന്ന അഗ്നി ഒരുവശത്ത്, ഏകാന്തതയിൽ എല്ലാം നശി
പ്പിക്കുന്ന അഗ്നി മറുവശത്ത്. വിയോജനത്തോടുകൂ
ടിയ സംയോജനപ്രക്രിയയാണ് 'പുതിയഭൂമിക്ക്'
സാവധാനം രൂപം കൊടുക്കുന്നത്.

ഇതുവരെ ദൈവികകേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് എങ്ങനെ
ഉയരാമെന്നും, അതിന്റെ കിരണങ്ങൾക്ക് എങ്ങനെ ന
മ്മെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു
നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയം. നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ അനുക്രമ
മായി വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കുതന്നെതിരിഞ്ഞിരുന്നു. എ
ന്നാലും നമ്മുടെയടിയിൽ ശൂന്യതയും അന്ധകാരവു
മുണ്ടെന്ന ബോധം, ദൈവത്തിന്റെ മങ്ങലിന്റെയും അ
ഭാവത്തിന്റേയും മീതെയാണ് നമ്മുടെ വഴിയെന്ന
ബോധം, നാം കൈവെടിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഓടിയകലാൻ
നാം ശ്രമിച്ച അടിയിലുള്ള ഈ അന്ധകാരം കേവലം
ശൂന്യതയിലേയ്ക്ക് തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഒരുതരം അഗാ
ധഗർത്തവുമാകാം. അപൂർണ്ണത, പാപം, തിന്മ, ജഡികാ
സക്തി തുടങ്ങിയവ പ്രധാനമായും പിന്നോക്കം വ
യ്ക്കുന്ന ഒരു പടിയായി, വസ്തുക്കളുടെ മറുവശമാ
യി നമുക്കു തോന്നിയിരുന്നു. നാംദൈവത്തിലേയ്ക്ക്
കൂടുതൽ പ്രവേശിച്ചതോടെ അവ നമുക്ക് ഇല്ലായ്മ
യായി പരിണമിച്ചു.

ഓ നാഥാ! അങ്ങയുടെ വെളിപാട് കൂടുതൽ വി
ശ്വസിക്കുവാൻ എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. പ്ര
പഞ്ചത്തിലെ തിന്മയുടെ ശക്തികൾ കേവലം നാ
നാത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ളആകർഷണമോവ്യതിചലന
മോന്യൂനചിഹ്നമോനാശകാരിയായ ഒരു പിന്തി
രിയലോഅല്ല. ലോകത്തിന്റെ ആത്മീയപരിണാ

മഗതിയിൽ സ്വയാവബോധമുള്ള ചില അംഗങ്ങം ചില 'മൊണാഡുകം'[10s] അങ്ങയുടെ ആകർഷണത്താൽ ഉത്തേജിതമായ സമൂഹത്തോടുള്ള ബന്ധം മന:പൂർവം വിടർത്തുന്നു. അവരിൽ തിന്മ അവതരിക്കുന്നു, അവർ തിന്മയുടെ മൂർത്തിമത്ഭാവമായിത്തീരുന്നു. പ്രഭാപൂരം വർഷിക്കുന്ന അങ്ങേ സാന്നിദ്ധ്യത്തോടു കലർന്ന് അന്ധകാര സാന്നിധ്യങ്ങളും ദുഷ്ടസത്വങ്ങളും മാരകവസ്തുക്കളും എന്നെ വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വേർപെട്ടതു മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചപരിണാമത്തിൽ സംഭവിച്ച നിർല്ലായക നഷ്ടമാണ്; നിത്യനാശമാണ്. അടിയിൽ മാത്രമല്ല, പുറത്തും അന്ധകാരമുണ്ട്. സുവിശേഷം അതാണ് നമ്മോടു പറയുന്നത്.

ഞങ്ങം വിശ്വസിക്കേണ്ട സത്യങ്ങളിൽ നിത്യനാശമെന്ന സത്യത്തോളം മനുഷ്യബുദ്ധിയെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന വേറൊന്നില്ലായെന്നതു തീർച്ച. ഞങ്ങം കൂടുതൽ മനുഷ്യരാകുന്തോറും, അതായത് നിസ്സാരവസ്തുക്കളിൽപ്പോലും ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അമൂല്യനിധികളെപ്പറ്റിയും അന്തിമ ഐക്യത്തിൽ ഏറ്റവും ചെറിയ ഒരണുവിനുള്ള മൂല്യത്തെപ്പറ്റിയും ബോധമുണ്ടാകുന്തോറും നരകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്നു. അസ്തിത്വമില്ലാതാകുക എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഒരു പക്ഷേ, ഞങ്ങംക്കു മനസ്സിലാകും. പക്ഷേ, നിത്യമായ ഫലശൂന്യതയും നിത്യമായ സഹനവും എന്താണ്?

ദൈവമേ, നരകത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ അങ്ങു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരാളെങ്കിലും നിത്യനാശത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ അങ്ങെന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ കാര്യം ഞാനിവിടെ പരിഗണിക്കുന്നേയില്ല.

അങ്ങനെ വല്ലവരുമുണ്ടോയെന്നുപോലും ഒരുവി
ധത്തിലും ഞാൻ അന്വേഷിക്കയില്ല. അങ്ങയുടെ
വാക്കാൽ നരകമുണ്ടെന്ന്, അതു പ്രപഞ്ചഘടനത
ന്നെ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നാണെന്ന് ഞാനംഗീകരി
ക്കുന്നു. അങ്ങെനിക്കു തുറന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്ന
അങ്ങേ സർവസാന്നിദ്ധ്യത്തിന് ശക്തിദായക
വും അനുഗൃഹീതവുമായ പൂരകമാണ് ഈ ഭീക
ര യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന് എനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നതു
വരെ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കയും ധ്യാനിക്കുകയും
ചെയ്യാം.

ഈ രണ്ടാം മരണത്തിന്റെ രഹസ്യത്തിലും ജീവ
ന്റെ ഉറവിടം കണ്ടെത്താൻ മനസ്സിനേയൊ വസ്
തുക്കളേയൊ വാസ്തവത്തിൽ അധികം നിർബ
ന്ധിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പുറത്തുള്ള അന്ധകാ
രത്തിൽ വലിയ സംഘട്ടനവും അങ്ങേ മഹത്വത്തി
ന്റെ വർദ്ധനവും കണ്ടുപിടിക്കാൻ അധികം ചു
ഴിഞ്ഞിറങ്ങണമെന്നുമില്ല.

തിന്മയുടെ ശക്തികളുടെ മന:പൂർവ്വവും ദു
ഷിച്ചതുമായ പ്രവർത്തനത്തിനു എനിക്കു ചുറ്റു
മുള്ള ദൈവമേഖലയെ ശല്യപ്പെടുത്താനാവില്ല. എ
ന്റെ പ്രപഞ്ചത്തിലേയ്ക്ക് നുഴഞ്ഞുകയറാൻ ശ്ര
മിക്കയാണെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് എല്ലാ സൃഷ്ട ഊർ
ജ്ജങ്ങളുടെയും ഗതിതന്നെ വന്നു ഭവിക്കും. (എ
നിക്കു വേണ്ടത്ര വിശ്വാസം ഉണ്ടാകണമെന്നുമാ
ത്രം). അങ്ങയുടെ ഊർജ്ജത്തിന്റെ അത്യുഗ്ര പ്ര
വാഹത്തിലകപ്പെടുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളും തിന്മകളും
നന്മയായി മാറുന്നു, സ്നേഹാഗ്നിയായി ജ്വ
ലിക്കുന്നു.

നശിച്ചുപോകുന്നവരുടെ അഭാവം മൗതിക ശരീ
രത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിടവിന്റെ കാര്യമെടു
ത്താലും അവയ്ക്ക് പരമ പൂർണ്ണത്തിന് മങ്ങലേ

ല്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. പ്രസാദവരത്തിന്റെ പ്രേരണകളെ അവഗണിച്ചു നശിച്ചുപോകുന്ന ഓരോ ആത്മാവും അന്തിമമായ പൊതു ഐക്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്ക് ഹാനിവരുത്തേണ്ടതാണ്. പക്ഷേ ഓ, ദൈവമേ, പ്രപഞ്ചത്തിനു നിമിഷംതോറും നവചൈതന്യവും നവവിശുദ്ധിയും പകർന്നുകൊണ്ട് അങ്ങു നടത്തുന്ന ഒരു ഉടച്ചുവാർക്കൽ ആ കുറവ് പരിഹരിക്കുന്നു. നശിച്ചവരെ പരമപൂർണ്ണത്തിൽ നിന്ന് മാറ്റിനിർത്തിയിട്ടില്ല. അതിന്റെ പ്രഭാപൂർണ്ണിമയിൽ നിന്നേ, നിത്യസൗഭാഗ്യത്തിൽനിന്നേ, ഒഴിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുള്ളൂ. പരമപൂർണ്ണം അവർക്കു നഷ്ടപ്പെടുന്നു: പക്ഷേ പരമപൂർണ്ണത്തിന് അവർ നഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. തന്മൂലം, ആനന്ദപൂർവ്വം ഞാൻ അനുഗമിച്ച ദൈവമേഖലയുടെ എനിക്കുചുറ്റുമുള്ള പുരോഗതിയിൽ യാതൊന്നിനേയും നരകത്തിന്റെ അസ്തിത്വം നശിപ്പിക്കയോ വികൃതമാക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, ശ്രേഷ്ഠവും നവ്യവുമായ എന്തോ ഒന്ന് അത് ദൈവമേഖലക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതായിപ്പോലും എനിക്കുതോന്നുന്നു. ദൈവമേഖലയ്ക്ക് ഒരു ഗാംഭീര്യം, ഒരു ഗുരുത്വം, ഒരു ആഴം, ഒരു വൈരുദ്ധ്യംനരകം കൊടുക്കുന്നു. നരകമില്ലെങ്കിൽ അതിനതു കിട്ടുകയില്ല. കൊടുമുടിയുടെ ഉയരമളക്കുന്നത് താഴ്വരയുടെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നാണല്ലോ.

കുറച്ചുമുമ്പ്, ലോകത്തെ മനുഷ്യവീക്ഷണത്തിലൂടെ ദർശിച്ചുകൊണ്ട് അടിഭാഗം ശൂന്യമായ ഒരു പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി, ശൂന്യതയിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന ഒരു ഗോവണിയെപ്പറ്റി ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാലിപ്പോഴം പ്രപഞ്ചത്തിനടിയിലുള്ള അന്ധകാരത്തെ കീറിമാറ്റി, എന്റെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ മറ്റൊരു അർദ്ധഗോളമുണ്ടെന്ന് അങ്ങെനിക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു — സംഭവ്യങ്ങളായ അസ്തിത്വ

ങ്ങളുടെ അത്യഗാധവും എന്നാൽ യഥാർത്ഥവുമായ ഒരു മേഖല.

ലോകത്തിന്റെ നിഷേധ ധ്രുവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എന്റെ പക്കൽ വരുന്ന അങ്ങേ ശക്തിയുടെ പ്രഭാവത്തേയും പ്രാധാന്യത്തേയും ഇരട്ടിപ്പിക്കുന്നില്ലേ?

ഓ. ഈശോയെ! പ്രഭാവവാനും തീക്ഷ്ണനും കോമളനുമായ നാഥാ, നരകയാതന അനുഭവിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെന്നത് ബലഹീനനായ എനിക്ക് ദുർഗ്രഹവും അതിനാൽ അസഹ്യവുമാണ്. അതിനാൽ അക്കാര്യംമാറ്റിവച്ച് നരകത്തിന്റെ ഭീഷണിയെയെങ്കിലും സ്വാഭാവികവും പ്രായോഗികവുമായ എന്റെ പ്രപഞ്ചദർശനത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അങ്ങയെ ഭയപ്പെടാനല്ല, ഞാൻ മുഴുവനും അങ്ങയുടേതാകാൻ.

ഈശോയേ, അങ്ങെനിക്ക് സഹോദരനായിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ, ദൈവമായിരിക്കണമെന്ന് മുമ്പ് ഞാനപേക്ഷിച്ചു. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള സർവാധികാരവും ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അങ്ങ് സാർവത്രികമായ ആകർഷണത്തിന്റെയും വികർഷണത്തിന്റെയും തത്ത്വമായി ലോകത്തിന്റെ അഗ്രിമ സ്ഥാനത്ത് നിലകൊള്ളുന്നു. ആരാധിക്കാൻ ഞാൻ എല്ലായിടത്തും തേടിനടന്നു. അനന്തവും സജീവവുമായ ശക്തിവിശേഷം അങ്ങാണെന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമായിരിക്കുന്നു. നാകാഗ്നിയും നരകാഗ്നിയും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ശക്തികളല്ല, ഒരേ ഊർജ്ജത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യമാർന്ന പ്രകടനങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

ദിവ്യഗുരോ, നരകാഗ്നി എന്നേയും എന്റെ സ്നേഹിതരേയും കഴിയുമെങ്കിൽ, ഒരുവനേയും

ഒരിക്കലും സ്പർശിക്കാതിരിക്കട്ടെ എന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു (കുറച്ചു കടന്നുപോയ ഈ പ്രാർത്ഥന അങ്ങു ക്ഷമിക്കുമെന്നെനിക്കറിയാം). പകരം അതിന്റെ നിയന്ത്രിതജ്വാല അതു വെളിപ്പെടുത്തുന്ന എല്ലാ ഗർത്തങ്ങളോടുംകൂടി ഞങ്ങൾക്ക് ദൈവമേഖലയുടെ ഭാസുരമായ നിറവിനു മാറ്റുകൂട്ടുന്ന ഒന്നായിത്തീരട്ടെ.

ഉപസംഹാരം

മിശിഹായുടെ ദ്വിതീയാഗമനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പ്

സംയോജനവും വിയോജനവും. ലോകത്തിലെ തിന്മയായ വസ്തുക്കളുടെ വേർപെടുത്തലും വിശ്വസ്ത ആത്മാക്കൾ തങ്ങളുടെ ചുറ്റും കഷ്ടപ്പെട്ടും വേദനിച്ചും നിർമ്മിക്കുന്ന ഘടകലോകങ്ങളുടെ സംയോജനവും. ഇപ്പോഴും മിക്കവാറും അദൃശ്യമായിത്തന്നെ നടക്കുന്ന ഈ ദ്വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ പ്രപഞ്ചം നമുക്കു ചുറ്റും രൂപാന്തരപ്പെടുകയും പക്വമാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒരേ കാര്യങ്ങൾ പതിവായും വിരസമായും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു ചിലപ്പോൾ നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. എല്ലാ പദാർത്ഥത്തിലും എല്ലാ അണുപിയിലും അവിരാമം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുരോഗതി നമുക്കു മനസ്സിലാകാത്തത്, വ്യക്തിയുടെ ജീവിതഹ്രസ്വതയപേക്ഷിച്ച് ലോകചരിത്രം ദൈർഘ്യമേറിയതായതിനാലും, നമ്മുടെ ഇടുങ്ങിയ ഉപരിപ്ലവവീക്ഷണത്തെയപേക്ഷിച്ച് രൂപാന്തരീകരണം വളരെ വിസ്തൃതവും ആന്തരികവുമായതിനാലും ആണ്. നമ്മുടെ ഏറ്റവും മാനുഷികമായ ആശങ്കകളിൽ നമ്മുടെ വിശ്വസ്ത സഹായിയായ വെളിപാടിൽ ഇവിടെയും നമുക്കു വി

ശ്വാസമർപ്പിക്കാം. വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതും രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമായ എല്ലാ പ്രയത്നങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും ചേർത്തുകൊണ്ടു ഭൂമി അതിനു പുതിയൊരങ്കി സാവധാനം നെയ്തെടുക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ ഭൂമി രൂപം കൊള്ളുകയാണ്.

ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഐക്യം വർദ്ധിച്ചു വർദ്ധിച്ചു ഒരു ഘട്ടത്തിൽ അത് പ്രപഞ്ച സാധ്യതകളുടെ അന്തിമ പരിധിയിലെത്തുമെന്നു സുവിശേഷം നമ്മോടു പറയുന്നു. അപ്പോഴും അന്ത്യം സമാഗതമാകും. വസ്തുക്കളിൽ നിശ്ശബ്ദമായി സഞ്ചിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുസാന്നിദ്ധ്യം അപ്പോഴും ധ്രുവത്തിൽനിന്നു ധ്രുവത്തിലേയ്ക്കുപായുന്ന മിന്നൽപ്പിണർപോലെ[105] പെട്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. പദാർത്ഥത്തിന്റെ മറയും ആത്മാക്കളും തമ്മിലുള്ള വിടവും കൂടിച്ചേർന്നു അതിനെ ബന്ധിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന മതിൽക്കെട്ടുകളെ തല്ലിത്തകർത്തുകൊണ്ട് ക്രിസ്തു സാന്നിദ്ധ്യം ഭൂമുഖം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കും. അവസാനം മാത്രം വിമോചിതമാകുന്ന സത്തയുടെ യഥാർത്ഥബന്ധങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെതന്നെ സംയോഗശക്തികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഊർജ്ജത്തിലൂടെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആത്മീയാണുക്കളെ സംവഹിക്കപ്പെടും. അങ്ങനെ അവ പരമപൂർണ്ണത്തിന്റെ സജീവഘടനയിൽ വേദനയുടെയോ സന്തോഷത്തിന്റെയോ (ക്രിസ്തുവിലൊ ക്രിസ്തുവിനു പുറത്തോ, എന്നാലെപ്പോഴും ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ) ഒരു സ്ഥാനത്ത് എത്തിച്ചേരും. 'കിഴക്കുനിന്നും പടിഞ്ഞാറോട്ടു പായുന്ന മിന്നൽപ്പിണർപോലെയും എല്ലാറ്റിനേയും സംവഹിക്കുന്ന ജലപ്രളയംപോലെയും ആയിരിക്കും മനുഷ്യപുത്രന്റെവരവ്'. ഇടിമിന്നൽപോലെ, കാട്ടുതീപോലെ, ജലപ്രളയംപോലെ മനുഷ്യപുത്രൻ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം പ്രപഞ്ചത്തിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്ന ഘടകങ്ങളെയെല്ലാം പിടികൂടി തന്റെ ശരീരത്തോടു സംയോജി

പ്പിക്കയും കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ''എവിടെ ശവശരീരമുണ്ടോ അവിടേയ്ക്ക് കഴുകന്മാർ പറന്നടുക്കുന്നു.''[107]

ഇങ്ങനെയായിരിക്കും ദൈവമേഖല പൂർണ്ണിമയണിയുക.

സുവിശേഷം നമുക്കു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നതുപോലെ ആ ഭീകരസംഭവത്തിന്റെ സമയവും സവിശേഷതകളും അന്വേഷിക്കുന്നത് നിഷ്പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. അതിനെ നാം കാത്തിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

പ്രതീക്ഷ— ലോകാവസാനത്തിനായുള്ള, ലോകത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിക്കായുള്ള ഉത്കണ്ഠാകുലവും സംഘാതവും പ്രവർത്തനനിരതവുമായ പ്രതീക്ഷ— അതാണ് ഒരുപക്ഷേ, പരമോത്കൃഷ്ടമായ ക്രിസ്തീയകർത്തവ്യം. നമ്മുടെ മതത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത അതു തന്നെയല്ലേ?

ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ ഈ പ്രതീക്ഷ ഒരുടോർച്ചുപോലെവിശ്വാസപുരോഗതിയിലേയ്ക്ക് എന്നും മനുഷ്യരെ നയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇസ്രായേൽക്കാർ നിരന്തരം പ്രതീക്ഷ പുലർത്തിയിരുന്നു. ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളും അങ്ങനെതന്നെ. ക്രിസ്മസ്സ് കഴിഞ്ഞകാലത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി തിരിപ്പിച്ചുവെന്ന് ആരുംകരുതേണ്ട. അതു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയെ ഭാവിയിലേയ്ക്കുതന്നെയാണ് തിരിച്ചുവിടുന്നത്. കുറച്ചുസമയത്തേയ്ക്ക് നമ്മുടെയിടയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മിശിഹാ തന്നെ കാണാനും സ്പർശിക്കാനും കുറച്ചുസമയമേ നമുക്കു തന്നുള്ളൂ. ഉടൻതന്നെ അവിടുന്ന് പൂർവ്വോപരി പ്രഭാപൂർണ്ണനായി, അഗ്രാഹ്യനായി ഭാവിയുടെ നിഗൂഢതയിൽ അപ്രത്യക്ഷനായി. അവിടുന്നു വന്നുവെങ്കിലും ഇനിയും നാമവിടുത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കണം. ഇനി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചൊറിയൊരു

ജനസമൂഹമല്ല. എല്ലാമനുഷ്യരും എന്നത്തേക്കാളുമധികം അവിടുത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കണം. തീക്ഷ്ണമായി നാം പ്രതീക്ഷിച്ചാലേ ഈശോനാഥൻ വേഗംവരൂ. ആഗ്രഹങ്ങളുടെ സഞ്ചയനംവഴിയാണ് പരമപൂർണ്ണം നമ്മുടെമുമ്പിൽ പൊട്ടിവിരിയുന്നത്.

ക്രിസ്ത്യാനികളായ, ഇസ്രായേലിന്റെ പിൻഗാമികളായ നമുക്കാണ് ലോകത്തിൽ പ്രതീക്ഷയുടെ തീനാളം അണയാതെ സൂക്ഷിക്കാനുള്ള ചുമതല. സ്വർഗ്ഗാരോഹണം കഴിഞ്ഞു ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളേ ആയുള്ളൂ. ഇപ്പോഴും നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയുടെ സ്ഥിതിയെന്ത്?

ക്രിസ്തുവിന്റെ ദ്വിതീയാഗമനം ആസന്നമാണെന്ന് വിശ്വസിച്ച ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ബാലിശമായ തിടുക്കവും വീക്ഷണത്തിലുള്ള തകരാറും നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മെയും ആശ കൈവിടുവിച്ചവരും സംശയാലുക്കളുമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നന്മയോടുള്ള ലോകത്തിന്റെ ഏതിർപ്പ് ദൈവരാജ്യത്തിലുള്ള നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ കൈവിടുവിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യപാപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അതിശയോക്തി കലർന്ന ധാരണമൂലമായിരിക്കാം, ലോകം സുവിദിതമായും തിരുത്താനാവാത്തവിധം ദുഷിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുവെന്ന ഒരുതരം ദോഷൈകദർശനം വച്ചു പുലർത്തുന്നവരാണ് നാം. അതിനാൽ നമ്മുടെ മന്ദഹൃദയങ്ങളിൽ തീനാളം അണഞ്ഞുപോകുന്നതിനു നാമനുവദിക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെ മരണം സാമാന്യം വലിയൊരു വിപത്തായിട്ടാണ് നാം വീക്ഷിക്കുന്നതെന്നതിൽ സംശയമില്ല. "ദൈവരാജ്യം വേഗം വരാൻ" നാം ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നതിലും സംശയമില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ ലോകത്തിനു തന്നെ പുതുരൂപമുണ്ടാകുമെന്ന തീവ്രപ്രതീക്ഷ ആത്മാർത്ഥമായി പുലർത്തുന്നവർ എത്രപേരുണ്ട് നമ്മുടെയിടയിൽ? അന്ധകാരനിബിഡമായ ഈ അന്ത

രീക്ഷത്തിൽ യഥാർത്ഥപ്രഭാതത്തിന്റെ ആദ്യകിര
ണം ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങുന്നവർ എത്രയുണ്ട്? മാനു
ഷികസ്നേഹത്തിന്റെയും താത്പര്യങ്ങളുടെയും വ്യ
ഗ്രതകളെ അടിപ്പെടുത്തുക മാത്രമല്ല(അതു തീർച്ചയാ
യും വേണം) അവയെ ഏതിർതുലനം ചെയ്യാനും
എത്ര ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ, ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി
യുള്ള അക്ഷമമായ കാത്തിരിപ്പിനു കഴിയുന്നുണ്ട്?
മനുഷ്യസ്നേഹികളായ പലരും ഒരു നവ്യനഗരത്തെ
ക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുപോ
ലെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷകം പറ
ുന്നതിന് പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരായ (ആചാരത്തിന്റെ പേ
രിലല്ല, ബോദ്ധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട്) കത്തോലിക്കരെ
വിടെ? നാഥനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരിക്കയാണെ
ന്നു നാം പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നമുക്കു ആത്മാർ
ത്ഥതയുണ്ടെങ്കിൽ സത്യത്തിൽ ഇപ്പോഴും നാം ഒന്നുംത
ന്നെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ലായെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടി
വരും.

എന്തു വില കൊടുത്തും ഈ പ്രതീക്ഷാനാളം
നാം തെളിക്കണം. മഹത്തായ ആ വരവിനുവേണ്ടിയു
ള്ള ആഗ്രഹവും പ്രതീക്ഷയും എന്തുവന്നാലും നാം
നവീകരിക്കണം. എന്നാൽ ഈ നവജീവന്റെ ഉറവിടം
എവിടെയാണ് നാം കണ്ടെത്തുക? പ്രഥമവും പ്രധാന
വുമായി ക്രിസ്തുതന്നെ അവയവങ്ങളിൽ നേരിട്ടു
ചെലുത്തുന്ന ആകർഷണവർദ്ധനവിൽ വ്യക്തമായും
നമുക്കതു കാണാം. അടുത്തതായി ക്രിസ്തുവിന്റെ
ദ്വിതീയാഗമനത്തിന്റെ ഒരുക്കത്തിലും പരിപൂർത്തി
യിലും നമ്മുടെ ചിന്ത സംജാതമാക്കുന്ന താത്പര്യ
ത്തിൽ നമുക്കതു കാണാം. ഇനി ഈ താത്പര്യത്തി
ന്റെതന്നെ ഉത്ഭവം എവിടെനിന്നാണ്? ക്രിസ്തു
വിന്റെ വിജയവും ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യന്റെ നിർമ്മാണ
പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയവും തമ്മിലുള്ള ദൃഢതരമാ
യ ബന്ധം ഗ്രഹിക്കുമ്പോഴാണ് പ്രസ്തുത താത്പ
ര്യം ഉടലെടുക്കുന്നത്.

പ്രകൃത്യതീതം ഒരു പുളിപ്പാണ്, ചൈതന്യമാണ്; പൂർണ്ണവളർച്ചയെത്തിയ ഒരു ജീവഘടനയല്ല എന്ന കാര്യം നാം പലപ്പോഴും മറക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയാണ് പ്രകൃത്യാതീത (Supernatural) ത്തിന്റെ ധർമ്മം. എന്നാൽ പ്രകൃതി തരുന്ന പദാർത്ഥത്തിലൂടെയല്ലാതെ അതിനതു ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ല. യഹൂദജനത മുവായിരം വത്സരം മിശിഹായെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കാത്തിരുന്നെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം, ജനത്തിന്റെ മഹത്വം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രതാപവാനായിട്ട് മിശിഹായെ അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചതാണ്. വി. പൗലോസിന്റെ ശിഷ്യഗണം ആ വലിയദിവസം ഉടനെ സമാഗതമാകുമെന്ന ധാരണവച്ചു പുലർത്തിയെങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം, തങ്ങളുടെ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കും വ്യക്തിപരമായും പ്രായോഗികമായും പരിഹാരമുണ്ടാക്കുന്ന ആളായി മനുഷ്യപുത്രൻ ഇറങ്ങിവരുമെന്ന് അവർ കരുതിയതാണ്. സ്വർഗ്ഗം ഭൂമിയിൽ അവതരിക്കാതെ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷ സജീവമായി നിലനിർത്തുക സാധ്യമല്ല. ഇന്ന്, നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്ക് നാമെന്തു ശരീരം കൊടുക്കും.

സമ്പൂർണ്ണവും മാനുഷികവുമായ ബൃഹത് പ്രതീക്ഷയുടെ ഒരു ശരീരം ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെ നമുക്കൊന്നു വീക്ഷിക്കാം. സമൂഹത്തിൽ ഇന്ന് എന്താണ് നടക്കുന്നത്? അരക്ഷിതാവസ്ഥ, അസ്വാസ്ഥ്യജനകമായ പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ, ആർത്തിരമ്പുന്ന അലമാലകൾ, കൂലംകുത്തിപ്പാച്ചിലുകൾ, പ്രക്ഷുബ്ധവും ഭീകരവുമായ പ്രവണതകൾ—ഇവയുടെയെല്ലാം കാരണമെന്താണ്? മനുഷ്യവർഗ്ഗം വ്യക്തമായും വളർച്ചയുടെ ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടം തരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് അതിന്റെ പോരായ്മകളെയും സാധ്യതകളെയും പറ്റി ബോധമുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ സൂര്യോദയ

ത്തിനുമുമ്പുള്ള ചക്രവാളം കണക്കേ പ്രപഞ്ചം ശോഭായമാനമായിത്തീരുന്നത് നാം കാണുന്നു. മുന്നറിയിപ്പിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും ഒരു ബോധം നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നു.

മറ്റെല്ലാവരേയുംപോലെ മേല്പറഞ്ഞ ആകർഷണത്തിനു വിധേയനായിരിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനി ചിലപ്പോഴം അത്ഭുതസ്തബ്ധനായി, അസ്വസ്ഥനായി ചോദിക്കുന്നു: താൻ ഒരുപക്ഷേ, ഒരു വിഗ്രഹത്തെയായിരിക്കുമോ ആരാധിക്കുന്നത്?

നാം പൂർത്തിയാക്കിയ ദൈവമേഖലയെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം ഈ ചോദ്യത്തിനുത്തരം നൽകുന്നുണ്ട്.

ക്രിസ്തുശിഷ്യരായ നാം നമുക്കാവശ്യമുള്ള, നമ്മെയാവശ്യമുള്ള ഈ ശക്തിയോടു പൊരുത്തപ്പെടാൻ അമാന്തിക്കരുത്. നേരെമറിച്ച്, ആ ശക്തി നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാനും, നാം തന്നെ നശിച്ചുപോകാതിരിക്കാനും (അടിസ്ഥാനപരമായി മതാത്മകമായ) ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ അഭിലാഷങ്ങളിൽ നാമും പങ്കു ചേരണം. ആ അഭിലാഷങ്ങളാണ് ലോകത്തിന്റെ അനന്തതയെയും മനസ്സിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും, പുതിയ സത്യങ്ങളുടെ ദിവ്യമായ മൂല്യത്തെയും ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനു അനുഭവേദ്യമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നത്. ഇവ്വിധം ഇന്നത്തെ ക്രിസ്തീയ തലമുറ വീണ്ടും പ്രതീക്ഷിക്കാൻ പഠിക്കും.

ഈ പുതിയ വീക്ഷണങ്ങളെ നാം ആഴമായി പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചപുരോഗതി, പ്രത്യേകിച്ച് മനുഷ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പുരോഗതി ദൈവത്തോടു മത്സരിച്ചല്ല സാധിതമാകുന്നത്. അതിനുവേണ്ടി ദൈവത്തിനു നൽകേണ്ട ഊർജ്ജം ദുർവ്യയം ചെയ്യുന്നുമില്ല. മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ ഉന്നതി പ്രാപിക്കുന്തോറും മനുഷ്യവർഗ്ഗം അതിന്റെ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും അവയുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണശക്തിയും വഴി കൂടുതൽ ഏകീകൃതമാകുന്നു. അങ്ങനെ സൃഷ്ട

വസ്തുക്കൾ കൂടുതൽ മനോഹരമായിത്തീരുന്നു. ആരാധന കൂടുതൽ പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിനു പുനരുത്ഥാനത്തിനർഹമായ മൗതികശരീരം ലഭ്യമാകുന്നു. ഒരു വൃത്തത്തിനു രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുപോലെ ലോകത്തിനു രണ്ടു അഗ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുക സാധ്യമല്ല. ലോകം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നക്ഷത്രം—അതിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാനോ, അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സർവാതിശായിത്വം ശരിയായി ആസ്വദിക്കാനോ ഏറ്റവും ദൈവികമായ അതിന്റെ കിരണങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനോ ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും—തീർച്ചയായും നാം പ്രതീക്ഷയർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തു തന്നെയാണ്. ദ്വിതീയാഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിനു നാം ചെയ്യേണ്ടതൊന്നു മാത്രമാണ്. ഭൂമിയെ നാം ക്രിസ്തുവത്ക്കരിക്കുന്നതോടൊപ്പം അതിന്റെ ഹൃദയം നമ്മുടെയുള്ളിൽ സ്പന്ദിക്കാൻ അനുവദിക്കുക.

'അല്പവിശ്വാസികളേ, നിങ്ങളെന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു!' നിങ്ങളെന്തിനു ലോകപുരോഗതിയെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നു? മുന്നറിയിപ്പുകളും വിലക്കുകളും വർദ്ധിപ്പിച്ച് നിങ്ങളെന്തിനു വിഡ്ഢിത്തം കാണിക്കുന്നു? 'ഒന്നിനും മുന്നിട്ടിറങ്ങരുത്....ഒന്നിനും ശ്രമിക്കരുത്....എല്ലാം വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഭൂമി പഴകിയതും ശൂന്യവുമാണ്; അവിടെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കൂടുതലൊന്നും തന്നെയില്ല.'

ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി എല്ലാം നാം പരിശോധിച്ചു നോക്കണം. അവിടുത്തേക്കുവേണ്ടി എല്ലാംനാം പ്രതീക്ഷിക്കണം. 'എല്ലാം പരീക്ഷിക്കണം,' അതാണ് യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ മനോഭാവം. ദൈവികീകരിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ നശിപ്പിക്കുക എന്നല്ല, ഉപരിസൃഷ്ടിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ലോകത്തിന്റെ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യാവതാരം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതെല്ലാം മനസ്സിലായി എന്നൊരിക്കലും നമുക്കു പറയാൻ

പറഞ്ഞില്ല. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വളരുന്ന ഐക്യത്തിൽ വേണ്ടിടത്തോളം പ്രതീക്ഷ നാമർപ്പിച്ചു എന്നു പറയാനും പറ്റുകയില്ല.

ജറുസലമേ, നിന്റെ ശിരസ്സുയർത്തുക. നിർമ്മാതാക്കളും അന്വേഷകരുമായ ഈ വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തെ നീ കാണുക. ലോകത്തിലെല്ലായിടത്തും, പരീക്ഷണശാലകളിലും സംഘടനാകേന്ദ്രങ്ങളിലും മരുഭൂമികളിലും ഫാക്ടറികളിലും വിശാലമായ സമൂഹത്തിലും മനുഷ്യൻ അധ്വാനിക്കുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലേ? കലയിലും ശാസ്ത്രത്തിലും ചിന്തയിലും ഈ മനുഷ്യർ രൂപം കൊടുക്കുന്നതെല്ലാം നിനക്കുവേണ്ടിയാണ്. നിന്റെ നാഥനായ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ നീയും കരങ്ങളും ഹൃദയവും തുറന്ന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഈ ജീവരസത്തെ, പ്രളയത്തെ, വാരിധിയെ സ്വാഗതം ചെയ്യുക. ഈ ജീവരസത്തെ നീ സ്വീകരിക്കുക: കാരണം, അതിൽ സ്നാനം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, വെള്ളം കിട്ടാത്ത പൂവുപോലെ ആശയറ്റ് നീ വാടിക്കരഞ്ഞുപോകും. അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുക; കാരണം, നിന്റെ സൂര്യപ്രകാശമില്ലെങ്കിൽ കായ്ക്കാത്ത ശാഖകളിൽ തള്ളിക്കയറി അതു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും.

അതിവിശാലമായലോകത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങൾ, അതിസുന്ദരമായ ലോകത്തിന്റെ വശീകരണങ്ങൾ—അവയൊക്കെ ഇപ്പോളെവിടെ?

അവയൊന്നും ഇനി ശേഷിക്കുന്നില്ല.

ഭൂമിക്ക് അവളുടെ അസാധാരണവലിപ്പമുള്ള കരങ്ങളിൽ എന്നെ ഒതുക്കാം. അവളുടെ ജീവിതത്തോടുകൂടി എന്നേയും വികസിപ്പിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ പൊടിയിലേയ്ക്ക് എന്നെ തിരിയെ എടുക്കാം. എന്നെപ്രതി എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള മനോഹാരിതയും ഭീകരതയും നിഗൂഢതയുംകൊണ്ട് അവൾക്ക് വി

ഭൂഷിതയാകാം. അവളുടെ സ്പർശ്യതയും ഐക്യവുമാകുന്ന സുഗന്ധം കൊണ്ട് അവരംക്കെന്നെ ഉന്മത്തനാക്കാം. അവളുടെ മാറിടത്തിൽ പാകമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രതീക്ഷയിൽ അവരംക്കെന്നെ മുട്ടുകുത്തിപ്പിക്കാം.....

പക്ഷേ, അവളുടെ വശീകരണങ്ങരംക്കൊന്നിനും എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാനാവില്ല. കാരണം അവരം എനിക്ക് അവളേക്കാളുമുപരി 'ആയിരിക്കുന്നവന്റെ', വരുവാനിരിക്കുന്നവന്റെ ശരീരമായി — **ദൈവമേഖല** യായി—തീർന്നിരിക്കുന്നു.

TIENTSIN,
November 1926—March 1927

പ്രഞ്ച് പ്രസാധകന്റെ കുറിപ്പ്.

തെയ്യാർ ദ് ഷർദാന്റെ ജീവിതത്തിലെ അവസാനത്തെ വർഷമായ 1955 മാർച്ചിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത വർഷങ്ങരംക്കുമുമ്പ് എഴുതിയ ദൈവമേഖലയിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. ഒരന്തിമ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി.

''ലോകത്തിന്മേലുള്ള 'വി. കുർബാന' 'ദൈവമേഖല' എന്നിവ എഴുതിയിട്ടു കാലം വളരെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചില വീക്ഷണങ്ങരം എന്നിലുദിച്ചപ്പോരം എനിക്കുണ്ടായ വിസ്മയവും ബഹുമാനവും പകർത്തിവയ്ക്കുകയാണ് ഞാൻ അവയിൽ ചെയ്തത്. എന്നാൽ ആ വീക്ഷണങ്ങളുടെ വ്യക്തമായ രൂപം ഇതുവരെയും എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

നാല്പതുവർഷത്തെ നിരന്തരമായ പരിചിന്തനത്തിനുശേഷം ഇന്നും അടിസ്ഥാനപരമായ ആ വീക്ഷണത്തിനുയാതൊരു വ്യത്യാസവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. അവസാനമായി ഒന്നുകൂടി, അതിന്റെ പകുമായ രൂപത്തിൽ ആ വീക്ഷണം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ആദ്യ ഉദയത്തിലുണ്ടായ പ്രസരിപ്പും ചൈതന്യവും ഒരുപക്ഷേ ഇപ്പോഴുണ്ടാകില്ല. പക്ഷേ, അന്നത്തെ വിസ്മയഭാവവും ആവേശവും ഇന്നും അതേപടി നിലനിൽക്കുന്നു.''

ദൈവമേഖലയുടെ ഈ അടിസ്ഥാനവീക്ഷണം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ ഈ വലിയ വിശ്വാസിയുടെ ഒരു കൃതിയും ഗ്രഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ക്രിസ്തു 'എല്ലാറ്റിലും എല്ലാമാണ്' എന്ന ആ വീക്ഷണം, പരിപൂർണ്ണമായും പരിണാത്മകമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിയാമകശക്തിയായ ദൈവം അതിൽ സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന ആ വീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്.

കുറിപ്പുകൾ

N. B. വിവർത്തകരുടെ കുറിപ്പുകളാണ് താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കുറിപ്പുകൾ യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽതന്നെയുണ്ട്, a, b, c.... ക്രമത്തിൽ.

1 Teilhard de Chardin, Letters to Leontine Zanta (London, Collins, 1969), p. 114.

2 Cf. Piet Smulders, The Design of Teilhard de Chardin (Westminster, Maryland, The Newman Press, 1967), pp. 199–200.

3 Cf. Henri de Lubac, The Religion of Teilhard de Chardin (Garden City, New York, Doubleday Image Book, 1968), pp. 24–25

4 Cf. Ignace Lepp, The Faith of Men (New York, Macmillan Company, 1967), pp. 1–3

5 Smulders, Design, p. 200

6 തെയ്യാറിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക പൈതൃകത്വം വി. യോഹന്നാനിൽ നിന്നും വി. പൗലോസിൽനിന്നും ഗ്രീക്കു സഭാപിതാക്കന്മാർ വഴി കൈവന്നിട്ടുള്ളതാണ്. Cf. Henri de Lubac, The Faith of Teilhard de Chardin (London, Burns & Oates, 1965), pp. 49–55 & George A. Maloney, The Cosmic Christ (New York, Sheed & Ward, 1968).

7 ദൈവമേഖല p. 30

8 ദൈവമേഖല p. 63

9 De Lubac, Religion, p. 107

10 Ibid.

11 കൊളോ. 3:17

12 Smulders, Design, p. 206

13 1955 ലെ പെസഹാവ്യാഴാഴ്ച എഴുതിയ ജേർണലിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് തെയ്യാർ ഈ ആശയം ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽവ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. See Teilhard, The Future of Man (London, Collins, Fontana, 1969), p. 324

14 ദൈവമേഖല p. 62

15 Teilhard, Christianity and Evolution (London, Collins, 1969), pp. 72–73

16 De Lubac, Religion, p. 108

17 ഉത്പത്തി 1:28

18 Quoted by Robert L. Faricy, Teilhard de Chardin's Theology of the Christian in the world (New York, Sheed and Ward, 1967), p. 128

19 Cf. Teilhard, Science and Christ (London, Collins, 1965), p.220; also, Faricy, Christian in the World, p. 128

20 Smulders, Design, p. 225

21 Ibid.

22 എല്ലാ നേട്ടങ്ങളും സ്നേഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നില്ല. ബാബേൽ ഗോപുരത്തിന്റെ കഥ ഓർമ്മിക്കുക. ഗോപുര നിർമ്മാതാക്കൾ സ്നേഹത്തിൽ ഒന്നാകുന്നതിനു പകരം ചിതറിപ്പോവുകയാണുണ്ടായത്.

23 Design, p. 203

24 ദൈവമേഖല. p. 82

25 ദൈവമേഖല, p. 82–83

26 Cf. ദൈവമേഖല, p. 99–102

27 Robert L. Faricy, op. cit, p. 204

28 ദൈവമേഖല, p. 102

29 Cf. ദൈവമേഖല, p. 104

30 ദൈവമേഖല p. 106

31 Ibid.

32 Bernard Delfgaauw, Evolution (London, Collins Fontana, 1969), pp. 101–103

33 യഥാർത്ഥ കേന്ദ്രമെന്നർത്ഥം—വെറും നൈയാമികാർത്ഥത്തിലുള്ള കേന്ദ്രമല്ല.

34 Mooney, Mystery of Christ, p. 88

35 ദൈവമേഖല. p. 147

36 Quoted by Henri de Lubac in Religion, p. 261

37 Quoted by Henri de Lubac in Religion, p. 23

38 Quoted by Henri de Lubac in Religion p. 32

39 Cf. R. C. Zaehner, "Teilhard and Eastern Religions", The Teilhard Review II (1967-8), p. 43

40 നടപടി 18:27

41 യഹോവ: പഴയനിയമത്തിലെ ദൈവനാമം.

42 അഗോറ: ചന്തസ്ഥലം

പ്രാചീന ആതൻസിൽ അഗോറ വെറും കച്ചവടസ്ഥലമല്ലായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും വ്യാവസായികവും ബൗദ്ധികവുമായ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും കേന്ദ്രമായിരുന്നു അത്.

43 നടപടി 17:22

44 പെലാജിയനിസം: പാശ്ചാത്യസഭയിൽ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആവിർഭവിച്ച ഒരു പാഷണ്ഡത. ആദ്യപാപത്തെപ്പറ്റിയും വരപ്രസാദത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള സഭയുടെ പഠനങ്ങളെ നിഷേധിച്ചു. മനുഷ്യന് പ്രകൃതിദത്തമായ കഴിവുകളെ കൊണ്ടുതന്നെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി സാദ്ധ്യമാണെന്നും അവർ വാദിച്ചു.

45 കൊളോ. 3:17

46 റോമ.13:14

47 ദൈവത്തെ മാത്രം പ്രസാദിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ശുദ്ധനിയോഗം (ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി).

48 വെളിപാട് 14:13

49 പോസിറ്റിവിസം: അഗസ്റ്റ്കോംപ്റ്റിന്റെ ദാർശനിക സിദ്ധാന്തം. ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ലാത്തവയുടെ അസ്തിത്വം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല.

50 ലൂക്കാ 16:8

51 1 കൊറി. 4:7

52 മത്തായി 6:27

53 മത്തായി 14:27

54 ന്യൂനീകരണശങ്കിതകം: നമ്മുടെ പ്രവർത്തനശേഷിയെ കുറയ്ക്കുന്ന യാതനകം (ഉദാ: അനാരോഗ്യം)

55 മത്തായി 7:21

56 ജോബ് 2:4

57 റോമ. 8:28

58 മർക്കോസ് 14:36

59 മത്തായി 18:7

60 യോഹ.3:30

61 ജോബ്19:21

62 യോഹ. 17:9, 17:14, 18:36 മുതലായ സുവിശേഷവാക്യങ്ങളും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നതുമൂലം ചില ക്രിസ്ത്യാനികളും ലോകത്തോട് വെറുപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

63 സ്റ്റോയിസിസം: ബി. സി. നാലാംനൂറ്റാണ്ടിൽ സേനോ ആവിഷ്കരിച്ച ഒരു ദാർശനികസിദ്ധാന്തം. സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ നിസ്സംഗത പുലർത്തുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

64 ''Nemo dat quod non habet.'

65 മത്തായി 19:21

66 ലൂക്കാ 5:4

67 അൽവേർണിയായിലെ വിശുദ്ധൻ. അൽവേർണിയാമലയിൽ ധ്യാനനിരതനായിരിക്കുമ്പോഴാണ് അസ്സീസ്സിയിലെ വി. ഫ്രാൻസിസ് പഞ്ചക്ഷതധാരിയായിത്തീർന്നു.

68 മനിക്കേയിസം: ഏ. ഡി. മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലുദ്ഭവിച്ച ഒരു പാഷണ്ഡത. നന്മതിന്മകളും തമ്മിലുള്ള സമരരംഗമായി ലോകത്തെ ദർശിച്ചു. നന്മയുടെ മൂലകാരണം ദൈവവും, പദാർത്ഥം തിന്മയുടെ ഉറവിടവുമാണെന്ന് അവർ വാദിച്ചു.

69 റോമ. 7:24

70 ഉത്പത്തി 28:12

71 പരൂസിയാ: സാന്നിദ്ധ്യം
ലോകാവസാനത്തിലുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ദ്വിതീയാഗമനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ പുതിയ നിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദം.

72 റോമ. 14:7

73 ഉൽപ്പത്തി 28:16–17

74 ആധുനികൻ (modernist): 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടായ അഭൂതപൂർവമായ വളർച്ചയാണ് 'മോഡേണിസ' ത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. മതത്തെ ശാസ്ത്രവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽനിന്നുദ്ഭവിച്ചതാണ് ഈ പാഷണ്ഡത. സഭ പരമ്പരാഗതമായി വിശ്വസിച്ചുപോന്ന സത്യങ്ങളും ആനുകാലിക മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമാകണമെന്ന് ഇവർ വാദിച്ചു. മതകാര്യങ്ങളിൽ ആത്മനിഷ്ഠമായവയ്ക്കാണ് ഇവർ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തത്.

75 പ്രബുദ്ധർ (illuminati): ദൈവത്തിൽനിന്ന് നേരിട്ട് പ്രകാശനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തന്മൂലം രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും സഭയുടെയും അധികാരത്തിന് തങ്ങൾ വിധേയരല്ലെന്നും വാദിക്കുന്നവർ.

76 Cf. യോഹ. 14:2

77 കയറ്റിസം (Quietism): പരിപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് യാതൊരു പരിശ്രമവുമാവശ്യമില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തം.

78 നട. 9:5

79 യോഹ. 15:9

80 പരമപൂർണ്ണം (Pleroma): 'നിറയ്ക്കുക', 'നിറവേറ്റുക' തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങളുള്ള ''പ്ലെരൂൺ'' (Plerun) എന്ന ക്രിയയിൽനിന്നുള്ള നാമം. സകലത്തിലും നിറഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് സകലത്തിന്റെയും പൂർണ്ണതയായിത്തീരുന്ന ക്രിസ്തുതന്നെയാണ് പരമപൂർണ്ണം.

81 എഫേ. 4:10

82 മത്താ. 26:26

83 1 കൊറി. 15:28

84 നട. 17:28

85 ഫിലി. 3:12

86 എഫേ. 4:10

87 സങ്കീ. 139:7

88 റോമ. 3:38

89 'സർവാധിനാഥൻ' (Pantocrator): ബൈസന്റയിൻ ദേവാലയങ്ങളുടെ ഗോപുരമുകളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരുന്ന

ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപം. ക്രിസ്തുവിനു ചുററും പരി. മറിയത്തേയും അപ്പസ്തോലന്മാരേയും മാലാഖമാരേയും ഇത്തരം ചിത്രങ്ങളിൽ കാണാം.

90 നട. 17:27–28
91 യോഹ. 6:44
92 മർക്കോ. 10:51
93 സങ്കീ. 119:135
94 സങ്കീ. 90:17
95 സങ്കീ. 104:30
96 യോഹ. 5:17
97 ലൂക്കാ 1:45
98 മത്താ. 5:18
99 മത്താ. 14:31
100 മർക്കോ. 9:23
101 മർക്കോ. 6:50
102 യോഹ. 4:34
103 1 യോഹ. 5:4
104 cf. യോഹ. 14:2
105 മൊണാഡ് (monad): അസ്തിത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകം
106 cf. ലൂക്കാ 17:24
107 മത്താ. 24:28

വിഷയസൂചിക

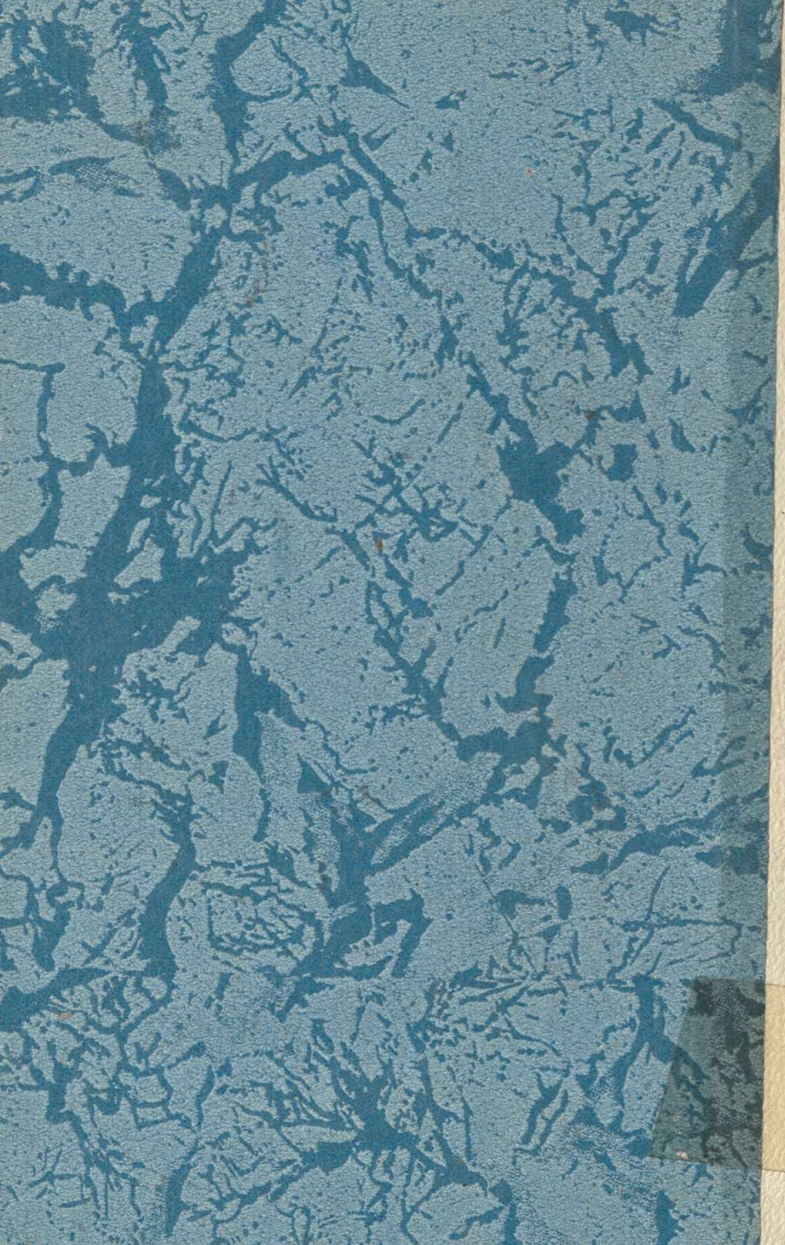
അകവിനാസ്, വി. തോമസ് III
അഗസ്റ്റിൻ വി. 100
അഗോറ 34
അദ്വൈതി 147
അനുസരണം 128
അമേരിക്കനിസം 138
അലോഷ്യസ് ഗോൺസാഗ 135
അൽവേർണിയായിലെ വിശുദ്ധൻ 127
ആത്മ പരിചിന്തനം 178
ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ 209, 10
ആധുനികർ (Modernists) 148
ആരാധന 191,214
ഇസ്രായേൽക്കാർ 209,10
ഏയ്ഞ്ചലാ ഓഫ് ഫോളീഞ്ഞോ 148
ഏരിയോ പാഗസ് 34
കന്യകാമേരി 180
കാല്പനികർ 149
കുരിശിന്റെ വി. യോഹന്നാൻ 111
കുരിശുമരണം 125
കൂദാശകൾ 178,185
—ജ്ഞാനസ്നാനം 137,166
—വി. കുർബ്ബാന 160, 163, 164, 173, 194, 195, 199
കപ്പറേസം 151
ക്രിസ്തീയ തപസ്യ 113, 124
ഗ്രിഗറി ഓഫ് നിസ്സാ 137
ജറുസലം 215
ജേക്കബിന്റെ ഗോവണി 135
ജോബ് 89
തിന്മ 202, 203, 204
—തിന്മ എന്ന പ്രശ്നം 96
—തിന്മയുടെ ശക്തികൾ 202,204

–ധാർമ്മികതിന്മ 87, 97
–ശാരീരികതിന്മ 87
ദാരിദ്ര്യം 128
ദൈവദർശനം 54
ദൈവപരിപാലന 86,94,100,101,132,163,183,193
ദൈവരാജ്യം 40, 93, 101, 121, 124, 138, 169, 201, 210
ദൈവവിളി 136
ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം 75, 79, 84, 148, 149, 197
ദൈവാനുഭവം 88, 195
ദൈവാന്വേഷണം 188
ദൈവികചൈതന്യം 170
ദൈവികദാഹം 85
ദൈവികം 58, 91, 140, 173, 177
ദൈവികത 144, 152
ദൈവേഷ്ടം 188
ദൈവൈക്യം 148,155
നരകം 203, 204, 205, 207
നിത്യജീവൻ 196
നിരീശ്വരസൗന്ദര്യം 35
നിസ്സംഗത 74, 93, 104, 145, 153
പരമപൂർണ്ണം 49, 57, 111, 158, 163, 205, 208, 210
പരിത്യാഗം 106, 108, 142, 189
പരിമിതസത്ത 96
പരൂസിയാ 137,169
പാപം 202
–ആദ്യപാപം 125, 133, 210
പീഡാനുഭവം 123
പുണ്യവാന്മാരുടെ ഐക്യം 191
പുതിയ ഭൂമി 163, 191, 202, 208
പുനരുത്ഥാനം 46, 143, 214
പുരോഹിതൻ 128, 129, 194
പൂജരാജാക്കന്മാർ 159
പെലാജിയനിസം 37, 138
പെയ്ഗൻ 152, 153, 171
പേയ്ഗൻ പ്രകൃതിവാദം 151

പേയ്ഗൻ ഹീറോ 107
പോസിറ്റിവിസ്റ്റ് 51
പൗലോസ്, വി. 34, 38, 39, 49, 50, 140, 147, 149
158, 160, 212
പ്രകൃത്യതീതം 31, 212
പ്രത്യക്ഷീകരണം 148, 174
പ്രപഞ്ചക്രിസ്തു 149
പ്രപഞ്ചദർശനം 201
പ്രപഞ്ചപുരോഗതി 213, 214
പബ്ലിഷർ 148, 149, 152
പ്രസാദവരം 31, 153, 156, 179, 188, 200, 205
പ്രയത്നഫലം 48
പ്രാർത്ഥന 175, 178, 179, 190, 196
പ്രായശ്ചിത്തം 123
ഫ്രാൻസിസ്, വി. 154
ബൻസൺ റോബർട്ട് ഹ്യൂ 178
ബോധമന:ശാസ്ത്രം 31
ബ്രഹ്മചര്യം 128, 142, 147
ഭൗതികമാത്രവാദം 50
മനിക്കേയൻ ചിന്താഗതി 133, 159, 161, 211
മനുഷ്യാവതാരം 214
മരണം 85, 91, 92, 95, 97, 98, 102, 103, 128, 131
140, 143, 159, 197, 210
മറിയം 149
മാലാഖമാർ 198
മിസ്റ്റിസിസം 50, 119, 129, 138, 139, 153, 173, 197
മേരി മഗ്ദലന 100
മൊണാഡുകൾ 203
മോഡേണിസം 149
മൗതികക്രിസ്തു 149
മൗതികശരീരം 85, 136, 137, 160, 195, 204, 214
മംഗലവാർത്ത 180
യഹൂദജനത 212
യാക്കോബ് 76, 141
യൂദയാ 168

യോഗാന്ധകനിഗ്രഹം 111
യോഹന്നാൻ, വി. 158
ലക്ഷ്യവാദം 51
ലിഡ്വിൻ 100
വാഗ്ദത്തഭൂമി 96
വിൻസെന്റ് ഡി പോൾ, വി. 111
വിശുദ്ധർ 137
വിശുദ്ധരുടെ ഐക്യം 49
വിശ്വദേവതാവാദം 50, 146, 147, 152, 172
വെളിപാട് 74, 200, 202, 207
ശുദ്ധനിയോഗം 43, 45, 156, 178, 188, 196
സംപ്രത്യക്ഷീകരണം (Diaphany) 170,174
സദ്വിജ്ഞാനീയം 148
സഭ 121, 122, 130, 150, 156, 160, 161, 164
സമർപ്പണം 156
സമ്പൂർണ്ണികിസ്തു 159
സർവാധിനാഥൻ (Pantocrator) 169
സ്നേഹം 115, 177, 191, 195, 196, 197, 198, 200
സ്നേഹികസിദ്ധാന്തം 107
സ്വർഗ്ഗം 44, 55, 101, 201, 212
സ്വർഗ്ഗാരോഹണം 210

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org